

SAN FRANCISCO PUBLIC LIBRARY

3 1223 09397 6414

Nhiều tác giả

BLOG

Màu
khoảnh khắc

Nhà xuất bản
Văn học

<https://tietulun.hopto.org>

HIGHLIGHTED POSTS

>> Bàn tay ấm

>> Ấm áp tình bạn

>> Đi về phía bình yên

>> Bức thư tình đầu tiên

>> ...540 phút và ba

>> Lần đầu xa nhà

>> Cảm xúc trong đêm

blog
Mẫu
khảo ảnh khác

BLOG – MÀU KHOẢNH KHẮC

Bản quyền tiếng Việt © Liquidline và
BachvietBooks, 2007

Cuốn sách được thực hiện với sự hợp tác giữa

Công ty Sách Bách Việt (BachvietBooks)

Số 13, Tổ 74 Hoàng Cầu, Hà Nội

Tel/Fax: (84-4) 514 8685

Email: publication@bachvietbooks.com.vn

Website: www.bachvietbooks.com.vn

Blog: <http://360.yahoo.com/bachvietbooks>

Và

Công ty cổ phần Nét trong sáng (Liquidline)

456A Nguyễn Thị Minh Khai, Phường 5, Quận 3,

Thành phố Hồ Chí Minh

Tel: (84-8) 929 2278 Fax: (84-4) 404 2063

Website: www.yobanbe.com

Nhiều tác giả

Blog

Màu
khoảnh khắc

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

**CUỐN SÁCH ĐƯỢC THỰC HIỆN VỚI
SỰ HỢP TÁC GIỮA BACHVIETBOOKS VÀ
MẠNG YOBANBE.COM (LIQUIDLINE)**

3 1223 09397 6414

<https://tieulun.hopto.org>

Lời ngỏ

Bạn thân mến!

Mỗi ngày trôi qua, cuộc sống có biết bao nhiêu điều kỳ diệu. Những ước mơ hi vọng có màu xanh thanh bình và yên ả, những khát khao và hoài bão rực màu lửa cháy và cả màu xám của những nỗi buồn và sự cô đơn. Mỗi sắc màu đều mang trong mình một ý nghĩa, một vị trí tạo nên bức tranh cuộc sống muôn hình muôn vẻ.

Bạn đã vẽ cho riêng mình bức tranh về cuộc sống chưa? Những “lần đầu tiên” trong đời, những bức thư không gửi, những người bạn tình cò tấm giao qua bàn phím máy tính... Đơn giản thế, nhẹ nhàng thế mà lại là một phần cuộc sống của bạn đấy.

Yobanbe - mạng xã hội thuần Việt lần đầu tiên được xây dựng tại Việt Nam đã khởi tạo một không gian hoàn toàn mới lạ và thân thiện cho tất cả các bạn trẻ. Tại đây, các bạn có thể vẽ bức tranh với màu sắc tình cảm của riêng mình. “Viết để sẻ chia, đọc để đồng cảm” – đó chính là mong muốn của Yobanbe và Công ty

Sách Bách Việt khi quyết định xuất bản cuốn sách "*Blog – Màu khoảnh khắc*". Đây là tập hợp những bài viết đầy xúc cảm của các bạn trên mạng Yobanbe và đoạt giải trong cuộc thi "*Cùng blog – Cùng chia sẻ*". Cuốn sách là những mảng màu sống động không nhiều hư cấu, tô vẽ nhưng là những suy nghĩ, trăn trở, nỗi niềm, tâm sự của chính các bạn về cuộc sống, tình yêu và các vấn đề xã hội. Mỗi người, qua những câu chuyện này hẳn sẽ suy ngẫm được nhiều hơn về thế giới đang hiện hữu xung quanh, về tuổi trẻ, tình yêu và cả những bài học đầy đời. Sự hợp tác thành công giữa mạng Yobanbe và Công ty Sách Bách Việt – sẽ thực sự là một món quà xinh xắn và thực sự có ý nghĩa đối với bạn, với tôi và tất cả chúng ta.

Phần I
Lần đầu tiên

Digitized by the Internet Archive
in 2021 with funding from
Kahle/Austin Foundation

Những hạt nắng đằng sau cơn mưa

“Lần đầu tiên...”? Bạn có bao giờ thắc mắc rằng tại sao sau ba tiếng ấy lại là dấu ba chấm? Có lẽ bởi trong một đời người,

có biết bao “*lần đầu tiên*” và dấu ba chấm là âm vang, là kí ức? *Lần đầu tiên* cất tiếng khóc chào đời, là niềm vui, là nụ cười ba mẹ... *Lần đầu tiên* cắp sách tới trường, là sự hồ hởi, băng khuâng, háo hức của một thời thơ ấu... *Lần đầu tiên* trái tim đập sai nhịp, bạn rung

động trước ánh mắt, trước nụ cười của một người khác phái... *Lần đầu tiên* bạn đi làm và được nhận đồng lương do chính bàn tay, mồ hôi và công sức mình làm ra, dù đó chỉ là những đồng lương ít ỏi...

Biết bao lần đầu tiên như thế, cứ thế diễn ra trong cuộc đời của bạn; cũng dễ hiểu thôi vì không có cái gì có được mà không có lần đầu tiên cả. Và cứ mỗi lần ấy lại là một mốc son đánh dấu sự trưởng thành trong cuộc đời của bạn. Ấy là những giây phút thật ngọt ngào, thật đẹp để khiến cho mỗi chúng ta hạnh phúc, hạnh phúc khi trước cuộc đời nở những bông hoa màu hồng. Rồi càng ngày càng trưởng thành, bạn không còn chỉ thấy "màu hồng", mà còn thấy trong ấy, là những chiếc gai nhọn vốn dĩ hiện hữu của cuộc đời nữa cơ. Ấy là khi lần đầu tiên bạn mất một người thân, bạn thấy đau đớn, bạn thấy hối hận, bạn thấy luyến tiếc. Chao ôi, lại là những từ "giá như", "nếu là", "ước gì" được nói ra và để rồi bạn nhận thức sâu sắc hơn về sự sống và cái chết, về cách cư xử ở thực tại, yêu thương và trách nhiệm... Ấy cũng là những lần đầu tiên bạn được tận mắt chứng kiến những số phận, những mảnh đời

bất hạnh và để rồi thấy rằng, mình vẫn còn hạnh phúc, còn may mắn xiết bao? Nếu như coi

những lần đầu tiên ngọt ngào ở trên là những giấc mơ màu hồng, thì những lần đầu tiên này mới là nỗi ám ảnh, là bài học sâu sắc theo bạn suốt cả cuộc đời. Và tôi cũng có lần đầu tiên

đáng nhớ như thế, để rồi cho tới bây giờ, mỗi khi nhắm mắt lại, tất cả vẫn hiện ra rõ nét biết chừng nào...

Hồi đó, tôi còn là một cô nhóc mười hai tuổi. Từ lúc sinh ra tôi đã sống như một tiểu thư nhà giàu, được nuông chiều, được e ấp. Và tất nhiên, lớn lên trong hoàn cảnh ấy, tôi dần trở thành một cô bé ích kỉ và kiêu ngạo, mà nói như bọn bạn cùng lớp là "xấu tính". Tôi cũng "cay" lắm, nhưng cũng mặc kệ thôi, chả ảnh hưởng gì đến tôi cả. Tôi học ở một trường điểm của thủ đô. Cuộc sống cũng có thể coi là suôn sẻ và sung sướng. Nếu tôi

cũng hiểu ra được điều ấy như mọi người thì tốt quá, nhưng không, mọi thứ trước mắt tôi vẫn là... chưa đủ. Cho tới một ngày kia...

Một ngày đẹp trời, như mọi năm là trường tôi sẽ tổ chức đi dã ngoại ở một khu di tích lịch sử nào đấy; nhưng năm nay lại khác, chúng tôi đi thăm làng trẻ mồ côi Birla. Vậy là thay bằng việc hào hứng chuẩn bị đồ ăn, thức uống và trò chơi cho buổi dã ngoại, mỗi người chúng tôi phải mang thêm quà bánh hay một đồ vật nào đó để tặng các bạn ở trại trẻ. Sáng hôm ấy, nắng vàng rực rỡ, ngồi trên chiếc ô tô, tôi lấy làm hãnh diện lắm vì dường như tôi mặc một chiếc áo rực rỡ nhất và cầm trên tay món quà gói cẩn thận nhất bằng một chiếc nơ màu hồng. Tôi tưởng tượng ra cái cảnh ai nhận được món quà của tôi sẽ hạnh phúc đến như thế nào.

Trại trẻ nằm ngay trong lòng thành phố Hà Nội nên chỉ đi một lát là đến. Qua ô cửa sổ nhỏ xíu của xe, chúng tôi thấy các cô và bọn nhỏ ở trại trẻ đứng xếp hàng chào đón. Điều đầu tiên tôi cảm nhận được ở bọn trẻ là một sự vui vẻ và dễ gần. Tôi đặc biệt chú ý

đến một cậu nhóc khá kháu khinh và trông có vẻ đáng yêu nhất trong cả hội. Cậu bé có mái tóc hơi nâu vàng, nước da trắng mịn, khuôn mặt bầu bầu và đã reo rất to khi chúng tôi đến. Tôi đoán cậu chỉ học lớp hai hoặc lớp ba là cùng. Vừa xuống xe, tôi liền tiến lại gần, vuốt nhẹ tay lên đôi má ửng hồng của cậu nhóc. Và rồi cùng với tập thể lớp tiến vào bên trong, tôi nhanh chóng quên đi hình ảnh cậu bé.

Bước vào làng trẻ, tôi có một cảm giác bình yên đến lạ lùng, không ồn ã và lộn xộn như tôi vẫn nghĩ. Chúng tôi nghỉ đôi phút rồi bắt đầu đi “xem xét” các khu phòng của làng. Làng có 110 em chia làm ba phòng lớn, mỗi phòng có khoảng 35 người. Thật đáng kinh ngạc! Trước mắt chúng tôi không phải là những đứa trẻ khỏe mạnh như lúc trước mà là các em nhỏ khuyết tật, bị chất độc màu da cam. Có người bị khiếm thị, đôi mắt cứ giương lên, đờ đẫn, vô hồn; có người bị cụt một tay, những chiếc tay lủng lẳng, bất lực; người thì sứt môi, hở hàm ếch... Chao ôi, thoạt nhìn tôi có cảm giác kinh sợ vì trông

mỗi người một bộ dạng, mỗi người mang một thứ bệnh, một hoàn cảnh khác nhau. Tôi đã tận mắt nhìn những khuôn mặt mà có lẽ từ bé đến giờ tôi mới chỉ thấy trên truyền hình mà thôi. Tôi nhận thấy một điểm chung ở những đứa trẻ này là tuy chúng thật bất hạnh nhưng nếu nhìn những nụ cười, ánh mắt chúng trao cho nhau, thì chẳng ai biết được điều đó. Càng nghĩ tôi càng thấy chúng thật đáng thương chứ chẳng có gì đáng sợ cả; tôi tự tay cầm từng chiếc bánh, chiếc kẹo đưa cho các em ấy. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi biết đến thế nào là động lòng trắc ẩn...

Xong cơm, lớp chúng tôi có tiết mục trao những món quà mà mỗi người đã chuẩn bị sẵn cho các em ở trại. Tôi cầm món quà xinh xắn của mình mà đẩy lưỡng lự. Bởi mỗi em nhỏ đều có một hoàn cảnh, một nỗi đau khiến người ngoài cuộc như tôi phải rơi lệ. Món quà thì chỉ có một; giá như ở nhà tôi chuẩn bị nhiều quà hơn thì tốt quá. Sau một hồi đắn đo, tôi quyết định tặng món quà đầy tâm huyết của tôi cho cậu bé tóc nâu và phát hết số kẹo mẹ chuẩn bị cho các em nhỏ khác.

Tôi ngỡ mình đã tính toán thật chu đáo và tưởng tượng đến nụ cười hạnh phúc của cậu bé khi nhận món quà này. Nhưng mọi thứ trong cuộc đời vốn không theo sự sắp đặt của lòng người. Một phản ứng thật lạ, cậu mỉm cười, giơ hai bàn tay trắng muốt nhận món quà và ra hiệu cho tôi ghé tai xuống: "Cám ơn chị lắm, chị nhìn kia, bé Bi vẫn chưa có quà, được nhận món quà này chắc bé mừng lắm chị nhỉ?", cậu chỉ tay về phía một bé đang núp ở góc nhà rồi tặng lại cho bé đó. Tôi cảm thấy rất ngạc nhiên và cảm phục hành động của cậu. Tự dưng tôi đứng lặng ra, chẳng biết phải nói điều gì...

Bất chợt, một cơn mưa kéo đến. Tôi tiến lại gần cửa sổ, nhìn những hạt mưa bắt đầu rơi mà thấy lòng nặng trĩu, rồi bời. Bỗng một tiếng nói vang lên làm tôi giật mình:

- Người mẹ lớn của chúng em sắp đến đấy chị ạ!

Tôi tròn xoe mắt cúi xuống, hóa ra vẫn là cậu bé tóc nâu. Dù ngạc nhiên nhưng tôi vẫn mỉm cười nhìn cậu và bảo:

- Thật hả em, *người mẹ lớn* của các em chắc đẹp lắm nhỉ?

Cậu hào hứng nói tiếp:

- Thật mà chị, các mẹ ở làng nói với chúng em thế đấy. *Người mẹ lớn* của tụi em đẹp lắm.

Cậu vừa nói vừa chạy ra bàn học lấy một quyển vở giơ cho tôi xem. Cậu nói tiếp:

- Đây này, chị nhìn đi.

Tôi đọc thấy dấu trang vở có dòng chữ: “Tuy mưa là cuộc đời nhưng cầu vồng lại là *người mẹ lớn* của ta.” Và điều đặc biệt là trang dấu của bất kì quyển vở nào cũng ghi dòng chữ đó. Cậu ngược nhìn tôi và bảo:

- Các mẹ bảo chúng em phải ngoan thì “*người mẹ lớn*” của chúng em mới đến. Khi chúng em hỏi tại sao thì các mẹ nói rằng: Ai chưa hiểu thì lớn lên sẽ hiểu. Thế chị có hiểu không?

Tôi ngẫm nghĩ, rồi xoa đầu cậu, đáp:

- Ủ... lớn thêm một chút là em sẽ hiểu thôi...

Nhìn ra ngoài, không hiểu trời đang mưa to hay trong lòng tôi đang thấm thía những giọt mưa của cuộc đời. *Lần đầu tiên* tôi cảm thấy xấu hổ quá. Tôi, một cô bé được sống đầy đủ, sung sướng hơn các em nhỏ trong làng trẻ này rất nhiều lần, vậy mà cách ứng xử của tôi thì sao? Tôi vẫn thường xuyên tranh giành từng miếng thức ăn nhỏ với chị gái, và tất nhiên phần thắng luôn thuộc về tôi vì tôi là em út; đã từng nũng nịu đòi hỏi bố mẹ mua biết bao nhiêu đồ và tỏ ra giận dữ kịch liệt nếu điều đó không được chấp thuận; tôi oán trách việc bố mẹ đi công tác thường xuyên và tôi phải ở nhà một mình đối mặt với bà chị; oán trách những lời mắng mỏ của bố mẹ khi tôi bị điểm kém hay làm một việc gì sai; đến lớp thì lại tỏ ra kiêu căng như thể chẳng ai có thể sánh được với mình cả... Còn bây giờ... *lần đầu tiên* tôi thấy mình sao mà *nhỏ nhen, ích kỉ thế*. Bọn trẻ bất hạnh hơn tôi rất nhiều như vậy, chúng không có ba mẹ hay anh chị ở bên chăm sóc, yêu thương, hướng chỉ là để... oán trách như tôi, chúng chia sẻ cho nhau từng niềm hạnh phúc

giản đơn, những người bạn mà dường như đã trở thành anh em ruột thịt, chúng không đau khổ, không oán trách mà vẫn mỉm cười để đón nhận sắc cầu vồng rực rỡ hơn đang chờ chúng phía trước. Tôi hơn bọn trẻ vài tuổi, hơn về đời sống vật chất lẫn tinh thần, song dường như tấm lòng, tình yêu thương và trái tim của bọn trẻ thì tôi không thể nào sánh được. Tôi đã bị cảm hóa bởi những trái tim yêu thương ấy mất rồi. *Lần đầu tiên...* tôi thấy mình *hạnh phúc...* *Lần đầu tiên,* tôi thấy được sự *muôn hình vạn trạng của cuộc sống sau lớp vỏ bọc màu hồng của tôi...* Và để rồi... *Lần đầu tiên* tôi thấy đời "thật" hơn...

Đôi khi trong cuộc đời này bạn sẽ gặp những cơn mưa. Có thể đó là những cơn mưa khắc nghiệt của số phận, cũng có thể chỉ đơn thuần là những cơn mưa thử thách lòng người. Song điều quan trọng là chúng ta có biết chờ đợi, hy vọng và cố gắng để vươn tới những sắc cầu vồng hay không mà thôi. Cũng như vậy, mỗi người một số phận, mỗi người một hoàn cảnh sống, có thể đến một lúc nào đó bạn cảm thấy đau khổ và thấy mình là người bất hạnh

nhất thế gian, bạn trốn tránh, dằn vặt và oán trách điều gì. Khi đó lời khuyên duy nhất tôi muốn dành cho bạn là hãy dám nhìn thẳng vào nỗi đau, nhìn thẳng vào cái được gọi là *phần khuyết thiếu của bánh xe tròn cuộc đời* của bạn và bạn sẽ biết rằng đối với nhiều mảnh đời khác, đó lại là niềm hạnh phúc, để rồi trân trọng hơn, yêu quý hơn những gì mình đang có. Và điều cuối cùng: những lúc đó, hãy nhớ đến câu chuyện của tôi nhé - *những hạt nắng đằng sau cơn mưa...*

Nguyễn Thanh Thanh

Những lần đầu tiên

*Tặng cho gia đình yêu thương
Ba mẹ và em gái nhỏ.*

Lần đầu tiên tôi nhận thức được cuộc đời, đó là khoảnh khắc ba mẹ đã ban cho tôi một sinh mệnh. Sinh ra trên mảnh đất Nha Trang đầy nắng và gió, biển và mùi mặn rất trong gió gắn liền với tuổi thơ tôi. Năm tôi ra đời, đất nước đang chuyển mình đổi mới. Ba bảo, đó là lần đầu tiên nước mình có một bước tiến bộ mạnh mẽ như vậy từ sau giải phóng. Năm bốn tuổi, ba mẹ lại tặng cho

tôi một món quà vô giá: Em gái. Chẳng hiểu sao lúc mới sinh nó mang màu da ngăm ngăm, mà vài tháng sau lại trắng như trứng gà bóc. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó, nhỏ xíu và đen thui, ấn tượng đến nỗi nó không thể phai nhòa trong kí ức của tôi. Đó là lần đầu tiên tôi làm chị. Và mãi về sau này, chị em tôi lớn lên, mâu thuẫn, gây gổ không ít nhưng lúc nào với tôi, nó cũng vẫn là đứa em nhỏ, món quà từ ba mẹ mà tôi hết mực yêu thương.

Quê tôi nghèo. Ngày đó ba mẹ còn trẻ, hoài bão lớn. Gia đình tôi chuyển vào đất Sài Gòn lập nghiệp. Tôi chỉ mới tám tuổi trong chuyến đi xa đầu tiên ấy. Ba thuê một căn hộ chung cư rộng mà cả nhà chỉ ở trong một phòng, còn lại dành phục vụ cho công việc. Tôi nhớ những đêm thức khuya cùng phụ hoàn tất công việc với ba mẹ là lần đầu tiên tôi biết lo nghĩ cho tương lai của gia đình. Sài Gòn rộng lớn, đông đúc và lạ lẫm. Những chiều ba mẹ vắng nhà, về muộn, hai chị em ngồi ngoài ban công ngóng đợi, vừa sợ, vừa lo. Bóng chiều nơi đất Sài Gòn không mang mùi mặn của biển. Chiều Sài Gòn là những nhà chọc trời chột đen

dẫn lại, khắc những hình thù vuông vức lên nền vàng đỏ của buổi hoàng hôn. Những ngày đầu gian khổ thế mà nghĩ lại, tôi còn ngoan hơn bây giờ. Tôi đi bộ thật xa để đi học, tan học lại ghé chợ mua đồ, nấu cơm. Bữa cơm đầu tiên tôi nấu cho cả nhà, món đậu cháy đen nhem nhem nhưng ba mẹ cười, tấm tắc khen ngon.

Ba mẹ vẽ mẫu áo dài, trong nhà lúc nào cũng ngập đầy kim tuyến và nồng nặc mùi keo. Chị em tôi đứa nào cũng lấp lánh, đi dưới nắng trông thật tức cười. Những năm đầu, ở nhà thuê năm, sáu tháng lại chuyển chỗ ở một lần. Không có hộ khẩu, ba tôi chạy đôn chạy đáo hết nơi này đến nơi khác để xin học cho tôi. Sài Gòn cũng lạ, không như ở quê tôi, xin nhập học phải có “quà tặng đính kèm”, mà ba mẹ ngày đó làm gì có tiền. Sau này nghe ba kể, tôi thương ba mẹ hết mực. Thế là tôi không bị gián đoạn học hành. Tôi đi học, trường học là cái xã hội nhỏ nhỏ đầu tiên tôi tiếp xúc và tập hòa nhập từ ngày đặt chân đến Sài Gòn. Những người bạn đầu tiên dễ thương trên đất Sài thành, quê hương thứ hai của tôi, đến bây giờ tôi vẫn nhớ.

Học là cách duy nhất để vươn lên trong cuộc sống. Mẹ nói vậy. Vào cấp hai, cấp ba lại chật vật xin cho tôi vào trường điểm của quận. Dù điểm, nhưng lại vì cái hộ khẩu mà thành khó khăn. May nhờ giấy chứng nhận học sinh giỏi thành phố hồi tiểu học, tôi được xếp vào lớp cuối cùng của khối lớp Sáu - một dạng đậu vọt. Thi tuyển lớp chuyên Toán đậu với điểm tuyệt đối, từ lớp cuối, tôi chuyển vào học lớp đầu khối. Có lẽ đó là nhờ một phần may mắn, nhưng điều đó làm ba mẹ tôi vui mừng khôn xiết. Năm đó, ba mẹ tôi mua được một căn nhà. Sau ba năm bốn ba xứ người, gia đình tôi thật sự có một căn nhà của riêng mình. Nó cho tôi cái cảm giác rốt cuộc Sài Gòn cũng đã có thể gọi là nhà. Đến lúc đó, tôi vẫn là một đứa con ngoan.

Lớp Chín, trường thi tuyển lại lớp chuyên. Tôi rớt. Đó là thất bại đầu tiên trong đời. Tôi đã khóc, khóc thật nhiều. Lũ bạn không nói gì, chỉ vỗ nhẹ nhẹ lên vai tôi. Đám bạn thân ngày đó, mỗi mình tôi bị tách sang lớp khác. Đó có lẽ là khoảng thời gian mà tôi làm ba mẹ buồn nhiều nhất. Tâm lý nổi loạn của cái tuổi mới lớn khiến ba mẹ tôi đã cực nhọc lại càng mệt mỏi. Tôi học

luyện thi đầy đủ nhưng lại không đậu kì thi tuyển vào trường Lê Hồng Phong. Tóc ba bạc nhiều hơn trước. Mắt mẹ lấp đầy mệt mỏi. Tôi ngày càng lớn càng nổi loạn và ngang bướng. Bạn bè nói tôi cứng rắn và mạnh mẽ. Nhưng với ba mẹ, tôi ngày càng độc lập và tách mình khỏi gia đình. Mẹ tôi là người phụ nữ độc lập và mạnh mẽ nhất tôi từng biết vì chẳng bao giờ tôi thấy mẹ khóc, dù tôi biết thỉnh thoảng người khóc vì buồn, vì bất lực, vì tôi, có lẽ tôi giống mẹ. Những đêm nằm thao thức nghe ba mẹ nói chuyện, tôi chợt nghĩ có lẽ mình là đứa con xấu xa nhất thế giới.

Tốt nghiệp cấp ba, tôi bước vào kì thi quan trọng nhất của đời người. Lần đầu tiên tôi nhận thấy trách nhiệm thực sự của một công dân đã trưởng thành. Thành bại của tương lai đặt trong tay, tôi đối mặt với mọi thứ một cách bình thản hơn tôi nghĩ. Tôi chẳng còn là học sinh, cũng chưa phải là sinh viên. Thi ba môn Toán - Văn - Anh mà tôi tự tin nhất, tôi đợi kết quả đại học như một kẻ đã nhảy hết sức mình bật lên khỏi mặt đất, nhưng chưa thể chạm đến trời, chỉ chờ một cơn gió mạnh, hoặc nâng

mình lên mây, hoặc đẩy lại xuống mặt đất nhám khô cứng. Gió thường đến rất bất chợt, như hôm nay.

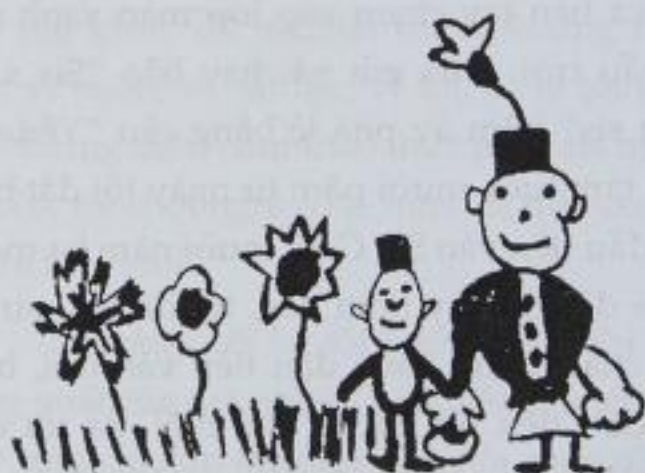
Tôi đậu đại học.

Số điểm 23,5 vào Đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn như nhòe đi trước mắt. Tôi có thể cảm nhận được cơ thể mình cuộn trong mây và bàn tay chạm vào lớp màn xanh ngát của bầu trời. Đứa em gái hay bảo "Sis xấu", "Ghét sis" hôm ấy phá lệ bằng câu "Yêu sis". Mười tám tuổi, mười năm từ ngày tôi đặt bước chân đầu tiên vào Sài Gòn, mười năm ba mẹ tôi vất vả để có ngày hôm nay, tôi đã thật sự đặt bước chân vững vàng đầu tiên vào đời, bước chân đầu tiên mà tôi sẽ nhớ mãi. Ba tôi cười tươi, còn mắt mẹ lại hơi ươn ướt. Mẹ khóc. Lần đầu tiên tôi tận mắt thấy mẹ khóc, nước mắt mẹ chan đầy hạnh phúc.

Mẹ khóc vì tôi. Lần đầu tiên tôi cảm thấy tự hào về điều đó.

Trần Thiên Bảo

Đường đi học

Đạo văn, một lỗi lầm nghiêm trọng đối với những người sáng tác văn chương, đôi khi chỉ là một khái niệm xa lạ với kẻ ngoại đạo. Nhưng suy cho cùng, mọi hành động của ta trong hiện tại nhiều khi chỉ là hệ lụy của một sai sót nhỏ trong quá khứ mà thôi.

Bạn nghĩ mà xem: học sinh lớn bé vẫn thường viết bài luận theo khuôn mẫu giáo viên cho sẵn, theo sách văn mẫu để mua, để tìm trong nhà sách, hoặc đơn giản là theo... bài của một bạn nào đó trong lớp, nhưng dường như không ai ý thức được mức độ nghiêm trọng của việc làm này. Nếu đã thực hiện êm xuôi một lần, bạn sẽ dễ dàng tiến đến lần thứ hai, thứ ba, lần thứ n...

Cũng may cho tôi là ngay cái lần đầu tiên chôm bài văn từ một cuốn văn mẫu mượn của đứa bạn, tôi đã nhận ngay một trận đòn hoành tráng từ mẹ tôi.

Đó là năm lớp Hai, và cái đề văn làm khó tôi có nội dung: "Hãy tả con đường em đến trường mỗi ngày." Bài làm của tôi nôm na như sau: "Sáng sớm tinh mơ, ông mặt trời xuất hiện, tỏa những tia nắng xuyên qua những ngọn cây. Những chú chim ríu rít chuyển cánh hót líu lo chào ngày mới. Em cũng tung tăng hòa cùng các bạn học sinh đang hăng hái đến trường". Chao ôi, bài viết cực kỳ màu mè, toàn chim chóc, hoa lá,

bướm ong, hân hoan, vui mừng... Văn mẫu mà, không hay mới lạ!

Bài tập làm văn này tôi được bảy điểm, hết sức âm ức vì nhờ bạn cho tôi mượn sách văn mẫu được tới tám điểm. Ngốc nghếch hơn, tôi còn mang cả nỗi âm ức to bằng cả thế gian đó tấu trình lại với mẹ tôi, và thế là no đòn, năm roi cả thầy, chối lông gà hăn hoi.

Tôi tức lắm, đã ức lại còn thêm tức vì mẹ không hiểu cái nỗi khổ tâm của con nhóc lớp Hai thật thà trước đề bài nan giải và sự thật phũ phàng: Con đường tôi đi học mỗi ngày có gì đặc biệt để mà tả cơ chứ?

Vì trường tiểu học của tôi nằm rất gần nhà, chỉ cách hai dãy phố và một ngã tư có trạm xăng nho nhỏ, nên mỗi ngày tôi chỉ mất có mười phút để đến trường, tính luôn thời gian mua xôi và đợi bà bán xôi thối lại tiền. Thêm một điểm vô cùng ba xạo nữa của tôi trong bài làm văn (tôi đoán vì điều này mà mẹ đánh tôi tới tận năm roi) là trong suốt thời gian học tiểu học, ngày nào mẹ cũng

đưa tôi đi từ nhà đến tận cổng trường, không buổi nào để tôi phải lội bộ một mình đi học.

Lịch trình đi học mỗi ngày của tôi như sau: đúng 6 giờ sáng, mẹ chống nạnh đứng ngay đầu giường kêu kêu cánh tay tôi để tôi dậy. Hai mẹ con vật lộn đến 6 giờ 15 là tôi sạch sẽ, thẳng thớm từ đầu đến chân, tóc cột gọn gàng, xò giấy, đeo cặp, nắm tay mẹ bước ra khỏi cổng, bắt đầu đến trường.

Vừa được mười bước chân, tôi đã chực rời khỏi tay mẹ, nghiêng ngó về cái lò bánh mì cũ ồm ồm ở cuối ngõ, đứng từ xa đã cảm nhận cái nóng hầm hập. Mùi thơm bánh mì mới ra lò nóng giòn át cả mùi bột chua ngai ngái, lừng lờ trong không gian buổi sớm. Cho đến mấy năm sau khi lò bánh mì đóng cửa, tôi vẫn nhớ như in cái mùi quen thuộc đó.

Rời khỏi ngõ nhỏ là ra đến đường lớn, tôi tròn mắt nhìn người này người nọ đi trên phố, níu tay mẹ hết hỏi xe này là xe gì, rồi tại sao cả đám người kia lại mặc đồ giống nhau. Gặp xe bán xôi quen thuộc mà tôi ưa gọi là trạm dừng, tôi được quyền chọn một trong

đu loại xôi thịt, xôi bắp, xôi đậu, xôi gấc, mà chỗ xôi nào cũng nóng bốc khói, hạt xôi thì bóng mượt tỏa mùi nếp thơm dịu dịu. Đến khi tôi hoa mắt lên vì không biết ăn xôi gì, mẹ quyết định mua cho tôi hai ngàn xôi đậu xanh, tôi còn gọi là xôi vò vì xôi rất dính, có thể nặn thành đu hình, hoặc chừa lại vo thành viên để ném vào đĩa nào đó trong trường (may mà mẹ không biết chuyện này).

Cạnh xe xôi có quán cà phê cóc tể tự do đủ các quý ông già trẻ, ngồi đọc báo, đánh cờ, hoặc bàn về cầu thủ mới đá phản lưới nhà ngày hôm qua. Cô chủ quán cà phê này cũng có một đứa con trai cùng tuổi và chung trường với tôi. Hôm nào đi ngang qua tôi cũng thấy nó được mẹ cho mười ngàn rồi tự đi học một mình. Lúc đó tôi nghĩ, giá mà được như nó, tôi sẽ dùng tiền mua hết xôi vò, vo viên mang đến trường ném đĩa nào tôi ghét.

Qua trạm dừng này, mẹ con tôi dắt díu nhau băng qua ngã tư. Mỗi lần như vậy, mẹ lại có dịp dạy tôi đèn xanh đèn đỏ, vẽ vạch trắng dành cho người đi bộ, nhưng hầu hết

thời gian là dành để thuyết phục tôi: “Chú công an coi vậy chứ không có dữ đâu con.”

Từ ngã tư đi thêm hơn năm chục mét nữa là đến cổng trường, lúc này tôi mới tự

tin bụng tay mẹ, ào vô trường để tìm bạn. Hoàn tất hành trình “bão táp” với tôi, mẹ mới quày quà trở về nhà để chuẩn bị cho những công việc khác của ngày.

Cũng có khi, tôi bất ngờ phát hiện chú chuột bị ai bẫy thuốc chết nằm phoi bụng ngay giữa đường, làm mẹ phải cuống quýt kéo tay tôi đi hướng khác nếu không tôi sẽ đứng dòm hoài tới trễ giờ thì thôi. Những hôm mẹ mệt không dậy sớm nổi, ba sẽ là người dẫn tôi đi học. Đó là những ngày đặc biệt, tôi đến trường với cái đầu chồm bôm,

áo sơ mi mới giặt còn nhàu nhĩ, ngồi sau lưng xe ba phóng vèo tới cổng trường, nhận năm ngàn rồi kết quả là trưa về nhà với cái bụng đói meo vì cả buổi chỉ toàn ăn xí muối.

Con đường đi học của tôi chỉ dài hai dãy phố, một cái ngã tư, vài cái cây con và hoàn toàn không có chim chóc, bướm hoa gì ráo, vậy mà đủ trở thành một hành trình thú vị nếu có mẹ tôi bên cạnh. Phải là mẹ chứ không ai khác, với những buổi sáng cuốc bộ cùng tôi, chỉ cho tôi biết vô vàn thứ hay ho trên con đường tưởng chừng như chán ngắt.

Bàn tay xương xương của mẹ hay xoa lưng khi tôi ngủ, bàn tay dắt tôi đi suốt từ khi còn bước lẫm chẫm đến lúc đã cứng cáp vững vàng. Bất cứ khi nào, bất kể ở đâu, khi tôi vui mừng hay hụt hẫng, sợ hãi hay buồn phiền, tôi vẫn tìm được bàn tay rập thò mà ấm áp đó. Mẹ luôn sẵn sàng ở bên để động viên, trấn an, hay chỉ đơn giản là để nắm chặt tay tôi hết như những ngày thơ bé.

Cũng bàn tay đó, lăm lăm cái chổi lông gà, quát tôi không khoan nhượng những khi

phạm lỗi, và quất những năm roi vì cái lần đạo văn đầu tiên và duy nhất trong đời này.

Đến bây giờ tôi vẫn băn khoăn, nếu bài tập làm văn đó tôi viết giống như thế này, thì tôi sẽ được bao nhiêu điểm nhỉ?

Đinh Ngọc Xuân Thư

Đi về phía bình yên

Chiếc xe mười lăm chỗ chờ độc vợ chồng tôi và cô con gái nhỏ lao đi với vận tốc chóng mặt khi lên đèo Prenn. Gầm báy tiếng động hồ trên xe đủ khiến tôi mệt mỏi đến mức không còn muốn nhắc bác tài xế chạy chậm lại. Đầu tôi váng vất những nỗi sợ hãi mơ hồ, không có gì rõ ràng ngoại trừ lời kinh kính mừng lẩm rầm trong mớ suy nghĩ hỗn độn. Chồng tôi siết chặt tay tôi. Đứa con gái nhỏ ngồi ngoan trong lòng mẹ, bình tĩnh và cương quyết. Đêm đã dày hẳn. Đà Lạt đón chúng tôi phía cuối ngọn đèo, khi thành phố này đang chìm trong sương mờ. Đây là lần đầu tiên cả gia đình tôi đi chơi xa với nhau, lần đầu tiên tôi đưa cô con gái nhỏ đi cùng mình đến một thành phố khác nơi chúng tôi đang sống. Giữa

cái háo hức được về lại nơi mà tôi luôn ao ước được trở về, còn có một sự hồi hộp của một người mẹ lần đầu tiên được dắt tay con đi qua những miền kí ức bình yên, của riêng ba mẹ nó.

Trà Sữa được mẹ mặc thêm hai cái áo ấm nữa. Trông nó như một chú gấu trúc. Tôi ôm nó vào lòng một cách ích kỉ, khi so sánh với chồng: em ấm hơn anh, vì em đang được ôm con! Trà Sữa hơi ngỡ ngàng với sự thay đổi đột ngột của thời tiết, nhưng chẳng mấy chốc đã thoát khỏi tay mẹ để chạy ủa đến một bụi hoa. Có thể ấn tượng đầu tiên của con về thành phố này cũng như tôi ngày ấy, một thành phố hết như cổ tích, phủ đầy hoa và sương, phủ đầy những huyền thoại diệu kì, là thành phố cất đầy những hoài niệm cũ, bình yên và đẹp đến nao lòng!

Ex-của-một-người cho chúng tôi mượn một chiếc xe máy để chạy loanh quanh thành phố. Đêm đầu tiên ở Đà Lạt thân tình và ấm cúng hơn tôi tưởng. Ex-của-một-người vẫn không nhiều thay đổi, nông nản, hỗn hậu, mặc dù cuộc sống đã chạm đến ngưỡng của sự giàu có. Chẳng trách vì sao bà vợ cứ nhìn chúng tôi

bằng ánh mắt xéo xắt. Tôi bấm tay chống bước ra nhà ngoài để trà dư tửu hậu. Ex-của-một-người uống với chống tôi đến gần nửa đêm. Trà Sữa sau khi chạy nhảy chán và dọn dẹp gần hết các ghế có trong quán, đã chạy đến vui đầu vào lòng mẹ, hai tay dụi dụi mắt. Nghĩa là phải đứng dậy ra về...

Tôi không mang theo một quyển sách nào theo thói quen cũ bởi nếu có Trà Sữa đi cùng thì chắc chắn giây phút rảnh rỗi của tôi cực kì hạn chế. Khoảng thời gian bình tâm duy nhất suốt chuyến đi có lẽ là lúc Trà Sữa ngủ vùi trong lòng tôi như một con mèo ngoan, khi chúng tôi ăn sáng bên bờ hồ Xuân Hương. Gió từ mặt hồ thao thiết thổi. Tôi không còn nhớ mình đã nói gì và nghĩ những gì. Bình yên tuyệt đối. Ngày xưa, có người hỏi tôi: "Một người tham vọng là một người như thế nào?" Tôi suy nghĩ lung lắm. Tiền bạc ư? Danh vọng ư? Địa vị ư? Tất cả đều không đúng. Tham vọng lớn nhất là tham vọng được bình yên. Bởi những điều phù phiếm kia có thể kiếm được dễ dàng, nhưng bình yên thì phải rất khó khăn để có. Nếu hiểu tham vọng theo

nghĩa như vậy, tôi cũng mong mình tham vọng lắm chứ! Và lúc này, tôi đang có được tham vọng của mình. Cúi xuống hôn gương mặt bầu bĩnh của con gái, tôi thấy lòng cồn cào vì thương. Bình yên tuyệt đối, chính con gái đã mang lại cho tôi điều tưởng chừng như đơn giản ấy!

Trà Sữa tỉnh dậy sau một giấc ngủ ấm áp trong lòng mẹ, lại bắt đầu trò chơi rượt bắt với những chú bướm, mãi mê hái hoa dại ven đường, rồi cắm đầu chạy xuống những con dốc

thoai thoải. Chúng tôi đi bên nhau trong cái lạnh dịu dàng của ban ngày. Ở thành phố này, dường như mọi thứ đều đi chậm chậm như thế níu kéo, như thế vẫn vương một cái gì đó đã trót thuộc về nó. Tôi yêu cái khoảnh khắc này quá đỗi, nên chẳng lí do gì phải chen chân vào những địa điểm du lịch đã bị hàng triệu triệu

gót giày cày nát. Chỉ tiếc một điều, quán cà phê tôi vẫn hay lui tới mỗi khi đến đây đã không còn nữa. Nghĩa là sẽ không được ra về với một cảnh hồng đã được chính tay cô chủ quán xinh đẹp gói thật cẩn thận. Tự vỗ về rằng cái gì trọn vẹn quá cũng không tốt. Trả xe cho Ex-của-một-người và nói lời tạm biệt, nhận ra trong đôi mắt ấy cái rung rức tiếc nuối của một mối tình không đến đâu. Thì đành vậy, cái gì không thành sẽ khiến người ta nhớ mãi. Nghĩ vậy và thấy bình yên trở lại...

Chúng tôi ra về ngay trong đêm. Ngủ một giấc dậy đã thấy cuộn mình giữa Sài Gòn thân quen như hơi thở. Như một giấc mơ vậy! Giấc mơ mang tên Bình Yên.

Trà Sữa

Nỗi buồn đầu tiên

Tôi vẫn nhớ lúc mình còn bé, trong nhà tôi đã có một cái radio.

Ông ngoại tôi quý nó lắm. Nghe nói ông phải đổi cái ống điếu có cán nạm bạc cho một ông chạp phô để lấy cái radio đó. Tối tối, mọi người

trong xóm thường lại nhà tôi uống nước chè xanh, nghe đài rồi bàn tán đủ thứ chuyện. Những lúc ấy tôi ngồi gọn trong lòng ông ngoại và lắng nghe rất chăm chú. Thực ra tôi

chẳng hiểu người ta đang nói gì, tôi chỉ băn khoăn không biết làm sao mà một chiếc máy nhỏ chỉ bằng cái gối của tôi lại có thể nói, hát rồi phát ra cả nhạc nữa... Mà khi thì giọng đàn ông, khi thì giọng đàn bà...! Lạ lắm cơ! Tôi đem hỏi chú tôi, là người biết thành thạo về chiếc máy này nhất, chú có thể làm cho nó nói hoặc im lặng bất cứ lúc nào. Chú đang bận học bài, trả lời qua loa. "Trong đó có người ấy mà!" Nhưng tôi đã hỏi thì phải hỏi cho ra nhẽ. "Thế làm sao mà họ ở trong cái máy nhỏ xíu được vậy?" "Bởi vì họ chỉ bé bằng ngón tay út của cháu thôi!" Từ đó tôi tin rằng có rất nhiều người tí hon sống chen chúc trong chiếc radio, mỗi người ngồi trên một chiếc ghế nhựa nhỏ xíu.

Một buổi chiều tôi nghe bọn người tí hon hát bài *Cháu lên ba, cháu đi mẫu giáo...* mà tôi vừa được học ở lớp mẫu giáo, tôi mừng lắm. Hẳn đó là một bọn nhóc mặc áo sơ mi trắng và quần soọc ngắn giống như tôi. Tôi rất muốn nhìn thấy bọn họ nhưng loay hoay mãi vẫn không mở được cái cửa sau của chiếc máy. Tôi lấy cây búa đóng đinh của ông gõ mạnh vào mặt sau, cái radio tách ra làm hai. Bọn người tí hon cũng im bật. Tôi có thấy

những chiếc ghế nhỏ xíu của họ gắn với dây nhợ lằng nhằng nhưng chẳng thấy ai ở đó cả.

Sau này, nhà tôi không mua thêm chiếc radio nào. Ông ngoại không có gì nghe cứ đi lại trong nhà trông buồn lắm. Tôi vào đại học, tự hứa rằng sau này ra trường, món tiền đầu tiên tôi kiếm được sẽ để mua một cái tivi màu cho ông xem. Nhưng lúc tôi học đến giữa năm thứ ba thì ông tôi mất. Lo đám tang cho ông xong xuôi rồi, ba mới báo cho tôi hay. Đạo ấy gia đình khó khăn, mọi người sợ tôi không có tiền về và việc đi lại ảnh hưởng đến học tập nên không cho tôi biết tin ngay. Ai cũng an ủi là ông đã có những đứa cháu khác bên cạnh nhưng có ai biết rằng tôi chỉ có một ông ngoại mà thôi không?

Bây giờ nhắm mắt lại, tôi cũng hình dung rõ mồn một chiếc radio vớ chông chờ ngày trước và trong lòng mình trào dâng nỗi xót xa. Tôi đã biết trong đó chẳng có ai cả và tôi biết có nhiều điều không giống như tôi hằng tưởng tượng. Như chuyện mua một cái tivi tặng ông ngoại, tôi nghĩ dễ dàng thế mà tôi vẫn chưa làm được.

Lê Minh Đăng

Bàn tay ấm...

Yesterday của nhóc! Một ngày lạ lùng nhất kể từ khi nhóc biết anh!

Chẳng có gì là mới mẻ ở nhà của nhóc cả, vẫn là những câu chuyện không dứt của người say, vẫn những chuyện cãi cọ

của chị và anh của nhóc, vẫn lan man nào là tiền bạc và đủ thứ linh tinh trong công việc, thoảng khi lỗi nhóc ra làm lý do cho cuộc tranh cãi. Nhóc luôn khóc khi đó, khóc một cách âm thầm như thế đã sáu năm rồi! Không hiểu sao nhóc lại nghĩ đến anh, nhóc nhắn tin cho anh, chỉ viết

mỗi hai câu: “Nước mắt” và “Em không sao”, nhóc rất muốn khóc và nhóc biết anh sẽ dỗ dành nhóc. Anh không bao giờ nói với nhóc rằng: “Em đừng khóc!” hay là: “Hãy cố lên em!”, anh không an ủi nhóc theo cách đó, anh chỉ nói về anh hôm nay - hôm nay anh mệt ra sao, anh đã làm gì hôm nay và anh sẽ hỏi nhóc rằng: “Em có muốn ăn gì không?”

Sau một hồi tranh luận rằng nên ăn gì qua cái *list* của nhóc, những món ăn của nhóc bao gồm bún, phở, chè, kem, bánh... nhóc và anh quyết định đi ăn bánh *flan*. Món ăn mà anh bảo rằng “đắt đắng, thanh thanh...” với nhóc, nhóc thích nó chỉ vì nó có cà phê và mềm!

Anh đợi nhóc ở quán kem gần nhà nhóc, không hiểu sao khi nhìn thấy anh, nhóc lại quyết định không khóc nữa, nhóc tranh luận với anh về đủ thứ: thời tiết, nước Nhật, món ăn Nhật mà hôm trước nhóc đọc được đâu đó, về những bài hát Giáng sinh, và cả về phụ nữ... Và rồi nhóc nói cho anh nghe hôm nay của nhóc... Nhóc đã khóc ra sao, nhóc đã cảm thấy gì và tại sao nhóc nghĩ vậy. Anh nghe nhóc và im lặng, đó là tất cả những gì nhóc cần...

Anh đưa nhóc về, đoạn đường ngắn hơn nhóc nghĩ, anh luôn chạy bên tay trái của nhóc, bên ngoài của nhóc và luôn song song, luôn đi trước khi gặp một đoạn đường gập ghềnh và những con hẻm tối. Anh bảo rằng anh sẽ về khi nhóc vào nhà, hãy mở cửa và bật đèn, anh sẽ về khi nhóc khóa cửa. Nhóc tỉnh quái bảo rằng anh về rồi nhóc sẽ vào, nhóc rất muốn được một lần tiễn anh. Nhưng anh là một tên cứng đầu hơn cả nhóc, anh nói sẽ thi gan xem gan đứa nào lớn hơn. Hai chiếc xe dựng ngay lối đi, và anh đứng im. Trời lạnh và nhóc cảm thấy lạnh kinh khủng dù đã mặc cả một chiếc áo khoác to đùng, anh chỉ mặc một somi, bộ áo quần đi làm. Sau một tiếng thi gan, nhóc đã chịu thua, nhóc không muốn anh đứng giữa trời lạnh.

Hôm qua, lần đầu tiên nhóc biết bàn tay ấm, rất ấm của anh, bàn tay đủ sượt ấm cho tay của nhóc giữa mùa đông của Sài Gòn, phải cố gắng lắm nhóc mới không khóc. Bàn tay anh xoa đầu nhóc, bàn tay anh áp lên má nhóc, bàn tay anh đẩy nhóc vào nhà vì sợ nhóc lạnh và bàn tay anh đưa nhóc ra khỏi cái bóng tối của

chính nhóc. Anh vẫn thế, nửa lạnh lùng, nửa nồng ấm. Anh ân cần, chu đáo... luôn làm cho trái tim vốn nhiều nỗi đau của nhóc thổn thức bởi những niềm hạnh phúc lạ kỳ.

Hôm qua, hôm qua của nhóc! Hôm qua có anh! Nhưng sẽ mãi là hôm qua. Nhóc yêu anh nhưng nhóc quá tinh táo để có thể kiểm chế bản thân mình không nói yêu anh. Nhưng nhóc yêu anh... cho dù ngày mai thiên đường của hôm qua có vụt tắt... nhóc vẫn yêu anh... vì đó là anh...

Nguyễn Tịnh Ý

Giảm xúc trong đêm

Ngược dòng thời gian, tại một ngôi nhà nhỏ có một cô bé tóc thắt bím đang chạy đi chạy lại quanh sân trông rất bồn chồn, luôn miệng hỏi: “Nội ơi ba con sắp về chưa?”, “Sao ba lâu về thế nội?”... Nội cười

lớn: “Cha cô, thèm ăn quà chứ gì?” Cô bé bẽn lẽn cứ dụi đầu vào nội: “Hi hi”. Hôm nay ngày đầu ba của Bông (tên cô bé) đi buổi chợ đầu tiên.

- A! Ba, ba về rồi. Ba ới, ba mệt không ba? Ba có mua bánh cho con không ba? - Cô bé hỏi liên hồi không kịp để cho ba trả lời.

- Đây, của con đây! - Ba ân cần đặt chiếc bánh giò vào tay Bông.

- Cảm ơn ba! - Cô bé ríu rít, miệng cười ngoác trông rất vui.

Chiếc bánh giò nóng hổi được ba bảo quản cẩn thận. Cô bé không ăn luôn mà cứ đứng đó cầm chiếc bánh để hít hà, hít lấy hít để cái mùi thơm ngậy ngậy của nó. Rồi Bông cũng rón rén bóc ăn từng miếng nhỏ. "Chao ôi sao nó ngon đến thế!" Đúng như cô bé tưởng tượng, có nhân thịt nè, mộc nhĩ nè, lại có mùi thơm cay cay của hạt tiêu... Trong đầu óc non nớt của Bông vẫn nghĩ trên đời không có gì ngon bằng món bánh giò. Đó chính là món quà đầu tiên của ba mua cho cô bé.

Thời gian thấm thoát trôi, giờ cô bé đã trở thành học sinh lớp Ba. Hôm nay, tại sân ga, mẹ đang dặn dò trước khi Bông cùng ba vào Sài Gòn thăm ông. Đây là chuyến đi xa đầu tiên của Bông nhân dịp nghỉ hè. Bông nôn nóng chuẩn bị suốt mấy ngày hôm nay.

- Bông ơi có chú soát vé đi qua kia! - Ba lay khẽ Bông.

Bông nhanh chóng chui ngay xuống gầm ghế để trốn mấy chú soát vé. Vì không đủ tiền mua vé cho cả hai cha con nên ba giấu Bông mỗi lần có chú soát vé đi kiểm tra. Bông không thắc mắc mà còn thích thú vì được chơi trốn tìm. Không phải trốn thì cô bé lại leo lên lòng ba ngắm cảnh. Cô bé líu lo: "Ba ơi, hôm nay mình *cưỡi tàu* đi thăm ông vui quá ba nhỉ!"

Vào tới Sài Gòn, Bông được gặp ông nội. Bông thích lắm, suốt ngày cứ quần lấy ông. Bông thích được ngồi vào lòng ông, đưa hai tay nhỏ xíu của mình lên vuốt hàm râu dài trắng muốt của ông. Thi thoảng Bông lại hỏi ông: "Ông ơi! Ông có nhớ bà nội không? Ông có ra ngoài đó với nội không?" Ông vuốt râu cười khà khà: "Ông sẽ ra thăm nội và ở với con, chịu không?" Bông thích chí bá cổ ông hôn chụt: "Con yêu ông nhất trên đời!" Chuyến du lịch đó để lại cho Bông nhiều ấn tượng khó quên.

Nhanh thật là nhanh, Bông đã trở thành một thiếu nữ, đã tốt nghiệp đại học và đã đi làm. Còn ba bây giờ tóc đã nhuộm màu thời gian. Đúng ngày 30-08-2003, Bông bí mật tổ chức sinh nhật lần đầu tiên cho ba. Bông mua

một chiếc bánh ga tô trên có dòng chữ “Mừng sinh nhật Ba kính yêu.” Ba bất ngờ vì tối đó khi ba về nhà, cả nhà tối ọm. Vừa bước chân vào cửa thì có tiếng hát “Chúc mừng sinh nhật Ba, chúc Ba sinh nhật vui vẻ!” vang lên.

- Ba ơi! Ba lại đây thắp nến sinh nhật đi ba!” - Bông riu rít gọi.

Điều ấn tượng nhất suốt đời Bông không bao giờ quên chính là hình ảnh ba “ngượng ngịu” không chịu cắm nến. Ba bảo: “Vẽ vời quá!” nhưng cả khuôn mặt ba sáng bừng hạnh phúc. Bữa tiệc sinh nhật đó ba nói rất nhiều, ba rất vui.

“Ba là cây nến vàng...” ba ơi, dù bây giờ công việc bận rộn, dù bây giờ ba và Bông ít trò chuyện hơn nhưng trong lòng Bông, ba mãi là ngọn nến ấm áp và lung linh nhất. Bông thầm cảm ơn ba vì những lần đầu tiên luôn có ba chia sẻ cùng Bông.

Khietbong_friend

Gift tặng yêu thương

Oe oe oe... Tay con quờ quạng... Sao xung quanh lạnh lẽo thế này? Phôi con đang được đong đầy bằng thứ gì thế này?

Một bàn tay nhẹ nhàng mân mê những ngón tay bé xíu của con. Con ngưng khóc - khuôn mặt mẹ hiền ỏi là hiền với đôi mắt triu

mền tỏa những ánh sáng yêu thương ấm áp xuống thân thể bé bỏng vừa chào đời.

Với con, đôi tay mẹ là bừa bới, là tất cả những yêu thương, đùm bọc, chở che... Tay con chưa lần nào được nhận chút hơi ấm từ ba; bên con chỉ có vòng tay mẹ... Con mãi biết rằng mẹ sẽ nắm tay con, không chỉ có lần đầu mà còn mãi về sau này nữa, chẳng bao giờ có lần cuối. Thế nên... đã có lúc con ghét đôi tay nắm tay con quá chặt, nghiêm khắc... hờn dỗi khi đôi tay cho con những chiếc roi rất tấy... Cho đến khi... mẹ ốm nặng, lần đầu tiên con cầm lấy đôi bàn tay xanh, gầy. Nước mắt con rơi trên mười ngón tay xương xẩu, nhám ráp. Con sợ vô cùng nếu một ngày nào đó không còn được áp đôi bàn tay ấy vào má nữa... Sợ lắm mẹ ơi!

Chim trưởng thành rời xa tổ ấm. Con xa nhà, không còn được nhìn thấy đôi tay của lần đầu tiên...

Chơi với!

Nhưng mọi thứ rồi cũng qua. Con trưởng thành từ những lần đầu vấp ngã. Gượng dậy,

không có tay ai kéo lên. Ngông nghênh? Già cỗi? Hay chai lì... đến nỗi chẳng màng đến những điều Đầu hay Cuối... Để rồi chợt một ngày - một bàn tay người khác chạm tay con, giữ chặt tay con... Để rồi thấy mình cần bàn tay ấy như cần bàn tay mẹ... Yêu đôi tay ấy như yêu đôi tay mẹ...

Đôi tay con, được nắm bởi hai đôi bàn tay rất đôi yêu thương... Con hạnh phúc và mong sao cũng có thể làm cho những người con yêu thương được hạnh phúc nhiều hơn những gì con nhận được!

Mẹ ơi...

Con yêu mẹ!!!

Yêu mãi mãi...

... Suốt đời...

... Suốt kiếp...

... Con_yêu_mẹ!!!!

Trần Thiên Di

Far away

Tặng một thuở ngây ngô...

Tất cả mọi thứ còn trong tôi như một cuốn phim âm bản - Đà Lạt một ngày xa và nụ hôn đầu.

Đà Lạt một tối lất phất mưa phùn. Tôi và T. rảo bước trên những dốc phố nhỏ, trời vẫn cứ mưa và mọi người vẫn thích đi cùng nhau dưới những chiếc ô xoe tròn. Gặp em tại một ngõ nhỏ, em thật

dễ mến và lạ lẫm trong chiếc khăn len màu hồng, nụ cười sáng, ánh mắt trong... Em nhón

miệng cười và nắm lấy tay tôi kéo đi, T. nhập bọn cùng những đứa khác, còn cố quay đầu vẫy tay chào. Thực sự thì lúc ấy tôi vẫn không hiểu - Tại sao em và tôi không đi cùng những người bạn kia, càng đông càng vui chứ sao? Có lẽ tôi vô tư, tôi ngốc nghếch hay tôi quá vô tình để không cảm nhận được:

“Phố núi trắng xóa giấu em kín trong sương mờ.

Mặt trời không thấy môi em lặn lẽ chờ...”(*)

Tôi và em vẫn rào bước, những câu chuyện phiếm vu vơ. Em bảo yêu Đà Lạt thế, những bông hoa xinh, những dòng suối mát trong, những đồi thông vi vút xanh... Em lãng mạn lắm, bảo tôi hái trộm một bông hoa bên cạnh Hồ Xuân Hương tặng em. Ngồi xuống một bậc thềm lấm tấm rêu cạnh hồ, em hỏi vu

(*). Trích lời bài hát *Khi em rời xa* của Văn Tuấn Anh.

vơ tôi còn viên kẹo bạc hà nào không. Còn chứ, lúc nào mà tôi chẳng mang theo thật nhiều kẹo bạc hà để mời mọi người. Em nói sẽ trả nợ cho tôi ngay bây giờ, em có nợ tôi gì ư, tôi thật tình không nhớ. Em bảo tôi nhắm mắt lại thì em mới trả được. Lại còn thế nữa, con gái thật lắm chuyện. Tôi nhắm mắt lại, xòe tay ra vô tư chờ em trả cho tôi vật gì.

Mưa vẫn cứ rơi đều, em khẽ khàng kéo chiếc áo choàng mỏng manh che hai mái đầu. Tôi cảm nhận hơi thở nhẹ nhàng của em đang ở rất gần, ngay cạnh khuôn mặt lấp lăm tấm nước mưa của tôi. Trên bờ môi run run của mình, tôi cảm nhận điều gì lạ lắm, một làn môi con gái. Là em đấy ư!

"Mai nếu cách xa còn giữ mãi hương núi đồi.

Dường như đã lỡ thương và đã lỡ yêu em rồi?"(*)

(*) Trích lời bài hát *Khi em rời xa* của Văn Tuấn Anh.

Tôi không dám chắc, mọi thứ cứ nhạt nhòa, mong manh như nụ hôn đầu. Tôi gọi đó là *Nụ hôn thánh*. Em có biết không, sau một giây ngỡ ngàng, tôi đã nhắm tịt mắt mình, phó mặc bờ môi cho em. Cũng may có kẹo bạc hà, nếu không chắc em sẽ cảm thấy nhạt nhẽo và vô vị lắm. Không chắc em có hối tiếc vì đã hôn một thằng nhóc như tôi vào một đêm tối, đáng ra phải lãng mạn hơn thế.

"Bạn bè chuyện phiếm nắng mưa vẫn còn.

Mọi thứ có sao giống u buồn

Khi em rời xa..."(*)

Tôi lại đi bên em trên dốc phố vắng, phố đã vắng người. Em không nói gì mà bước đi lặng lẽ. Tôi dường như cũng sợ phá đi sự tĩnh lặng của phố núi về khuya, hay là tôi thực lòng không biết nói điều gì. Từ đêm hôm ấy, tôi và em không còn dịp nào để gặp nhau nữa. Tôi khăn gói đến đất Bắc Hà xa xôi theo đuổi việc học tập của mình. Em cũng bước trên con

(*) Trích lời bài hát *Khi em rời xa* của Văn Tuấn Anh.

đường riêng thênh thang rộng mà có lúc tôi đã muốn bước cùng.

Đâu đó trong sâu thẳm lòng mình, tôi vẫn còn mơ về một nụ hôn giữa đôi thông vì vu lộng gió, giữa tiếng suối róc rách, giữa phố núi bàng lãng sương mù. Hoá ra tôi vẫn lãng mạn lắm. Biết đâu một ngày mai nào đó, tôi lại có được điểm phúc chạm bờ môi của một cô gái nào, không chắc tôi có nhớ về phố núi một ngày mưa phùn... Thật không dám chắc điều gì với một kẻ hay quên biếng nhớ như tôi. Mà dường như chưa bao giờ tôi quên những gì mình đã nhớ...

Cảm ơn em về Nụ hôn đầu đời. Tôi không chắc mình đã lớn lên từ đây. Bởi với em, tôi luôn ngốc nghếch, ngây ngô và vụng dại:

*"... Xin như là mưa trên làn mây trắng
Xin như là mưa trên bờ tóc em dài
Xin như là sương rơi nhẹ trên má.
Xin như tia nắng trên bờ môi sớm mai..."*^(*)

Mai Chính Ký

(*) Trích lời bài hát *Khi em rời xa* của Văn Tuấn Anh.

Lần đầu tiên của ba và con

Ba ơi!

Ngày con nhớ nhất không phải là ngày con chào đời (vì con có biết gì đâu mà nhớ ba

nhi?), cũng không phải là ngày đầu tiên con đến lớp (vì lúc đó hai người ở bên con, sau cùng là bà ngoại và dì) mà là ngày 21-05-2007, ngày con kết thúc chặng đường mười hai năm đi học, là ngày ba nhìn thấy

kết quả mười hai năm đưa đón con đến trường không kể nắng mưa, là ngày những hy vọng của ba bắt đầu đơm hoa. Lần đầu tiên ba cầm phong

thư mời của nhà trường đến trường dự lễ tốt nghiệp của con. Và ba thấy con mặc chiếc áo màu xanh của những cô cử, cậu cử vì thành tích ba năm liền học sinh giỏi theo truyền thống của trường. Lần đầu tiên con mặc chiếc áo xanh của một cô cử, một vinh hạnh trong đời học sinh.

Ba không phải là người được ăn học nhiều nhưng cái gì ba cũng biết. Nhưng lúc nào giữa ba và con cũng tồn tại những khoảng cách của thế hệ. Ba không hoàn toàn hiểu con. Khi con đưa mẹ phong thư mời đó, lúc đó con biết mẹ rảnh, nhưng mẹ nói để ba đi cho ba tự hào vì mẹ không phải tự hào gì hết, con đương nhiên phải vậy. Còn ba, lúc con hỏi ba thứ Hai ba có rảnh không để đến trường (vì con biết ba là công an, ngày đầu tuần ba phải chào cờ, ba phải giao ban), có đi được không, ba nói rằng phải đi chứ. Thật đơn giản vậy thôi mà làm con suy nghĩ rất nhiều. Làm sao không tự hào được ba nhỉ, khi mười hai năm trời đằng đằng, ba chờ hai chị em con đến trường, hai đứa muốn đi nhà sách, ba cũng chờ đi, đi đâu ba cũng lo tận tình, rồi còn chuyện con học thêm (đôi khi ba can thiệp quá sâu) rồi học thể thao, học ngoại khóa...

Ngày hôm đó, ngày thứ Hai tươi đẹp đó, con và chị cùng lũ bạn xúng xính áo cù, bao chiếc áo xanh ngập tràn sân trường Nguyễn Thị Minh Khai. Còn ba thì ngồi đó, kiên nhẫn chờ đến phần con và chị nhận thưởng, đi chụp hình, cho con với bạn bè, với cô Hiệu phó (vì ba quen cô, sau này thi tốt nghiệp xong, ba cũng nhờ cô xem kết quả giúp con). Quan trọng hơn là niềm tự hào vui mừng của ba, là hạnh phúc của con trong giây phút chia tay bạn bè lưu luyến.

Hai chị em con đã tốt nghiệp phổ thông, và giờ con lại đứng trước kì thi đại học, con hy vọng rằng tụi con sẽ đậu luôn, sẽ học để rồi ba lại có niềm tự hào khi thấy hai con gái thương yêu của ba mặc áo xanh lần nữa!

Lê Nguyễn Thùy Dương

Lần đầu tiên nếm mùi thất bại

Từ nhỏ, tôi đã sống với bà ngoại. Ba mẹ tôi đi làm ăn xa, lâu lâu mới về nhà một lần. Với tôi, khái niệm về ba mẹ khá mờ nhạt. Tôi chỉ biết người thân duy nhất

luôn bên cạnh yêu thương, chăm sóc tôi là bà ngoại. Và ngược lại, người duy nhất bên cạnh bà ngoại là tôi. Tôi nghe kể lại rằng do sức khỏe yếu, mẹ

mang thai bảy tháng rưỡi đã sinh hạ tôi, có lẽ vì vậy mà tôi chỉ nặng 1,6 kg. Ngày đó, điều kiện vật chất và trang thiết bị ở các bệnh xá nhỏ nơi

tinh lẻ còn rất lạc hậu, nên hầu như không ai dám đụng tay đến đứa trẻ sơ sinh là tôi, kể cả mẹ tôi và bác sĩ, vì họ sợ sẽ làm tôi chết hay... đánh rơi tôi xuống đất. Ngoại đã dùng tình thương yêu vô bờ bến và cách chăm sóc của riêng mình nuôi lớn tôi trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi người. Hai bà cháu tôi đã gắn bó với nhau như hình với bóng từ ngày tôi cất tiếng khóc chào đời như thế.

Cách đây hơn hai mươi năm, quê tôi là một vùng ven rất vắng vẻ. Nhà tôi là một căn nhà lá rộng, nằm giữa một khoảng sân mênh mông bốn phía. Ngoại tôi là một người yêu thiên nhiên và thích trồng trọt nên quanh nhà tôi có rất nhiều rau củ các loại. Nhà tôi nằm cạnh một ngôi trường tiểu học gồm hai phòng học, chỉ có bốn lớp, từ lớp một đến lớp bốn. Lúc nhỏ, tôi rất thông minh. Năm ba tuổi, cứ ngày ngày nghe tiếng đọc bài bên trường học vọng qua là tôi lại lanh lảnh đọc theo, rồi nghe ngao cả ngày như con vẹt vậy. Thỉnh thoảng, tôi lại chạy sang trường học, đứng tựa cửa nhìn mọi người học mà trong lòng thích lắm. Hình như ngoại và cô

giáo dạy lớp Một thấy tôi có vẻ ham học, nên mùa tựu trường năm tôi bốn tuổi, ngoại mua cho tôi một cuốn vở đen, một cây bút chì, một tấm bảng, cô giáo đóng cho tôi một chiếc bàn gỗ thô sơ nhỏ xíu và một cái ghế đẩu, sắp trên cùng các dãy bàn trong lớp. Và tôi được vào lớp Một nhưng không có sách giáo khoa, cô giáo thường ghi vào vở tôi những bài cần học của ngày hôm sau. Tôi là một học sinh bình thường như các anh chị khác, chỉ khác là tôi không có tên trong danh sách lớp. Điểm của tôi được cô giáo ghi riêng vào một cuốn sổ nhỏ. Thành thạo có người của Ban giám hiệu hay phòng Giáo dục xuống kiểm tra thì hôm đó tôi phải nghỉ học. Nhưng tôi không quan tâm đến những điều đó, được đến lớp là tôi đã vui lắm rồi. Suốt năm học, mỗi tháng tôi đều đứng nhất lớp, cô giáo thương tôi lắm, có hôm trời mưa tầm tã, cô cũng che nón lá qua nhà cổng tôi sang học. Bà ngoại thì khỏi nói, rất tự hào về tôi. Ngoại thường nói tôi phải mau lớn, vào lớp Sáu, để mặc áo dài cho ngoại xem. Ngoại nói chắc ngoại không sống lâu đợi tôi lấy chồng được, nên mong

ước của ngoại là được nhìn thấy tôi mặc áo dài đi học, bấy nhiêu đó thôi là ngoại đã mãn nguyện và hạnh phúc lắm rồi.

Vì không đủ tuổi nên tôi phải học hai năm lớp Một. Năm đầu không được lên lớp Hai, tôi khóc hết nước mắt. Vào học chính thức, năm năm liền tôi đạt học sinh xuất sắc. Ngoại tôi và những giáo viên từng dạy tôi, ai cũng yêu thương và tự hào về tôi. Khoảng giữa năm lớp Năm, ngoại mua về một xấp vải trắng loại đắt tiền nhất, đạp xe chở tôi đến tiệm may áo dài nổi tiếng ngoài thị xã, may áo dài chuẩn bị cho tôi vào lớp Sáu. Ngoại nói là ngoại "nôn" đến ngày tôi lên lớp Sáu quá nên phải chuẩn bị trước cho thật kĩ. Lúc cô thợ may hỏi sao tôi bé quá mà may áo dài làm gì, lại may bằng loại vải đắt tiền như thế, mặt ngoại rạng ngời hạnh phúc khoe tôi là đứa cháu cưng nhất của ngoại, rằng tôi nhìn bé thế thôi chứ sắp vào lớp Sáu rồi, rằng tôi học rất giỏi v.v... Dường như thợ may cũng bị lây niềm vui và sự tự hào của ngoại tôi, cô mỉm cười rạng rỡ, nói chuyện với ngoại tôi

rất nhiều, và hứa sẽ may cho tôi một bộ áo dài đẹp nhất có thắt một bông hồng nơi cổ áo.

Bộ áo dài được ngoại tôi giặt ủi cẩn thận và treo trang trọng trong nhà. Ngoại không cho tôi mặc thử dù cả tôi và ngoại đều muốn thế. Ngoại muốn đợi đến ngày đầu tiên tôi vào lớp Sáu mới cho tôi mặc. Ngoại nói với tôi rằng ngày đầu tiên được mặc áo dài đối với người phụ nữ Việt Nam là rất quan trọng. Đó sẽ là ngày đánh dấu sự trưởng thành của tôi. Hàng ngày tôi thường đi qua đi lại ngắm chiếc áo thềm thuổng, đếm từng ngày được vào lớp Sáu.

Tinh tôi có ba trường cấp hai lớn. Một trường chuyên, một trường công lập và một trường bán công. Chỉ có trường công lập là lớp Sáu được mặc áo dài, nên tôi nộp hồ sơ thi tuyển vào trường công lập. Lúc thi xong thì mẹ tôi về thăm nhà, ngoại kêu tôi ở nhà với mẹ, ngoại tranh thủ lên Sài Gòn thăm người thân để còn về kịp trước khi tôi nhập học. Ngày tiễn ngoại lên xe, không ngờ là lần cuối cùng trong cuộc đời tôi được nhìn thấy ngoại cười. Tối đó, tài xế ngủ gật đã chạy xe

vào đoạn đường đang sửa chữa nên xe bị lật. Mọi người trên xe đều bình an, chỉ có ngoại tôi và vợ con tài xế là thiệt mạng. Lúc nghe hung tin, tôi cứ tưởng mình nghe nhầm, cứ tưởng mọi người cố tình đùa ác ý với tôi. Tôi đã gào khóc như điên loạn suốt một tuần liền sau đó không ăn không ngủ trước mắt mát quá to lớn trong cuộc đời mình. Mặc cho mọi người có nói thế nào, tôi cứ ôm chặt lấy xác ngoại tôi cho đến ngày hạ huyệt. Và phải mất hai năm sau, tôi mới có thể chấp nhận sự thật rằng ngoại tôi đã không còn có thể bên cạnh tôi được nữa.

Ngày tôi vào lớp Sáu, tôi đã quỳ trước mộ ngoại, tôi không đậu vào trường công lập. Tôi không tin được đó lại là sự thật. Có lẽ vì con bé trong tôi lúc đó quá tự cao. Tôi đã không coi trọng ngày thi của mình, tôi cho rằng mình quá giỏi, có thi chơi thì kết quả cũng cao hơn người khác. Tôi đã không nghĩ rằng nhiều người khác không giỏi bằng tôi nhưng họ đã cố gắng hơn tôi gấp nhiều lần. Tôi thấy mình thất bại khi còn quá nhỏ, và quan trọng nhất, tôi đã phụ lòng mong đợi

của một người tôi luôn yêu thương nhất trong cuộc đời.

Hai năm sau, tôi mặc một bộ áo dài khác đến quỳ trước mộ ngoại, vì chiếc áo dài cũ tôi không thể mặc vừa được nữa. Không biết tới thời điểm đó, chiếc áo dài tôi mặc có còn ý nghĩa đối với ngoại tôi nữa hay không, và ngoại tôi ở trên trời có nhìn thấy hay không? Nhưng tôi vẫn muốn người đầu tiên trông thấy tôi mặc áo dài lần đầu tiên trong đời là ngoại, dù tôi vẫn biết, tôi đã không thực hiện được điều mong ước đơn giản nhất của người!

Trần Lê Phụng

Bài thơ đầu tiên

Hôm nay, tớ tình cờ lục lại một bài thơ cũ. Tớ vừa đọc vừa ôm bụng cười. Bài thơ đó thế này:

*Em nằm trên giường
Mắt nhắm mắt mở
Nhìn ra ngoài trời
Mây đen kéo tới
Em đoán ngay rằng
Mưa đá sắp đến
Bỗng một lúc sau
Mưa đá rơi xuống
Lộp độp lộp độp
Rơi trên mái nhà
Vui ghê, vui ghê!*

Ừ, vui ghê ý! Tớ tìm được nó, bài thơ đã cũ trên một tờ báo dành cho trẻ con được

đăng cách đây cũng ngót nghét mười năm.
Bài thơ của tớ.

Tớ không sao
quên được cái
lần đầu tiên
tức cảnh...
thành thơ ấy.
Đó là một
buổi chiều

nắng nhẹ. Nhẹ đến mức chỉ một lúc sau là nắng
biến mất tiêu mà chẳng ai kịp nhận ra. Rồi mây
đen kéo tới đầy trời. Tớ ngồi một mình đợi mẹ
về. Vừa buồn, vừa đói, vừa tủi thân khủng
khiếp. Thế là tìm mọi cách giết thời gian, tớ nghĩ
đến chuyện sẽ phải làm một bài thơ...

Tớ rất tự tin về tác phẩm đầu tay của
mình. Một bài thơ ngây ngô như thế, mà tớ
hùng dũng mua một phong bì, một con tem,
bỏ bài thơ vào và gửi thẳng đến tòa soạn báo
Nhi đồng. Sau đó, tớ rung đùi ngồi đợi một
ngày nào đó tên mình sẽ được đăng trang
trọng trên tờ báo nổi tiếng dành cho nhi đồng
đạo ấy...

Một, hai tháng trôi qua, cổ tớ sắp dài mà bài thơ vẫn không thấy đâu. Tớ lại quyết định (trong sự tự tin) rằng sẽ đến thẳng tòa soạn gặp chị Mê Ly. Trong đầu tớ lúc ấy, chị Mê Ly là một cô tiên. Chị ấy có thể biến bài thơ của tớ nằm ở một vị trí trang trọng trên báo.

Và tớ đi thật. Tớ đi một mình nhé, bằng xích lô nhé. Tớ bảo bác xích lô là tớ muốn đến tòa soạn báo *Nhi đồng*. Tớ đã gặp được chị Mê Ly. Chị ấy không giống trong hình vẽ của chú Đức Lâm lắm, nhưng rõ ràng là chị rất xinh và hiền dịu như cô Tấm. Chị hỏi tớ: "Con đi đâu?", "Con đi gặp chị Mê Ly.", "Có chuyện gì không? Cô là chị Mê Ly nè!", "Ơ, thế thì phải gọi cô là chị chứ nhỉ?", "Ừ, con có thể gọi cô là chị. Thế con gặp chị có chuyện gì vậy?", "Con muốn hỏi thăm bài thơ của con!" "Bài thơ nào?" "Bài thơ *Mưa đá* ấy, bài thơ *Em nằm trên giường, Mắt nhắm mắt mở* ấy..."

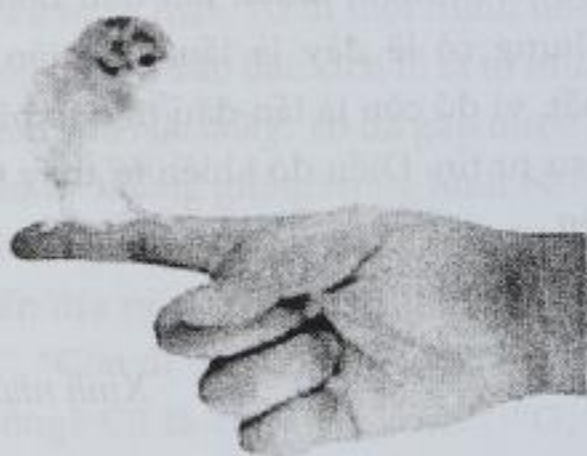
Chị Mê Ly rất dễ thương. Chị ấy đã bắt tớ đọc lại bài thơ ấy, tự tay chị chép lại bài thơ vào một quyển sổ. Chị chỉ cho tớ chỗ nào cần sửa. Và chị bảo tớ là một đứa bé tự tin nhất mà chị biết.

Lúc ấy, tớ chẳng biết tự tin là gì đâu. Tớ chỉ thấy chị Mê Ly là một người giữ đúng lời hứa, vì chỉ sau đó hai tuần, tớ đã nhìn thấy bài thơ của tớ trên báo...

Đó là lần đầu tiên tớ làm thơ, và lại là lần đầu tiên có thơ đăng báo. Sau này, đương nhiên là tớ có thêm nhiều lần đầu tiên khác nữa, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên đáng nhớ nhất, vì đó còn là lần đầu tiên tớ biết thế nào là sự tự tin. Điều đó khiến tớ thấy tớ lớn bổng lên...

Xinh nhất nhà

Lần đầu xa nhà

Tôi vẫn còn nhớ như in lần đầu tiên ngủ xa nhà và phải tự lập một cách đúng nghĩa, cho dù chỉ một đêm.

Đó là năm tôi thi đại học. Năm đó tôi thi vào trường Đại học Tài chính Kế toán và phải lên tận Xuân Hòa. Hôm đến tập trung, bố đèo tôi bằng xe máy từ Hà Nội lên Xuân Hòa từ bốn giờ sáng. Hai bố con đi trên đường Thăng Long - Nội Bài tối mù mịt. Không nhìn thấy gì

xung quanh, trừ ánh đèn pha từ xe máy của bố. Lên đến nơi, con bé tôi ngơ ngác nhìn những ngôi nhà nằm vắt vẻo trên sườn đồi. Tập trung xong, bố định thuê cho tôi một căn phòng để ngủ lại để sáng hôm sau thi sớm, nhưng có lẽ không yên tâm, bố lại bảo: “Đi về con ạ, mai bố con mình lại đi sớm.”

Sáng hôm sau, bố con tôi khởi hành còn sớm hơn, vì bảy giờ đã phải vào phòng thi rồi. Tôi vừa ngồi sau xe máy của bố vừa gật gù... ngủ vì phải dậy sớm quá. Ngày thi đầu tiên trôi qua suôn sẻ. Tôi đã không biết rằng lúc tôi ngồi trong phòng thi thì bố lang thang chỗ này chỗ khác để hỏi thuê phòng trọ cho tôi. Kiểu gì tôi cũng phải ngủ lại một đêm ở đây, bởi nếu thi buổi chiều xong lại về nhà, sáng hôm sau lại đi sớm thì chắc tôi không còn đủ sức. Lúc tôi thi xong môn thứ hai, bố bảo: “Bố đã thuê được một phòng nho nhỏ rồi, chung với một bạn nữa. Con chịu khó ngủ lại một tối ở đây nhé, mai bố sẽ lên đón.”

Thế là tôi phải ngủ lại nơi lạ hoắc lạ ho này một mình. Bố vì bận việc ở nhà nên không thể ở lại cùng với tôi, hơn nữa, thêm bố nữa

thì chắc chắn phải thêm tiền, mà hồi đó nhà tôi cũng chẳng khá giả gì. Chắc bố cũng nghĩ tôi đã mười sáu tuổi, có thể tự lo cho mình được. Thế là bố cho tôi ít tiền ăn và tiêu vặt rồi lên xe về Hà Nội.

Còn lại mình tôi ngỡ ngác giữa vùng núi đồi ấy. Từ hồi nhỏ, tôi đã nhiều lần không ngủ ở nhà, nhưng đều là ngủ ở quê với bà, với các chị, các bác, chứ chưa bao giờ phải ngủ một mình ở một nơi lạ hoắc. Bạn gái cùng phòng với tôi ở tận Lai Châu về dự thi nên có mẹ đi cùng. Cái cảm giác một mình ấy thật là lạ, cho đến tận bây giờ tôi vẫn không thể quên được. Một chút tự hào vì mình đã lớn. Một chút tủi thân vì phải ở lại một mình. Một chút sợ hãi vì không biết mọi chuyện sẽ thế nào...

Nhưng tôi không phải là một con bé yếu đuối, sợ sệt đến mức không biết phải làm gì. Lúc vào phòng thi, tôi đã tìm thấy một số bạn cùng tên, học cùng trường cấp ba. Ở nơi xa thế này, gặp được người quen thì mừng như bắt được vàng. Buổi chiều tối hôm đấy, sau khi ăn xong suất cơm bình dân, tôi lên đường tìm gặp lũ bạn. Mỗi đứa trọ ở một nơi, tìm được

nhau cũng khá vất vả, nhưng mà vui không thể nào tả xiết. Hóa ra không phải chỉ có mình tôi phải ở lại một mình, mấy đứa kia cũng đều thế cả. Thế là hết sợ, hết buồn. Buổi tối, mấy đứa rủ nhau đi chơi lòng vòng trong cái thị xã bé xiu xiu ấy, cùng tí tòn theo nhau gọi điện thoại về nhà, chỉ để thông báo: "Con ăn cơm rồi, vẫn bình thường, không có chuyện gì cả." Bố mẹ nghe cú điện thoại ấy chắc phải buồn cười lắm.

Đi chơi một lúc thì chia tay nhau về ngủ để mai còn thi nốt môn cuối. Lúc bước chân về phòng trọ, tự nhiên cảm thấy cô đơn đến thế. Xung quanh mình chẳng còn ai cả. Giường ngủ là mấy cái bàn học được kê sát lại, bên trên trái cái chiếu, thế là hết. Bạn cùng phòng có mẹ ngủ cùng, mẹ chăm lo cho mọi thứ, tự nhiên thấy hơi hơi tủi thân. Lạ nhà, lại thêm cảm giác lạ, tôi chẳng thể nào ngủ được. Mãi rồi mới chợp mắt được một tí thì trời sáng. Thi xong môn cuối, ra khỏi phòng thi đã thấy bố đứng đợi ở ngoài cổng trường. Mừng húm!

Kỳ thi vào trường Đại học Tài chính Kế toán đó, tôi... trượt vô chuối. Chỉ thiếu 0,5

điểm, tôi hơi tiếc nhưng cuối cùng cũng không phúc tra vì đã đổ vào một trường khác ở Hà Nội.

Sau này, vì công việc, tôi vẫn phải đi công tác xa nhà, chuyện ngủ một mình ở nơi xa không còn lạ lẫm gì nữa. Nhưng cảm giác lần đầu tiên ngủ một mình xa nhà ấy, có lẽ tôi sẽ không bao giờ quên.

Ratachiko

Như là mãi mãi

*"Một bông hoa chưa nở
Sẽ chẳng bao giờ tàn.
Một tình yêu chưa nở
Còn mãi với thời gian."*

Hai đứa dắt nhau đi qua ba mùa hè chứa ba màu hoa rạng rỡ. Từ sắc vàng mận mà của hoa Điệp đến ánh tím dịu dịu của Bằng Lăng, tiếp nối là màu của Phượng Vĩ rực cháy, đẹp đến ngỡ ngàng. Ba mùa hè với ba màu hoa đặc trưng thay nhau luân chuyển cũng là lúc những tháng năm học trò trong trắng, ngây thơ dần lùi vào dĩ vãng, trở thành kỉ niệm đẹp trong tim mỗi người. Kỉ niệm ơi! Biết bao giờ mới quay trở lại.

Tôi nhớ như in lần đầu tiên bạn cầm tay tôi. Đơn thuần là sự giúp đỡ của một người bạn trai galăng nhưng khiến tim tôi loạn nhịp khi mong manh sợ rằng vì quá hồi hộp lỡ buông tay và sẽ rớt khỏi đoạn đường leo lên Đền Hùng - vào lần cả lớp đi "cầu may" hồi cuối năm lớp Mười đó. Bạn phải giục đến lần thứ ba tôi mới lúng túng đưa tay cho bạn kéo lên, trong khi các bạn đã ở tít Đền trên. Cả ngày hôm ấy tôi lâng lâng như sống trên mây. Rạo rức hoài và thấp thòm lo âu "Mình đã biết yêu?" Tôi biết bạn cũng có cảm giác xáo trộn như vậy. Bạn rút rè liếc trộm tôi và bối rối quay đi khi thấy tôi bất chợt nhìn sang. Kể từ đấy hai đứa thường thông dong đi bên nhau trên quãng đường đi, về và cả

những lúc luyện học thêm. Tháng ngày tươi đẹp bình thản dần trôi qua.

Ngày bế giảng, lớp trưởng phân công hai đứa đi xuống đoạn đường bờ sông lộng gió, nơi kè của sông Hồng mới xây xong năm trước nằm trải dài bên hàng Phượng được chăm chút đã lâu để nhặt những cánh Phượng rơi về ghép chữ gắn lên bảng, vì tuyệt đối không được bẻ cành, hái hoa. Cùng nhau đi từ sớm, không khí mát lành khiến tôi khoan khoái, dễ chịu. Cả một dải Phượng Vĩ đua nhau xòa bóng, nhẹ nhàng lay động, rung rinh điệu múa thần tiên, vờn đón từng cơn gió khẽ khàng từ phía sông thổi vào. Dọc con đường đó, hai đứa nhặt được đầy nhóc xác Phượng, áng chừng đã đủ bèn rủ nhau ngồi nghỉ một chút rồi chuẩn bị về trường. Bạn nhanh nhẹn vốc một ít cánh Phượng từ trong túi ra và trong lúc tôi lú lo, thả hỗn với cỏ cây, hoa lá cùng gió từ sông thổi vào mát rười rượi thì bạn đã xếp xong chữ "I LOVE YOU" bằng những cánh Phượng rực rỡ đến lung linh. Tôi then thùng quay đi. Khi bạn định nắm lấy bàn tay đang run rẩy vì vui

sống của tôi thì cũng là lúc tôi không để ý, vô tình quơ vội túi Phụng, miệng liền thoảng: “Về thôi, kéo các bạn chờ” khiến bạn hơi hẫng nhưng rồi tùm tùm cười trên suốt quãng đường đi.

Buổi chia tay tràn ngập màu hoa sắc sỡ, tiếng cười giòn giã và cả nước mắt thi nhau tuôn rơi. Tim tôi nhói đau khi nghĩ đến hồi chuông báo hiệu chia ly đã đến lúc điểm tiếng đầu tiên. Ngơ ngác, thảng thốt, sững sờ và tiếc nuối... Bao cảm xúc đua nhau đến dồn dập, tôi bật khóc. Bạn từ đâu đến bên cạnh lấy tay gạt giọt nước mắt đang thánh thót lăn trên gương mặt bầu bình của tôi, nhìn đắm

đắm vào mắt tôi và... im lặng. Tôi cảm nhận được ánh lửa trong ánh nhìn của bạn. Đôi mắt ấy khắc sâu trong tâm trí của tôi từ lúc đó cho đến mãi sau...

Bạn đỗ vào trường Đại học Bách khoa với số điểm ấn tượng, là tấm gương thấy cô vẫn nêu cho các em khóa sau noi theo. Tôi trượt và chấp nhận học trung cấp, cũng do hoàn cảnh gia đình. Tôi tránh mặt bạn. Học xong hai năm, tôi vào làm kế toán cho công ty tư nhân gần nhà, sau đó thì lấy chồng khi bạn vẫn còn hai năm học nữa. Thiệp mời tôi gửi tận tay cho bạn có hàng chữ song hỷ tươi thắm, cùng tên của tôi và chồng uốn lượn,

đan xen như phượng mùa rỗng bay. Bạn nhìn tôi trên trời và thấy màu đỏ của hạnh phúc trong tám thiệp sao mà giống cánh Phượng ngày xưa đến kì lạ. Đến giờ, màu đỏ của chia ly trong chói ngời sắc Phượng vẫn đậm sâu trong ánh mắt trong veo của bạn ngày nào. Tôi không thể quên. Cái nắm tay ngày ấy là lần đầu tiên, là duy nhất và cũng là mãi mãi.

Nguyễn Thị Kim Thoa

Một chút bình yên giản dị

Hà Nội có những gì, kể chị nghe
xem nào!

- Hà “Nhội” có kem Tràng Tiền mà Chủ nhật bố đưa Vi đi ăn liền một lúc hai cây kem ốc quế, có cầu Thê Húc cong cong như con tôm mà Vi đọc “tong” sách tiếng Việt, cổ cả Văn Miếu nữa, bà “nhội” nói với Vi là: Cứ khi nào chị Hằng trên cung trăng tròn như chữ “O” Vi

tập viết, thì bà lại lên Văn Miếu để thắp hương cho các cụ.

Đó là những câu nói lúu lô ngọng nghịu của đứa em gái tôi, năm nay mới lên lớp Một. Cô giáo dạy bé phải

biết yêu quê hương, nên bé về khoe với cả nhà là bé yêu Hà Nội nhất.

Tôi cũng yêu Hà Nội. Nhưng có hỏi tôi vì sao tôi lại yêu Hà Nội thì tôi khó mà trả lời được như em gái tôi. Người đi xa nhớ về Hà Nội là nhớ phố cổ, nhớ hồ Tây, nhớ chùa Trấn Quốc... Còn tôi, nếu đi xa, những điều tôi nhớ có lẽ là những điều rất giản dị thế này...

Tôi đi học về trên phố Bà Triệu. Giờ tan tầm nên đường phố rất đông đúc, mọi người trên đường đầy vẻ bận rộn và mệt nhọc. Tôi cũng mệt, chỉ mong về nhà cho mau. Thế mà bao nhiêu mệt mỏi dường như tan biến, khi gặp đèn đỏ, tôi dừng lại và ngoái sang bên, thấy một cô bé khoảng chừng năm, sáu tuổi đang ngồi sau xe đạp của mẹ, miệng cười rất tươi, hai tay ôm chặt lấy lưng áo mẹ. Người mẹ trẻ lấm tấm mồ hôi trên má, nhưng nụ cười của chị thì lộ rõ niềm vui hạnh phúc, chị đang nghe con gái kể về chuyện ở lớp mẫu giáo, rằng bé đã nghe lời mẹ ngủ trưa, đã ăn hết phần cơm của mình.

Tôi cũng nhớ Văn Miếu như em gái tôi, nhưng Văn Miếu trong nỗi nhớ của tôi còn gắn liền với hình ảnh anh sinh viên trường Mỹ thuật. Mái tóc lãng tử, chiếc balô to dựng bên cạnh, anh ngồi mài miết vẽ lại mái vòm của sân chùa. Thỉnh thoảng anh thờ dài rồi anh nheo mắt, chống tay lên cằm suy nghĩ, đôi lúc anh còn tủm tỉm cười. Tôi cũng học vẽ, nếu như có giấy bút ở đây, tôi sẽ ngồi một góc để vẽ anh. Nhìn cảnh tượng ấy, tôi thấy cuộc sống “chậm” đi thật nhiều.

Đó là buổi cuối ngày trên đường Lạc Long Quân. Tôi đang mài miết chạy xe thì thoáng trông thấy những chấm vàng rực rỡ của bó hoa hướng dương trên gánh hàng rong đang chầm chậm dịch chuyển. Tôi dừng lại hỏi mua, bà lão bán hàng đã già lắm rồi, tóc bà bạc trắng hết cả, khuôn mặt bà cũng thật nhiều nếp nhăn, nhưng chưa bao giờ tôi thấy một nụ cười hiền và mộc mạc đến thế. Bà bán nốt hai bó hoa cho tôi, và móm mém nói: “Trời nóng quá, bà hứa với đứa cháu ngoại là sẽ về sớm để nấu chè đậu xanh cho nó.” Rồi bà đưa tay lên vuốt má tôi và nói tiếp: “Cháu về nhanh, trời sắp

mưa rồi; con đường này mà gặp mưa là không có chỗ trú đâu đấy!" Tôi chào bà cụ và thấy nụ cười mộc mạc ấy vẫn chưa tắt trên gương mặt bà. Trên đường về, tôi sờ tay lên má mình, cái cảm giác về một bàn tay ấm áp giản dị của tuổi già khiến tôi xúc động quá!

Có một dịp Valentine sát Tết âm lịch, tôi có một người bạn ở xa, anh nhờ tôi đem hoa đến tặng cho người đặc biệt mà anh không có cơ hội gặp gỡ. Vừa bước vào sân nhà, đập vào mắt tôi là nồi bánh chưng thật to, đang sôi sùng sục trên bếp củi. Tôi chợt thấy ấm lòng, cho dù tối hôm đó lạnh và trời còn mưa nữa. Nồi bánh chưng làm tôi nhớ đến câu chuyện bánh chưng mà ông nội hay kể, đó là bánh chưng Hà Nội xưa, khi cuộc sống nhiều khó khăn thiếu thốn, phải tích gạo nếp và thịt trước đó mấy tháng để dành làm cho kì được nồi bánh chưng ngày Tết. Mọi người quây quần bên nồi bánh chưng, chưa bao giờ vui như thế. Truyền thống nấu bánh chưng còn giữ được đến bây giờ khiến tôi rung rung xúc động. Đúng là chẳng gì có thể mua được niềm vui.

Tôi còn nhớ một kỉ niệm thật buồn cười. Nói đến mùa thu Hà Nội là tôi nghĩ ngay đến hoa sữa. Đối với tôi, mùi vị của Hà Nội chính là mùi hoa sữa. Tôi rất nhạy cảm với mùi hương ấy, đi trên đường mà thấy thoảng hoa sữa là theo phản xạ, tôi lại chun mũi lên hít hà. Có lần yêu hoa sữa quá, cố hái cho thật nhiều hoa sữa để đem về phòng ngủ, thế rồi vì hoa sữa mà bị ốm đến cả tuần. Ngớ ngẩn quá! Yêu quá!

Tôi có một người bạn, anh nói với tôi rằng "Hà Nội đẹp nhất là vào mười hai giờ trưa." Tôi rùng mình khi nghĩ đến cái nắng cháy da cháy thịt, rồi anh kể tiếp: "Trời càng nắng, bóng cây in xuống đất càng đậm. Lúc chạy xe, nhìn xuống đường, hay đỗ lại dưới bóng cây, mới thấy cái góc mát mẻ ấy đẹp làm sao!"

Lúm đồng tiền

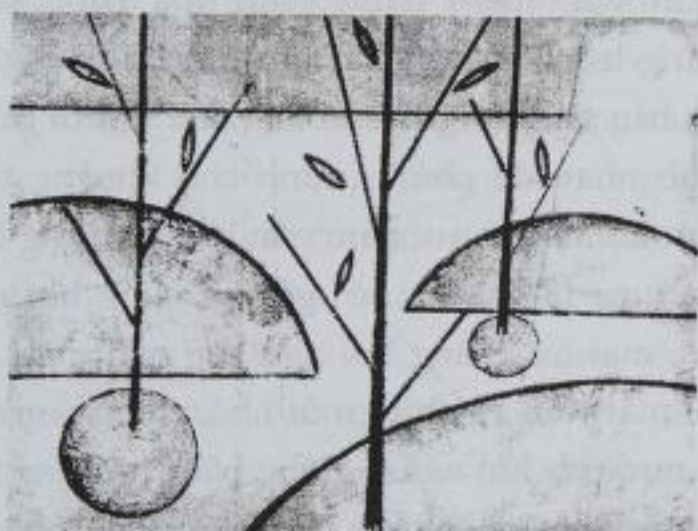
Tập giấy trắng

*Có những chỗ mà ta nhìn ngắm, có những chỗ làm ta
rung cảm và có những chỗ mà ta thích sống.*

La Ruyère

Bạn có phải là họa sĩ không? Tôi chắc chắn mỗi người trong chúng ta đều là một họa sĩ. Khi một bức tranh được hoàn thành, thì giá trị của nó không phải nằm ở những nét vẽ, màu sơn mà là ở tấm lòng của người họa sĩ đã khắc họa vào trong đó. Dù cho người khác có nhận xét như thế nào thì nó vẫn là một bức tranh và nó có giá trị. Một lời khuyên được đưa ra: "Họa sĩ không nên vẽ những gì đã thấy mà nên vẽ những gì sẽ thấy." Và bạn hãy thử tưởng tượng, nếu bạn có một tập giấy trắng, bạn sẽ vẽ những gì vào

trong tập giấy dó? Và người ta sẽ thấy gì trong những bức tranh mà bạn vẽ?

Và đây là tập giấy của tôi. Nó đã không còn là tập giấy trắng nữa.

Trang đầu tiên, tôi dành để vẽ những người thân trong gia đình nhỏ bé của mình. Bố, mẹ và chị tôi, cả ba người đều đang cười rất tươi. Mái tóc của bố mẹ lốm đốm bạc, khuôn mặt của hai người cũng đã có những nếp nhăn, tôi sẽ xóa bớt đi một vài sợi tóc bạc và nếp nhăn để bố mẹ trông trẻ hơn. Nhưng tôi không thể xóa đi hết được những dấu vết của tuổi già, dấu hiệu mệt mỏi của những lo toan hiện hữu trên khuôn mặt và đôi mắt của

bố mẹ. Tôi vẽ thêm chi tiết vào cho đôi mắt và nụ cười của bố mẹ chút dư âm của những niềm vui, niềm hạnh phúc mà cuộc sống mang lại. Bàn tay chai sần của bố nắm chặt lấy bàn tay hơi gầy của mẹ. Hai người đứng cạnh nhau để chứng minh cho khoảng thời gian hơn hai mươi năm gắn bó. Và đứng bên cạnh mẹ là chị tôi, hơi gầy và cũng hơi nhỏ con, mái tóc thẳng hơi ngả qua màu nâu đỏ, đôi mắt tròn và chiếc mũi nhỏ, chiếc cằm chẻ và nước da hơi ngăm giống bố. Chị đứng hơi "làm dáng" một chút và khoác lấy tay của mẹ. Đó là vì tuy đã là sinh viên đại học năm cuối nhưng chị tôi vẫn còn suy nghĩ non nớt, chưa thực sự là một thiếu nữ chín chắn nên rất cần sự bao bọc chở che của bố mẹ. Còn tôi sẽ như thế nào trong bức tranh gia đình, các bạn hãy thử tưởng tượng nhé.

Trang thứ hai, tôi không biết sẽ vẽ gì vào đây vì giờ tôi chưa nghĩ ra nên tôi sẽ chờ lại...

Trang thứ ba, tôi vẽ về nơi mà tôi đã được sinh ra. Đó không phải là thành phố hoa lệ mà là một vùng quê heo lánh, nơi có

ông bà tôi sinh sống và cũng là nơi mà bố mẹ tôi đã được sinh ra và trưởng thành. Tôi vẫn nhớ rõ, căn nhà của ông bà nằm ở ngay ngã ba, phía sau và bên tay phải căn nhà có rất nhiều đồng ruộng, xa xa là dòng sông nước trong veo rất ít khi có sóng lớn - con sông này chảy dài nối liền với con sông Bạch Đằng nổi tiếng. Nơi tôi sinh ra quả là một nơi tuyệt đẹp, có đồng ruộng xanh, sông rộng và cả những ngọn núi bao quanh; nếu đi loanh quanh trong vùng, có thể thấy rất nhiều ngọn núi và đồi trùng điệp. Nó đẹp không chỉ vì phong cảnh mà nó còn đẹp vì đã lưu giữ những kỉ niệm ấu thơ khó quên của tôi. Khi còn nhỏ tôi cũng đã từng đi mò cua, bắt ốc, cũng theo chân các anh chị lớn đi lên núi hái chè và đào củ mài. Tôi đã chọn vẽ cảnh quê tôi vào một buổi chiều, lúc mà hoàng hôn buông xuống kèm theo màu đỏ của nó, mặt trời nấp sau những ngọn núi và những ngọn cây như ngả vào nhau để đón chờ màn đêm sắp đến. Bây giờ thì dòng sông đó vẫn còn chảy, những ngọn núi vẫn đứng đó, nhưng những cánh đồng thì đã thưa bớt dần và thay

vào đó là những ngôi nhà mới nhiều tầng và con đường cao tốc dẫn tới đảo Tuần Châu xinh đẹp. Tất cả những hình ảnh đẹp đẽ về nơi tôi sinh ra vẫn nằm trong tập giấy này...

Trang thứ tư, và nhiều trang tiếp theo, tôi vẽ lên đó khuôn mặt của những người bạn thân thiết. Tôi vẽ thẳng bạn thân của mình đầu tiên và tiếp theo là những người khác, mỗi người một vẽ nhưng tất cả đều vui tươi và nhìn cuộc sống với con mắt lạc quan và yêu đời.

Tôi dành thêm một trang để vẽ phong cảnh. Đó là bức tranh mà tôi vẫn thường tưởng tượng ra mỗi khi tôi không ngủ được. Một cánh đồng xanh bao la trải dài vô tận, những dãy núi bao quanh lúc gần lúc xa và dường như chạm tới những đám mây lơ lửng, nhiều cây với tán lá rộng không đứng cạnh nhau, gió thổi hiu hiu qua những bụi cây có những bông hoa cỏ dại... Đứng từ cánh đồng này có thể nhìn thấy chân trời xa xa, nơi mà trí tưởng tượng tha hồ bay bổng. Khung cảnh hiện lên trong bức tranh vào mùa thu, lá vàng rụng lác đác trên đồng cỏ xanh tạo thêm

cho khung cảnh nhiều màu sắc. Tôi đứng đây cảm nhận làn gió mát trong lành, và tận hưởng cuộc sống qua đôi mắt của mình...

Tôi đã vẽ lên tập giấy trắng như vậy đó, còn các bạn thì sao, mỗi người hãy có riêng cho mình một tập giấy để vẽ lên đó những gì mình sẽ thấy!

Susta

Phần II.

Những bức thư không gửi

177

Page 177

Nothing has been heard of

Cảm ơn anh thật nhiều...

Anh thương yêu!

Cảm ơn anh, nhiều khi không vì điều gì. Chỉ là những buổi chiều đi làm về, đã trông thấy anh đang ngồi đọc báo trên chiếc salon màu xanh nhót. Không chắc là đang chờ vợ về nấu cơm cho ăn. Biết đâu đấy, chỉ gặp vợ để nói một cách thành thực rằng “Em về rồi đấy à? Hôm nay nấu ít cơm thôi nhé, anh đi nhậu với bạn X, Y, Z...” Nói vậy để đi nhậu mà lòng... thanh thản, không sợ bị vợ cảm ràm....

Cảm ơn anh, vì đã luôn mỉm cười, kể cả lúc “chì chiết” em cùng với một mớ quá khứ của em do anh tưởng tượng ra và... làm khổ mình.

Cảm ơn anh, vì đã không bao giờ cần nhằn nếu hôm nào đó em “quên” ủi một tú đồ cho anh mà chỉ nhẹ nhàng: “Em ơi, anh mặc áo thun cả tuần nay rồi đấy!” Nghĩa là em phải đủ thông minh để hiểu rằng: “Anh muốn mặc áo somi. Làm ơn, ủi giùm anh mấy cái somi...”

Cảm ơn anh, vì những lời có cánh (đã nếm một ít gia vị có tên là “nịnh vợ”): “Người khác nấu cơm, anh ăn không thấy ngon. Em ơi, mau hết bệnh và xuống bếp giùm anh. Đừng để anh bệnh theo vì không được ăn cơm vợ nấu.”

Cảm ơn anh, vì những buổi chiều không mưa, anh chở Trà Sữa đi lòng vòng ăn kem, mua cho nó cái bong bóng hai nghìn đồng, cái chong chóng hai nghìn đồng. Anh bảo, Trà Sữa siêu quậy chỉ nên chơi đồ chơi trị giá hai nghìn trở xuống, vì nhiều lí do rất “tình hình”. Con mình quậy quá, giống ai vậy em?

Cảm ơn anh, vì những khoảng lặng bình yên mà em vẫn có mỗi khi được ở bên anh. Em không phải nói nhiều, không phải tâm sự nhiều, không phải tìm hiểu một cách mệt mỏi là anh đang nghĩ gì vậy? Cho em chia sẻ với! Điều đáng giá nhất giữa vợ chồng mình chính là sự im lặng. Bởi vì nó quá đối bình yên...

Cảm ơn anh, đã cho em gối đầu lên bụng anh mà ngủ suốt đêm để sáng nào thức dậy, em cũng thấy mình nằm thật ngoan, thật thẳng thớm trên một cái gối to (duy nhất trên giường) và một cái chăn ấm. Ai vào phòng mình cũng thấy buồn cười vì giường vợ chồng mà chỉ có một gối, một chăn. Thật ra là có đủ hai cái gối, nhưng cái của anh thì đã nhường cho Trà Sữa, cái của em nhường cho anh, và anh đành phải nhường cho em... cái bụng của anh. Ai bảo mua thêm gối cũng không thích. Nhà này chỉ thích nhường nhau, và lại, nằm trên bụng thì mềm và êm gấp ngàn lần gối bông...

Cảm ơn anh, vì những bất đồng nho nhỏ bắt buộc phải có trong hôn nhân, để em ngày càng trở nên trầm tĩnh và bằng lòng với cuộc sống đôi - khi - không - phải - là - của - mình.

Cảm ơn anh, vì đã luôn hôn em mỗi buổi sáng trước khi đi làm. Cho dù sau đó anh có ôm hôn ai khác nữa (em không biết được), thì em vẫn là người anh ưu ái dành cho nụ hôn đầu tiên trong ngày. Đó là vị trí cao nhất và quan trọng nhất, phải không anh?

Cảm ơn anh vì những góc tối riêng lẻ - chúng ta vì tôn trọng nhau mà không dám chạm tới những giây phút ngoài chồng, ngoài vợ... Những ghen tuông mệt mỏi đã nhường chỗ cho sự chấp nhận nhau mà sống, sống vui và quan trọng là thoải mái. Em đã có được sự thoải mái từ anh, người không bao giờ xem nhật kí hay tin nhắn của vợ. Và chắc là anh cũng thấy thoải mái như vậy khi mà em bây giờ không còn nhắc đến cô ấy với tất cả sự hằn học và thù địch nữa...

Cảm ơn anh, vì đã là người duy nhất ở lại và chịu đựng, (trong khi bao nhiêu người khác đã đến và đi). Cảm ơn anh, cho dù sự chịu đựng ấy ngắn hay dài, bao lâu sẽ kết thúc, em vẫn luôn yêu quý những giờ phút được ở bên anh, được nghe anh gọi "em" rất khê, được ngắm anh mặc rất hợp những chiếc áo em mua, được thấy anh dứt gọn gàng đĩa cà tím nướng mỡ hành mà anh

rất thích, được nhìn anh chơi với con và chọc cho nó cười sặc sụa, được biết rằng anh tự hào đến mức nào vì Trà Sữa càng lớn càng giống ba như hai giọt nước...

Cảm ơn anh, đôi khi chẳng vì một điều gì.

Chỉ là, một ngày buông mình ra khỏi công việc, em chợt nhớ ra rằng, vẫn còn một người đàn ông đi bên em thầm lặng...

Trà Sữa

Gửi Peter Pan

Anh Peter... Ước gì em biết cách đưa bức thư này đến tận tay anh, ước gì em có thể biết xứ sở Neverland ở đâu để tìm anh... để trao tận tay anh bức thư của em, cô bé đã yêu thích anh qua những trang sách từ khi còn nhỏ. Nhưng có lẽ tìm được Neverland của anh khó lắm, mà em thì lại qua cái thời thơ ấu để hình dung rõ ràng về một xứ sở thần tiên không có thật, xứ sở của anh, của thuyền trưởng Hook, của những người da đỏ, những con sói, nàng tiên cá... Thế nên em sẽ đặt bức thư này vào cùng ngăn với những bức - thư - không - bao - giờ - gửi...

Em vẫn không thể quên buổi sáng em được “quen” anh, buổi sáng mùa hè lần đầu tiên em cầm quyển sách Peter Pan nhiều màu

rực rỡ trên tay. Trên đó là hình vẽ anh với chiếc mũ đỏ, đang chống cằm ra vẻ suy tư lắm, đằng sau anh... dải thiên hà và những vì sao rực rỡ... Và vì cái năm quen anh, em mới tám tuổi nên đến tận bây giờ, dù em đã trở thành một cô gái mười bảy tuổi thì em vẫn sẽ gọi Peter Pan là anh như thuở bé.

Chắc đến tận bây giờ anh vẫn không lớn lên anh nhỉ, vì anh là chú bé không chịu lớn, anh là chú bé không có tuổi. "Tất cả trẻ em, trừ một đứa, đều lớn lên." Cuốn sách viết về anh đã bắt đầu như thế, và chính

về cái sự mãi mãi chẳng chịu lớn của anh nên em mới bị anh và những chuyến phiêu lưu cuốn hút đến vậy. Anh biết không, em đã từng mơ được là anh biết bao, em cũng đã từng không muốn lớn lên, em cũng đã từng mong

muốn mình mãi là một đứa trẻ, vì em muốn bay được như anh và em đã nghĩ chắc chỉ có cách mãi là trẻ con thì mình mới có thể bay lên được. Người ta khi lớn lên thường quên mất cách bay như thế nào phải không anh, bởi họ không vui nữa, không ngây thơ và vô tâm nữa. Chỉ có những người vui vẻ, ngây thơ và vô tâm mới bay được thôi. Thế nhưng vì em không phải là anh, cuộc sống em đang sống cũng không phải là xứ sở Neverland, nên em vẫn lớn lên như bao người xung quanh em, cũng đã tận mắt nhìn thấy thế giới rộng lớn và đôi khi có may mắn được trải nghiệm trong chính thế giới ấy. Em lớn lên, và ngày từng ngày, giờ từng giờ, em nhìn thấy được cái cửa mình lớn lên của em. Từ lúc nào không biết, em yêu cái sự trưởng thành từng bước một ấy, và em thấy thật may mắn vì em - không - phải - là - anh.

Em thấy thật may mắn vì em được lớn. Em đặt những bước chân đầu tiên vào cuộc sống rộng lớn, cuộc sống thật chứ không phải là Neverland, đã có những va vấp, có những giọt nước mắt rơi xuống và những nụ cười vươn lên, có những cơn mưa ướm át và những

ngày nắng lộng gió. Em đã gặp gỡ những con người với những số phận khác nhau, để trải qua nhiều xúc cảm trong tâm hồn, để rồi em thấy: Em đang lớn lên từng ngày...

Em vẫn còn bước trên đường đòi một cách phấn chấn, vui vẻ, là cái cảm giác muốn tìm tòi và khám phá, đôi khi là nông nổi và bốc bột. Nhưng sau mỗi lần ngã đau, em thấy mình được học thật nhiều. Em đã biết đôi khi nên đi chậm lại, để cảm nhận những khoảnh khắc bé bỏng của cuộc sống, em đã biết khóc cho nỗi đau của người khác và cười cho những niềm vui xung quanh, em đã biết học cách trân trọng những điều nhỏ bé, biết mở lòng để đón những thương yêu đang ứa vào dào dạt... Em thấy mình hạnh phúc. Và cái ước mơ thuở nhỏ được bé mãi như anh đã không còn nữa.

Em đã gặp những Peter Pan trong cuộc sống hiện tại, những con người không chịu lớn, những con người tự yêu mình, muốn ở mãi trong tuổi thơ và không muốn chấp nhận những trách nhiệm của người lớn. Đôi khi em thấy có những khoảnh khắc, anh ở trong con người em, khiến em đôi khi cũng sợ hãi những

trách nhiệm để rồi nhìn thấy quyền sách có cậu bé đang chống cằm, đằng sau là dải ngân hà lấp lánh, em giật mình, tự nhủ với bản thân phải đón nhận niềm hạnh phúc được lớn lên bằng cả tấm lòng.

Anh biết không, tuy cái ước mơ được là một đứa trẻ mãi mãi không còn trong em, nhưng cái ước mơ muốn được bay giống như anh thì em vẫn còn. Và thật hạnh phúc, mặc dù em đang lớn nhưng em vẫn nhớ cách - mình - đã - từng - bay. Mỗi lần như thế, em lại nhớ đến câu anh đã nói khi dạy ba đứa trẻ nhà Darling học cách bay: "Chỉ cần nghĩ tới những điều kỳ diệu và thế là chúng ta sẽ bay bổng lên thôi." Câu nói đấy anh nói cho ba đứa trẻ, nói cho em và như nói cho biết bao nhiêu người lớn - những người mà bằng một cách nào đó đã quên mất cảm giác bay của tuổi thơ như thế nào.

Anh Peter, cảm ơn anh vì anh là chú bé đặc biệt nhất trên Trái Đất này. Cảm ơn vì đã cho em thấy hạnh phúc khi biết mình lớn lên. Cảm ơn anh đã khiến em trân trọng tuổi thơ trong quá khứ cũng như trân trọng con đường

tương lai. Cảm ơn anh vì sự hỗn nhiên, dũng cảm em đã học được từ anh, qua biết bao lần đọc đi đọc lại cuốn truyện *Peter Pan* ấy.

Em sẽ giữ mãi một Neverland ở trong em, ở một góc thật đặc biệt trong trái tim đang lớn như giữ những khoảnh khắc kỳ diệu. Và nếu có một ngày anh cũng xuất hiện ở cửa sổ nhà em như đã từng bay vào cửa sổ nhà Wendy, thì em sẽ đưa cho anh bức thư này, anh có thể nhờ người khác đọc hoặc em sẽ đọc ngay cho anh. Cũng có thể vào một ngày em sẽ đi tìm Neverland của anh, đến thăm anh, vì địa chỉ của anh em vẫn nhớ: ngã tư thứ hai, nơi gió giao nhau, rẽ phải, rồi đi thẳng tới bình minh...

pinkcandy_91

Thư gửi ba của con

B_a!

Thời gian trôi nhanh thật, ba nhỉ? Mới đây mà ba mẹ con con đã đi được ba năm rồi ba à. Ba năm, quãng thời gian tưởng chừng ngắn ngủi ấy nhưng lại rất dài với con. Trong ba năm, cuộc sống của con có rất nhiều xáo trộn, và thay đổi lớn nhất là không có ba.

Thật sự bây giờ con cũng không thể nói rõ cảm xúc của mình. Con không biết con viết bức thư này với tình thương yêu hay nỗi oán hận. Con không biết tình yêu thương ba trong con người con có lớn hơn nỗi oán hận con dành cho ba hay không? Nhưng con biết, con biết rằng con đau lòng như thế nào khi mỗi lần về

nhà, con lại thấy ba gầy hơn trước. Mẹ con con đi hết rồi, không có ai chăm sóc ba. Thời gian đầu, nhìn cảnh ba vừa ăn cơm một mình vừa cúi đầu khóc, con thấy thương ba quá. Rồi đôi lúc ba uống rượu say mềm nằm dưới sàn nhà, cửa không đóng, tivi cũng không thềm tắt, con thương ba quá đỗi, những lúc ấy con chỉ muốn về ở với ba, chăm sóc ba, nhưng... khi nhớ lại những việc ba đã gây ra cho mẹ con con thì con không thể. Thời gian sau, ba dọn vào cơ quan ở, cuộc sống của ba còn tệ hơn trước. Mỗi bữa cơm là một đĩa cơm tiệt, ăn như thế thì sao ba đủ sức làm việc được chứ? Đã thế không ngày nào là ba không uống rượu. Sức khỏe của ba đang bị chính ba hủy hoại từng ngày, ba biết không? Ba ơi! Con thương ba quá!

Nhưng ba à, dù thương ba thế nào đi nữa con vẫn không thể quên những hành động của ba với mẹ. Con nhớ đến những

lần ba đánh mẹ không thương tiếc, những lần ba rượt mẹ chạy khắp xóm để đánh mẹ,

những lần mẹ phải trốn xuống nhà ông bà, nhớ cả nỗi sợ hãi của hai mẹ con khi ba say rượu và bước về nhà... Con nhớ nhiều lắm ba à. Nhớ cả đêm đó, khi con mới năm tuổi còn đưa em trai thì mới được sáu tháng. Mười một giờ đêm ba mới về tới nhà và ba lại đánh mẹ. Con không thể nào quên được tiếng la hét, van xin của mẹ khi ba đập đầu mẹ vào tường. Cũng như khi người ta dùng búa đập vào tường vậy, không thương xót, không hối hận... Nhưng ba ơi, đầu của mẹ chứ không phải búa đâu ba, ba làm như thế thì sao mẹ chịu đựng được cơ chứ? Đứa em nhỏ đang khóc cũng phải im bật vì sợ hãi. Sau những hành động ấy, ba lại chìm trong giấc ngủ, còn mẹ thì ôm đầu khóc cùng hai đứa con. Một ngày sau, vì chấn thương ở đầu nên tâm lý của mẹ không ổn định, và tệ hại hơn là ba nhất quyết không chịu đưa mẹ đi bệnh viện. Sau đó, nhờ ông bà ngoại mà mẹ mới được vào bệnh viện chữa trị; mẹ đã nằm viện hơn một tháng, ba nhớ không?

Sau chuyện đó, hình tượng của ba trong đầu con đã thay đổi hoàn toàn. Trong trí óc non

nốt của một đứa trẻ năm tuổi đó không còn nhớ về những buổi sáng sau khi ngủ dậy ba nó hay làm máy bay chở nó đi, hay nhớ về những bát cháo ba nó nấu cho nó vào mỗi sáng mà nó chỉ nhớ về việc nó mới được thấy, đó là hành động vũ phu, bạo lực của một người đàn ông đã gây ra cho mẹ nó. Và từ lúc đó nó thấy ghét ba nó hơn bao giờ hết, nó thậm so sánh ba nó với con quỷ dữ trong những bộ phim hoạt hình nó hay coi, một con quỷ chuyên đi hại những người tốt bụng. Và nó đã hứa với lòng là sẽ không bao giờ chịu thua, không bao giờ khuất phục con quỷ ấy. Ba à, lòng tôn trọng con dành cho ba bấy lâu cũng đã biến mất rồi, thay vào đó là nỗi căm hận...

Ba à, con không biết sau những hành động đó ba có suy nghĩ gì không? Chả lẽ ba không thấy thương mẹ con sao? Chả lẽ sau hai mươi năm chung sống, ba không có chút tình cảm gì với mẹ? Sao ba có thể ra tay ác độc như thế chứ? Con không biết ba được gì sau những việc đó. Ba đâu thể tự hào vì việc đánh đập mẹ như một người lính tự hào là đã tiêu diệt được tên giặc để bảo vệ Tổ quốc. Mọi người xung

quanh ba cũng đâu kính trọng ba hơn, mà họ cảm thấy sự hèn hạ của ba khi đánh một người phụ nữ yếu đuối đó ba à. Con không biết ba có cảm thấy hối hận không khi cầm trên tay quyết định ly hôn của tòa án và khi nghe trước tòa là chúng con muốn ở với mẹ; vào lúc đó ba có biết rằng ba đã đánh mất tất cả không ba? Con buồn vì ba lắm, ba à!

Dù sao đó cũng là chuyện quá khứ rồi phải không ba? Con biết ba rất thương chúng con nhưng con cũng không thể ngờ được đã ba năm rồi ba không lên thăm con một lần, không biết con sống ra sao. Chà lẽ ba vô tình vậy sao? Mỗi lần về thăm ba là mỗi lần con thêm buồn vì ba. Gặp ba, hai ba con mình nói chuyện với nhau được đôi ba câu rồi ba lại bỏ đi, đưa cho con vài ba chục ngàn để tự lo bữa cơm. Thậm chí, ba cũng không hỏi con rằng mẹ có khỏe không hay con học hành ra sao... Nhưng như thế còn tốt hơn khi hai ba con mình nói chuyện với nhau chỉ toàn là cãi vã thôi. Con không hiểu tại sao tình cảm giữa hai ba con mình lại như thế. Có lẽ là do ba không coi con là người lớn, không tôn trọng con và luôn lăng mạ mẹ

con. Con không thể nào chấp nhận được việc ba nói xấu mẹ con như thế ba à. Dù sao việc đó còn đỡ hơn là việc ba đánh mẹ, lăng mạ mẹ mỗi lần thấy mẹ...

Ba à, hôm trước có người hỏi con: "Nếu có một điều ước, em sẽ ước gì?" Con chỉ biết mỉm cười và nói: "Đó là một điều ước thuộc về quá khứ chứ không phải tương lai." Con sẽ ước gì gia đình ta lại hòa thuận như xưa; con ước được nằm cạnh ba để ba có thể làm máy bay chở con đi; con ước được ăn tô cháo ba nấu... Điều ước thì vẫn là điều ước, phải không ba? Nhưng những điều đơn giản ấy lại không thể thực hiện được.

Ngoài trời đang mưa đó ba à, trời cũng lạnh lắm, không biết khi đi làm ba có mặc áo lạnh không? Ba nhớ giữ gìn sức khỏe đó. Con thật là ngốc khi nói những lời đó vì ba có đọc được đâu. Thật ngốc khi đã viết cho ba những lá thư nhưng không bao giờ gởi. Con đâu có đủ dũng cảm để gởi nó cho ba chứ, thế nào ba cũng nghĩ là mẹ đã bắt con ghi những dòng trên, biết sao được, ba vẫn coi con là con nít mà. Con sẽ gởi nó cho ba khi nào ba coi con là

người lớn rồi, ba ráng đợi nhen ba. Ba à, con chỉ muốn nói với ba là khi nào ba cảm thấy hối hận, khi nào ba muốn có một mái ấm gia đình thật sự thì mẹ con con luôn giang rộng vòng tay đón ba.

Con của ba!

Sak

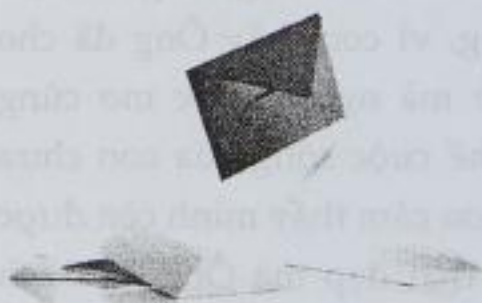
Thư gửi ông trời

Chào Ông!

Trước tiên, con xin cảm ơn Ông nhiều nhiều, nhiều ơ là nhiều đó Ông. Ông biết sao con cảm ơn không, vì con thấy Ông đã cho con rất nhiều thứ mà người khác mơ cũng không thấy. Có thể cuộc sống của con chưa hoàn hảo nhưng con cảm thấy mình còn được sống là món quà thật đẹp mà Ông đã dành cho con.

Này nhé, Ông đã cho con một người bà dành cả cuộc đời để yêu thương con cháu, một người bà đã luôn ở bên cạnh con, đã bù đắp cho con những thiếu thốn, làm tim con ấm áp muôn phần. Con nhớ năm con học lớp Một đã

nằm cạnh bà, bập bõm mỗi ngày một phần nhỏ trong bảng cửu chương. Được nằm kế bà trò chuyện trước khi đi ngủ gần như là một thói quen, một sở thích của con. Ông có tin nổi một người bà nằm kế cháu, lắng nghe nhỏ cháu gái kể đủ thứ chuyện trong lớp rồi cùng bình luận không? Bà của con đấy! Con yêu bà lắm Ông ạ! Ông nhớ ngày mai đi ngang qua Bộ Sinh tử gia tăng tuổi thọ cho bà con nhé! Rồi con sẽ yêu Ông thêm nhiều nhiều!

Chưa hết đâu, Ông còn cho con một người em gái tuy hơi dữ dằn nhưng luôn động viên và đứng về phía con.

Đó là một người đặc biệt Ông nhỉ, nhiều khi hơi lạnh lùng (thấy ghét), nhiều khi lại rất nhí nhảnh. Nhưng mà người đó lúc nào cũng nhắc nhở con, cũng giúp đỡ và yêu thương con. Nếu Ông bắt con đổi nó cho ai khác, con không chịu đâu Ông ơi!

Và điều đặc biệt là Ông đã cho con một quãng thời gian đi học đẹp đẽ nhất! Mà con lúc nào cũng đầy may mắn như lúc suýt được học sinh giỏi nhờ môn vi tính hay nhờ điểm cộng thêm mà không bị rớt lại môn thể dục. Mà có lẽ điều may mắn nhất là con đã vượt qua các kì thi thật suôn sẻ; những người thầy mà con gặp thì luôn để lại cho con nhiều điều không thể quên. Mà có điều Ông lại "tặng kèm" cho con thêm một lũ nhí nhố. Lũ này hay lắm, chúng cứ học tà tà, toàn hên hò ăn chơi, ăn vụng, ăn lén, rồi chung tay thành lập nước Cộng hòa ăn chơi xóm nhà lá thôi mà học thì giỏi ra phết! Sao chúng siêu, Ông biết không? Vì tinh thần tập thể cực cao Ông ạ! Lũ này có thể ngồi im cho con xả "xì trét", nhặng xì cả lên khi con bệnh, bắt con phải vui lên và toàn cùng con "khùng" khi cả bọn nổi cơn Ông ạ. Khiếp thế đấy! Cho nên tụi con toàn khiến thầy cô hát bài nhớ hoài nhớ mãi thôi! Hi, nhắc lại sao con thấy nhớ lũ bạn kinh khủng Ông ạ!

Không chỉ thế đâu, Ông còn đem lại cho con những khoảnh khắc của cảm xúc. Là lúc con nhìn thấy một nụ cười. Là lúc con nhìn thấy

người ta đang làm gì đó. Là con giận hờn vu vơ. Là con nhớ. Là con buồn. Là lúc con cô đơn. Con mới thấy mình thật may mắn, vì vẫn là một Con Người Có Cảm Xúc, nghĩa là không khô cằn, không mất tình cảm. Con người nếu chạm được vào những cảm xúc ấy thật tuyệt ông ạ. Như lúc con giận, con được nhìn lại xem mình đúng hay sai. Lúc con cô đơn, con được một mình nghĩ suy về thời gian đã qua. Lúc con nhớ một ai thì con biết ai rất quan trọng với con. Mỗi cảm xúc qua đi mới thật tuyệt Ông ạ!

Ông còn cho con cả người bạn, hai người chó, cùng họ luôn, một là Thất bại và một là Thất vọng. Tuy con chẳng ưa bạn ý tí nào đâu nhưng quả thật các bạn ấy làm nó lớn hơn rất nhiều, cũng bỏ đi cái suy nghĩ một chiều: "Đời là màu hồng rực rỡ." Đời là màu gì tùy vào chúng ta chứ đâu phải màu hồng không thôi Ông nhỉ (Ừ, con cũng chẳng thích màu ấy đâu)? Bạn Thất bại nhiều lúc làm con xấu hổ với bạn bè lắm, làm con bi quan nhưng mà cứ mỗi lần ấy, con lại học thêm một tí lạc quan, để bây giờ với Thất bại con chẳng sợ nữa, con đã lạc quan, dám đối đầu, có gì đâu nếu mình thất bại Ông

nhì? Còn cái ông bạn Thất vọng kia chỉ là chút thoáng qua về cuộc sống nhưng sau đó thì khác rồi ông ạ, con đã đủ vitamin “lạc quan” và “tin tưởng” rồi. Như lúc con thất vọng vì những hiểu lầm làm rời xa những người bạn thân từ cấp hai ấy, con chợt nhận ra rằng thân không phải là suốt ngày này nọ với nhau mà là luôn nghĩ về nhau, ở bên nhau khi khó khăn. Thất vọng là để thêm lạc quan, Thất bại là để thêm thành công. Hí hí, thế là con hiểu rồi nhé!

Ông ạ, món quà lớn nhất Ông đã cho con chính là CUỘC ĐỜI này đây Ông ạ! Được sống và sống với những người con yêu thương thật tuyệt vời. Ông đừng khóc khi đọc xong thư này nhé! Con yêu Ông thật nhiều nè! Cuộc đời sẽ mang màu mà ta muốn chứ không phải người khác muốn, đúng không Ông? Ông có nhận lại bao nhiêu lời cảm ơn nhì? Và con lại học thêm một bài học từ Ông, đó là: “Cho đi không phải là để nhận lại mà là để yêu thương.”

Một lần nữa xin cảm ơn ông!

Một ngày Sài Gòn mưa rả rích.

Lê Nguyễn Anh Dương

Bài học cho cây tình yêu

Viết cho Z, viết cho Ta, viết cho Anh, và viết cho Tình Yêu của chúng mình...

Z là tên cây xương rồng mình cực kỳ yêu quý. Đó là món quà bất ngờ của một người bạn mới quen, là cây xương rồng đầu tiên mình chăm sóc và cũng là lần đầu tiên mình biết dành tình yêu thương và hy

vọng cho một việc mà trước đó mình luôn nghĩ là “nhàm chán và tẻ nhạt”. Mình chăm sóc Z cẩn thận với tất cả sự nâng niu và cố gắng mà mình có được. Thế nhưng, ngày hôm ấy, mình bất ngờ phát hiện ra Z đã chết trong chiếc chậu nhỏ xinh từ khi nào. Trái tim mình quặn lại khi nhìn vào khoảng trống nhỏ xíu màu xanh được đặt trân trọng trên bàn học cạnh cửa sổ. Chìm trong cái thế giới cảm xúc lộn xộn và hỗn loạn ấy, mình chợt nghĩ đến Tình Yêu...

Tình Yêu cũng giống như việc trồng một cái cây. Ta dồn tất cả thương yêu, hy vọng và niềm tin vào cái cây đó. Ta ra sức chăm sóc nó, nâng niu nó bằng trọn vẹn trái tim mà ta sở hữu và toàn bộ nhiệt huyết mà ta có. Và đó là Hạnh Phúc của ta. Ta trồng cái cây Tình Yêu không phải bởi ta mong chờ nó lớn lên để có cái gì đó đến đáp lại cho ta. Ta trồng cái cây đó chỉ để nhìn nó lớn lên từng ngày, chỉ để được chăm sóc và yêu thương nó. Giống như khi ta yêu, ta dồn toàn bộ tâm trí, tình cảm cho người đó. Ta yêu chỉ bởi ta cần người ấy để được yêu thương, ta cần người ấy để được chăm sóc, ta cần người ấy

để hy vọng, để tin tưởng, ta cần người ấy để níu giữ cho ta sợi dây vô hình, làm cột mốc cho ta tìm đường về mỗi khi lạc lối. Ta yêu như thế, không toan tính, không vụ lợi, không hoài nghi...

Nhưng Yêu cũng cần phải học. Không phải ta cứ cho đi Yêu Thương một cách nông nổi, một cách ồn ào, tựa như sóng ào ạt xô bờ cát, tựa như cơn mưa rào xối xả đất trời... Không! Yêu, không đơn giản chỉ là muốn cho đi Tình Yêu thế nào thì cho. Yêu cũng phải học, muốn Cho cũng phải biết cách Cho. Giống như cái cây của ta vậy. Ta yêu thương nó, ta chăm chút cho nó từng li từng tí. Ta cho nó rất nhiều, nhưng ta lại không biết cách. Và bởi sự ngu muội của ta mà vô tình đã tự giết chết Tình Yêu của ta. Đâu phải cứ cho đi thật nhiều là tốt, đâu phải cái gì cũng cho đi được, và đâu phải cứ cho đi mới là Yêu?

Thế nào là học cách Yêu, học cách Cho đi? Là phải biết lúc nào thì Cho? Cho đi như thế nào? Cho đi ra sao? Và quan trọng nhất là Cho đi cái gì? Ta có thể đã cho đi, đã gieo vào nó rất nhiều Tình Yêu, rất nhiều hy vọng, rất

nhiều tin tưởng... nhưng có chắc đó là cái nó cần? Hay cái Tình Yêu thực sự cần là sự chia sẻ, là sự đồng cảm? Giống như cây xương rồng của ta. Nó cần nước, nhưng không có nghĩa là ta cứ tưới nước thật nhiều cho nó là tốt. Ta đã sai lầm vì điều đó. Ta không quan tâm xem nó thật sự cần gì ở ta. Ta cứ ra sức tưới nước cho nó và yên tâm rằng như thế là ta đã chăm sóc tốt nhất cho nó rồi. Cách tưới nước của ta cũng là một vấn đề. Lẽ ra ta chỉ nên tưới nước thật từ từ, nhẹ nhàng cho nước thấm sâu vào lòng đất. Nhưng ta lại đi tưới ầm ào, tưới vội vàng... thế nên...

Ta đâu có quan tâm xem nó hút nước thế nào, nó cảm thấy ra sao? Sau mỗi lần tưới nước cho cây, vô tình ta đã khiến lớp đất dưới chân nó trở nên ướt sũng và bị nén chặt. Cứ như vậy, ngày qua ngày, sự dồn nén kéo dài cho đến khi đất bức bối và cái cây không thể chịu đựng hơn. Và kết quả là xương rồng của ta không những không hút được nước mà nước còn làm rễ của nó mục rữa. Đó chính là nguyên nhân khiến nó chết. Chết do sự Yêu Thương không hợp lý của ta... Tình Yêu cũng vậy. Nếu quá ồ ạt, quá cuồng

nhật, quá nóng bỏng... mà không quan tâm đến người kia, thì vô tình ngọn lửa Tình Yêu không phải là sưởi ấm người đó nữa mà là đốt cháy người đó ra tro... Tình Yêu là để giữ ngọn lửa luôn ấm, chứ không phải là làm sao cho ngọn lửa bốc lên tận đỉnh đầu...

*Z của ta chết còn vì cái chậu nhỏ xinh và lớp đất bao bọc lấy nó. Cái chậu nhỏ xinh dường như không còn hợp với cây xương rồng của ta đang ngày càng lớn hơn. Lớp đất trong cái chậu dường như cũng không còn đáp ứng được nhu cầu sống của Z. Tình Yêu cũng vậy. Khi Tình Yêu phát triển đến mức nào đó thì tấm áo cũ của nó sẽ không còn thích hợp nữa. Và yêu cầu đặt ra dĩ nhiên là phải có một tấm áo mới, một môi trường mới cho cái cây Tình Yêu thoải mái sinh trưởng và phát triển. Nếu cứ gò ép nó trong cái áo cũ, không sớm thì muộn, nó cũng bật tung cái áo để thoát ra, hoặc nếu không, nó cũng sẽ chết vì cái thế giới nhỏ bé, chật hẹp mà bạn đang ép chặt vào nó. Sang môi trường mới, cái cây phải học cách thích nghi với những biến đổi này. Nếu nó thích nghi được, tất lẽ dĩ ngẫu là

nó sẽ ngày càng lớn mạnh. Ngược lại, nếu nó không kịp phản ứng lại, không kịp thích nghi với môi trường mới thì nó sẽ chết yếu. Và một Tình Yêu quá yếu đuối sẽ không thể sống lâu dài...

Ngày đó, nếu ta không vô tình chạm vào những nhánh cây của Z, thì có lẽ không bao giờ ta biết được Z đã chết từ khi nào. Rõ ràng là nhìn bên ngoài, các nhánh của nó vẫn xanh tươi, thậm chí ta còn có cảm giác là nó đang lớn lên. Chỉ khi ta thực sự chạm vào nó, ta mới biết được là nó đã rỗng ruột và mục rữa từ khi nào. Tình Yêu đôi khi cũng như vậy. Bề ngoài của nó luôn luôn là hoàn hảo, luôn luôn là tốt đẹp và đáng ngưỡng mộ. Chỉ khi bạn thực sự chạm tay vào nó, bạn mới biết là nó đã mục rữa, thối nát đến mức nào. Chỉ người trong cuộc mới biết bên trong cái lớp vỏ xanh tươi mơn mơn kia là sâu bọ và những đám xơ đáng nguyền rủa. Vì một lý do nào đó, người ta hoặc vô tình và hời hợt đến mức không nhận ra sự thối rữa bên trong mối quan hệ của mình, hoặc người ta có nhận ra nhưng họ chấp nhận để vì một mục đích nào đó. Chấp nhận

sống chung với những mâu thuẫn cực đỉnh và sống chung với thứ Tình Yêu không lối thoát.

Một tòa nhà mà những cái cột của nó đã bị mọc ăn hết thì sớm muộn cũng sẽ sụp đổ. Tòa nhà càng lớn thì độ nguy hiểm càng cao. Tình Yêu nếu đã đến mức cả hai đang cố chấp nhận một mối quan hệ “rỗng ruột” thì sớm muộn cũng tan vỡ. Càng cố xây dựng nó lên thì sự đổ vỡ càng nghiêm trọng. Và tốt nhất là khi cái cây đã đến mức này thì không nên níu kéo hay cố gắng làm gì, vì điều đó chỉ gây thêm đau khổ và thất vọng. Giải pháp tốt nhất là đi kiếm một cái chậu khác, một cái cây khác, một môi trường khác, sống cho thật hết mình và nhớ là giắt lưng bài học của cái cây trước đó. Không ai muốn mình dẫm chân lên vết xe đổ cả, nhưng thường thì người ta luôn tự lừa mị mình rằng ta đang đi đúng đường đấy, không có vết xe đổ nào cả, và ngang nhiên đạp lên tất cả mà bước tới. Hãy nhìn lại xem, bạn không đi vào vết xe đổ trước, nhưng hình như đang tạo ra vết xe đổ mới đó. Chỉ cần luôn tâm niệm một điều là Yêu cũng phải học, và

bài học cơ bản cho một Tình Yêu bền vững là phải đến từ hai phía.

Đó là cái cây đầu tiên. Đó là mối tình đầu tiên. Đó cũng là những Tình Yêu, Hy Vọng và Đau Khổ đầu tiên mà ta nếm trải. Nhưng không vấp ngã thì làm sao ta biết đứng lên? Ngày mai ta sẽ kiếm một cái cây khác, tiếp tục trồng, tiếp tục yêu thương và hy vọng... Dĩ nhiên, ta đã rút ra được vài bài học cho cách chăm sóc một cái cây cũng như những bài học đắt giá cho việc Yêu - thương - một - người - không - phải - là - mình. Yêu cũng cần phải học. Và ta đang cố gắng rút tỉa những bài học đó từ những việc tưởng như nhỏ bé nhất đang diễn ra quanh ta. Đơn giản thôi, TO LOVE IS TO LEARN!

Hoàng Minh Hằng

Chỉ tới sinh ra không nghèo

Nghèo không phải là một cái tội và đôi khi giàu lại là một cái tội...

Có những điều nhận thấy dễ dàng và có những điều thật khó nhận ra...

Em sinh ra trong một gia đình có điều kiện tốt, hay nói chính xác hơn, em đang sống trong gia đình mà bố mẹ biết bon chen để

kiếm ra tiền. Anh, cũng như nhiều người khác dễ nhận thấy điều đó ở cách tiêu những khoản tiền nho nhỏ mà ít khi phải suy nghĩ, ở những khóa học tiếng Anh đắt tiền mà thỉnh thoảng em lại đi học, ở chiếc điện thoại không phải là đời mới nhất nhưng có đầy đủ những chức năng mà một chiếc *mobile* cần phải có... Có những lúc, anh nói với em rằng, em sống trong điều kiện quá đầy đủ, dư thừa vật chất, làm sao em có thể hiểu và thông cảm cho người khác...

Nhưng cái gì cũng có hai mặt, anh à. Đến tám huy chương kia, rặng ngời trên cổ áo mỗi vận động viên, mỗi mùa ASIAD, SEA GAMES... cũng còn có mặt trái cơ mà. Những vất vả của anh thì ai cũng dễ thấy: về Hà Nội trọ học, ở nhà thuê, phải vất vả buôn chải để kiếm tiền trang trải cho cuộc sống ngày càng khó khăn và đắt đỏ. Em biết chứ, nhưng anh ơi, thỉnh thoảng hãy mở lòng mình ra, để cảm thông và chia sẻ với em, anh nhé!

Gia đình em có tiền, nhưng tiền không mua được những đứa con, đứa cháu ngoan. Em gái em trượt (hay nói đúng hơn không có

nhu cầu đồ) đại học. Em trai con cô em bỏ nhà đi bụi. Em ruột em, mười sáu tuổi mà không thể tự lo cho bản thân. Tiền không mua được những bữa cơm sum họp đầm ấm. Tiền không mua được những ngày cuối tuần bên người thân, không mua được sự đoàn tụ. Và quan trọng nhất, tiền làm anh và em có thể chẳng bao giờ đến được với nhau...

Em cảm thấy cuộc sống của em và anh không quá khác nhau, anh à. Em và anh đều phải đối mặt với những thách thức của cuộc sống, chỉ có điều khó khăn mang những hình hài khác nhau mà thôi.

Giữa những cơn chen thương nhất, một hôm nào đó, ta hãy nghĩ cho nhau.

Trần Thùy Linh

Bức thư tình đầu tiên

Gửi anh!

Hôm đó em đang “xì trét” kinh khủng vì
mấy môn thi khó nhằn, em lang thang trên

mạng để kiếm gì đó
giải khuây và em đã
gặp anh trên con
đường mang tên
“dân trí”. Thật tình
cờ khi em hậu đậu
click chuột trái để rồi
chúng mình gặp
nhau như một sự kì
diệu của cuộc sống.

Em gọi đó là cái ngày định mệnh, là bước ngoặt của cuộc đời em kể từ khi em nhìn thấy anh.

Em không thích những người đẹp trai vì từ xưa em đã quan niệm rằng người đẹp trai chỉ tổ đào hoa, không chung thủy thôi chứ bấu gì. Nhưng rồi tất cả đã thay đổi từ khi em vô tình nhìn thấy anh. Em còn nhớ rất rõ cái lần đầu tiên ấy, anh biết không, anh trông thật điển trai, ánh mắt anh dịu hiền nhìn em làm con tim em đập loạn nhịp. Đứng trước anh, em cảm giác như mình đang đứng trước một đồng cỏ màu xanh lục trải dài bát ngát mênh mông, một cảm giác khoan khoái, ngọt mát ủa vào trong tim làm bùng lên những cung đàn cảm xúc.

Anh không chỉ là người con trai có bề ngoài hào nhoáng mà chính tâm hồn trong sáng, thánh thiện, cách nói chuyện vui vẻ, hóm hỉnh nhưng sâu sắc, chín chắn của anh đã cuốn hút em. Dần dà, chúng mình đã làm quen, đã trò chuyện và sẽ chia những buồn vui trong cuộc sống, và kể từ đó chúng mình đã trở thành một đôi, đẹp như bao nhiêu đôi tình nhân khác trên thế gian này.

Ở bên anh em luôn là chính mình, và em cảm thấy hạnh phúc khi được sống thật như thế. Em không ngại giấu anh những ưu, khuyết điểm, những cảm xúc vui buồn không hề phải mang mặt nạ, bởi em biết anh hiểu em hơn ai hết. Khi có anh, em cảm giác mình như thể cánh chim câu đưa thư đang bay về tổ; em vui vẻ, hồn nhiên và nhí nhảnh bởi em thấy cuộc sống này bỗng chốc trở nên thật đẹp, thật diệu kì. Những lúc em buồn, em khóc thì bờ vai anh luôn là bến bờ của những giọt nước mắt ấy, để rồi nước mắt thôi rơi khi hơi ấm từ bờ vai anh lan tỏa vào trong hồn em.

Cũng như bao nhiêu đôi lứa khác, chúng mình cũng đã từng giận hờn, trách móc lẫn nhau, nhưng anh luôn luôn biết cách để làm dịu đi những cơn gió nóng. Anh còn nhớ không, vì anh vui vẻ, tốt bụng nên anh có biết bao nhiêu là bạn bè, nhiều lúc em thấy ghen tị vì anh không chỉ quan tâm đến một mình em mà còn dành thời gian cho người này người kia. Nhưng em đã hiểu khi anh là người không thể bỏ rơi bạn bè trong lúc khó khăn và cũng chính anh là người luôn ở bên

em những lúc như thế. Rồi em biết mình không nên ích kỷ bởi chính cách anh đối xử tốt và quan tâm đến mọi người là minh chứng hùng hồn nhất cho tấm lòng cao đẹp của anh. Có lúc em đã trách lầm anh như cái hôm em đến nhà anh như hàng tuần vẫn thế, em gõ cửa và gọi rất to: "Em là cô nàng hậu đậu đây, anh mở cửa cho em" thế nhưng không ai trả lời em cả làm em giận dỗi bỏ về. Hóa ra hôm đó anh bị ốm nặng và không thể gượng dậy, hình như anh bị cảm mà không muốn làm lây cho em; khi về nhà em nhận được tin nhắn: "Anh đang trong tình trạng cần nâng cấp, sửa chữa, sẽ sớm hoàn thành để phục vụ em sau" khiến em phì cười.

Em đã kể cho anh biết bao chuyện, từ chuyện trên trời dưới biển đến chuyện em đã lần đầu rung động trước một người con trai ra sao, rồi em vui sướng đến thế nào khi vượt qua những kì thi căng thẳng. Anh luôn lắng nghe, động viên, khuyến khích và khuyên nhủ em phải làm sao cho tốt, những lời khuyên của anh đã giúp ích cho em rất nhiều, khiến em tự tin hơn trong đời nhân xử thế và

em cảm thấy thật may mắn khi có anh như một người bạn tri kỷ.

Những lúc không gặp anh em thấy nhớ. Đi đâu về đến nhà là em muốn chạy ngay đến bên bàn phím, gõ lạch cạch mấy cái để xem anh ra sao, để tâm sự với anh về những gì đã xảy ra với em trong một ngày. Có anh, em cũng có thêm những người bạn mới, những con người thực sự dễ mến và đáng yêu, đặc biệt là họ cũng rất tốt với em. Cả thế giới như đang mở ra trước mắt em bởi em cũng học được nhiều từ anh lắm, những điều mà trước kia em chưa từng biết, luôn tò mò muốn thực hiện thì chính anh đã đưa cho em chiếc chìa khóa vạn năng để mở ra những chân trời tri thức. Em cũng phải nói lời cảm ơn anh nhiều lắm anh YoBlog ạ. Thế nên anh thử nhìn cái *status* của em mà xem, bây giờ nó là “đang yêu” đấy, và anh là người hiểu rõ hơn ai hết tại sao em lại có *status* mới này.

Muốn viết cho anh rất nhiều để nói lên tình cảm của em dành cho anh trong thời

gian qua, nhưng em thật vụng về nên không biết dùng ngôn từ nào để thể hiện, thế nên em muốn gửi tặng anh bài hát thay lời muốn nói, em chắc là anh sẽ thích nó như anh đã từng thích con người thật hậu đậu, vụng về của em.

Em: Hậu đậu

Miss Hậu đậu

Viết cho nội

Sáng nay khi bắt gặp hình ảnh một cô bé nhỏ xíu đang nắm tay bà đi thong dong trên con đường làng, mắt con bỗng đỏ hoe, sống mũi cay cay. “Nội ơi! Con nhớ nội quá!”

Ông nội ở Sài Gòn. Cả tuổi thơ của con gắn bó với nội. Nội chiều và thương con nhất nhà. Con nhớ những chiều theo nội ra ruộng nhặt khoai sọ, con nhỏ xíu lấp ló sau những cây khoai nước cao quá đầu làm nội hú hồn tưởng con bị lạc mất. Bàn tay xinh xinh của con nắm bàn tay gầy guộc, xương xương của nội khi con sợ hãi bước qua những con mương lớn. Nội luôn động viên: “Bông à! Can đảm lên con!” Hàng ngày con vẫn theo nội đi bán ổi, bán hồng xiêm khắp chợ... Con thích lắm

vì thế nào lúc về nội cũng sẽ mua bóng ngô, bóng gạo cho con.

Rồi những đêm trăng sáng, nội thường hát ru bài *Con cò bé bé*, con vùi vính nội hát bài khác vì con nghe nhiều lần rồi, con “Ư thích nữa”. Nội lại móm mém mỉm cười: “Tổ cha mi! Nội già rồi, thuộc mỗi bài đó thôi.” Lúc đó con lại ngược đôi mắt xoe tròn hỏi nội một cách ngây ngô: “Nội không nhớ ông à? Không sợ ông lấy bà hai à?” Nội lại cười: “Con lại nghe lời thằng anh họ xúi bậy hử?”

Mỗi lần nhìn đĩa rau muống luộc trên mâm cơm, con lại nhớ đến vị ngọt thơm của món tương nội làm. Tương của nội ngon nhất nước. Con vẫn ăn vụng đồ tương của nội. Nội vẫn đùa: “Sao mèo nhà này lại thích ăn tương thế không biết?” Con thích chí hét to: “Mèo của nội có biệt tài ăn tương, ha ha!”

Lúc học cấp một, một hôm vì nhịn đói, con ngất xỉu ở trường. Nội vội đến trường công con về. Con khoái chí trong khi nội phải còng lưng công con. Con thấy lưng nội to, mát lịm như tấm phản con nằm... Bao kỷ

niệm chợt ủa về như một ngọn gió mát lành tưới tắm tâm hồn con.

Ngày nội ốm dài, nằm liệt trên giường, mọi sinh hoạt của nội phải nhờ người khác, con biết nội buồn lắm, vì con biết nội luôn chân luôn tay suốt ngày mà. Con mèo nhà mình hư nội nhỉ. Con xé thịt cho nội ăn vĩa, thế mà mắt trước mắt sau nó lên xoi mắt một nửa. Nội móm mém bảo: "Thôi kệ nó, chắc thềm quá!"

Ngày nội mất, con không nhớ mình đã làm gì, nhưng đầu óc thì trống rỗng và con không khóc. Cầm tấm ảnh của nội đi đứng trước xe tang, khuôn mặt con lạnh băng. "Con bé này hay nhỉ? Nội nó mất mà sao nó không nhò lấy một giọt nước mắt?", "Nội thương nó nhất nhà. Con bé này kỳ quặc quá!" Con muốn khóc nhưng sao không có giọt nước mắt nào chảy ra. Đến giờ đây, cứ nghe ai đó nhắc đến từ nội thôi thì nước mắt con cứ chảy dài. Giờ con chỉ muốn nói: "Nội ơi! Con yêu nội nhất đời! Con xin lỗi nội!"

Nhưng chỉ có tiếng thì thầm của đám cỏ trước bia đá lạnh nghe thấy lời con thôi!

Khietbong_friend

Viết cho một người

Em đã đi rồi...

Những cơn mưa bất chợt trong một buổi tối
làm Sài Gòn chợt mát lạnh, làm anh nhớ em. Một

mình lang thang,
chạy chậm chậm qua
những con đường mà
ngày xưa anh và em
đã đi qua. Em có còn
nhớ cái góc phố lá me
bay ấy?

Em đã quên rồi. Còn
chi để nói, kỉ niệm xa
rồi. Chỉ mình anh
nhớ...

Anh nhớ những chiều mưa, Sài Gòn mờ mờ bong bóng nước. Em vẫn chờ anh ở cái trạm xe bus nhỏ quen thuộc. Anh vẫn còn nhớ cái quán cóc mà mình vẫn ngồi. Em chắc cũng không biết sau hôm ấy anh vẫn trở lại cái bàn cũ, vẫn gọi ly cà phê sữa như trước. Có khác chăng là chỉ còn mình anh ngồi ngắm từng đợt xe qua lại trên đường.

Con đường me vẫn xanh lá. Anh vẫn hay đi ngang qua cái ngõ nhỏ ấy, vẫn hay nhìn vào căn nhà thứ ba trong ngõ nhỏ xanh rợp lá vì anh tin em vẫn còn ở đó.

Thi thoảng anh cũng nhấn vào số máy cũ của em vài dòng vu vơ mà vẫn biết sẽ chẳng nhận được một dòng hồi đáp. Anh vẫn còn giữ con gấu bông, cả cái áo màu xám ấy. Anh vẫn chưa mặc bao giờ. Anh vẫn giữ từng hình ảnh một. Anh vẫn...

Hôm kia vô tình thấy em. Em vẫn vậy. Chỉ có điều, em không nhận ra anh!

Con đường vẫn dài, sẽ mình anh bước!...

Đỗ Duy Thiện

Được đời ngắn quá, mẹ ơi!

Mẹ yêu quý!

Hôm nay con mới đi xét nghiệm CD4 lại, mẹ ạ. Chỉ còn khoảng 200/mm³ thôi... Mấy hôm

nay, phổi con lại có vấn đề, ho cứ như xé ruột xé gan. Các bác sĩ cứ khuyên nhủ sẽ không sao, biết đâu... Nhưng con hiểu cuộc sống có rất ít phép màu, mà cho dù có chẳng nữa cũng chỉ dành cho những người sống nhân hậu thôi, mẹ nhỉ!

Con có lỗi với mẹ nhiều quá, gần này tuổi rồi mà mẹ vẫn phải lo lắng cho từng bước con đi, sợ con lại ngã lần nữa... Con cũng mệt mỏi lắm mẹ ạ. Gần ba mươi năm sống trên cõi đời này, chưa một phút giây nào con khiến mẹ yên lòng...

Nhớ khi xưa, con cũng như mọi người, mẹ nhì, cũng học và tốt nghiệp một chuyên ngành, có thể nói là một ngành thời thượng lúc bấy giờ. Cho nên việc con ra trường có nhiều công ty mời vào làm cũng không có gì là lạ. Con cũng từng có những ước mơ và hoài bão cho riêng mình, cũng ấp ủ trong lòng bao dự tính cho tương lai. Nhưng quả thật cuộc sống đôi khi không như mình tưởng, chỉ vì một phút bốc đồng, con lao vào những cuộc chơi thâu đêm, vung vãi những đồng tiền một cách vô tội vạ (cũng có thể là do con kiếm dễ, nên xài cũng dễ, phải không mẹ?)...

Cái gì cần đến sẽ đến, mẹ ạ... Sau một lần nhập viện vì bị tai nạn xe, bác sĩ vào thông báo con đã nhiễm H.. Lúc bấy giờ, thế giới dường như sụp đổ dưới chân con. Với con, tương lai chỉ còn những mảng màu xám

ngọt. Con chạy trốn mọi người, con thu mình vào những khoảng tối tâm hồn, con quay lưng với tất cả mọi người... vì con sợ họ sẽ nhìn con bằng ánh mắt thương hại... Rồi mẹ cũng biết chuyện, có lẽ không bao giờ con quên hình ảnh mẹ không một chiếc áo mưa trên người, lang thang đi tìm con trong cơn mưa xối xả...

Sau gần ba năm, mọi việc giờ đã lắng xuống, gia đình mình đã chuyển nhà đi nơi khác, mọi chuyện dần đi vào quên lãng. Con cũng đã quen và chấp nhận H. sống trong cơ thể mình như một sự thật hiển nhiên. Nhưng sau những giờ làm việc, những buổi cà phê với bạn bè (họ không biết về quá khứ của con, mẹ ạ) con lại phải đối diện với chính mình, để rồi thảng thốt nhận ra rằng: Thời gian trôi nhanh quá...

Bạn của con, họ là những người hào phóng với thời gian, có bao nhiêu việc không thể giải quyết hôm nay, họ lại dời vào ngày mai... nhưng con thì không thể rồi. Chưa bao giờ con cảm thấy mình thêm thời gian như lúc này. Có lẽ chỉ có ai biết được khoảng thời

gian mình tồn tại trong cuộc sống, họ mới có thể cảm nhận được giá trị của thời gian, đúng không mẹ?...

Khi viết những dòng này đây, con biết mẹ sẽ không đọc được, nhưng đâu cần phải đọc, bởi mẹ luôn là người hiểu con nhất, chỉ cần nhìn vào ánh mắt con thôi, mẹ đã có thể đọc được hết suy nghĩ của con rồi. Mấy hôm nay con chỉ mong mình mau khỏe lại, bởi trong lòng con vẫn đau đáu về một dự định mà nhất quyết con phải thực hiện xong trước khi ra đi...

Lê Minh Đăng

Tìm trong giấc mơ

E_m à!

Có lẽ đây là bức thư đầu tiên và cũng là duy nhất mà anh viết cho em. Bên ngoài bầu trời vàng vạc ánh trăng cùng những vì sao lấp lánh. Đã hơn cả một thói quen, hàng đêm anh đợi em học xong để nói chuyện về một ngày đã

qua và những dự định của hôm sau, bởi chúng ta gặp nhau rất ngắn ngủi, cho dù hai mươi tư giờ không phải là quá dài.

Anh còn nhớ em đã từng hỏi anh: "Nếu em là mùa hè, anh sẽ là gì?" Em bảo: "Anh sẽ là hoa phượng để em ép vào trang nhật ký." Em có biết không, với ánh sáng chói chang và cái nắng ấm của mùa hè, hoa phượng sẽ trở nên rực rỡ, nó như gửi gắm tình cảm nồng nàn của anh tới trái tim em vậy.

Mình đã từng nói với nhau về một con đường, nơi ấy trải đầy lá vàng giữa hai hàng cây và chỉ có chúng ta cùng nhau đi tới cuối đường. Nó giống như một giấc mơ, vừa rõ ràng, vừa mong manh, dễ vỡ. Anh luôn muốn cùng em biến giấc mơ ấy thành hiện thực. Nhưng, tất cả đã và sẽ trở nên quá xa vời, vì giấc mơ vẫn chỉ là giấc mơ. Em ra đi vì một sự lựa chọn cho một con đường khác. Chỉ còn anh trên con đường ấy và anh sẽ đi tiếp. Đó là một trong những hẫng hụt lớn hơn cả những nỗi đau, bởi lẽ em đã quá quen thuộc và cần thiết đối với anh. Tình cảm mà em dành cho anh là vô giá và anh sẽ giữ mãi như là những ước mơ

không bao giờ tan biến. Anh như là một người cố tình tìm lại mình trong những giấc mơ mà không bao giờ dám tỉnh, vì sợ rằng những ước mơ ấy sẽ tan biến, vụt mất qua tầm tay. Anh vẫn không khỏi ngỡ ngàng khi nhận được thông báo của em. Dẫu biết rằng nó là định mệnh, nhưng nó quá tàn nhẫn đối với anh. Anh như một linh hồn bé nhỏ đang lang thang dạo chơi trong vườn hoa ngũ sắc cùng những đám mây bồng bềnh của thiên đường, bỗng dưng bừng tỉnh giữa bóng đen và địa ngục. Bởi vì, xung quanh anh thiếu ánh hào quang của những thiên thần, và không có bóng dáng một thiên thần của riêng anh - đó chính là em.

Mỗi khi bên em, anh thấy mình rất tự tin và dũng cảm, có khả năng làm mọi thứ và sẵn sàng che chở, bảo vệ em. Vậy mà giờ đây anh thấy mình thật nhỏ bé - khi không giữ được tình yêu và bảo vệ trái tim mình khỏi cô đơn, tổn thương.

Không một ai có lỗi trong chuyện của chúng ta - em là con gái nên cần có những bước đi chắc chắn và êm đềm. Anh hiểu và thông cảm cho em. Anh sẽ nhớ em lắm, nhất

là những khi trời chuyển mưa và khi bóng tối đổ xuống. Anh nhớ những nụ hôn ngọt ngào và lời nói yêu thương mà em dành cho anh. Anh không muốn em khóc - đừng khóc nếu mình phải xa nhau em nhé. Anh hy vọng em hài lòng và thực hiện được sự lựa chọn của em. Anh luôn mong em thành công và đạt được những kết quả tốt nhất, xứng đáng với sự hy sinh tình cảm của anh mà em đã chọn.

Em hãy nhớ rằng anh luôn nghĩ đến em và theo sát sự thành công của em. Mỗi lúc chán nản, khó khăn, hãy nghĩ đến anh. Hy vọng như vậy em sẽ có thêm nghị lực.

Chúc em hạnh phúc và may mắn!

Shrek

Bức thư cho mẹ

Chưa bao giờ con viết thư cho mẹ.

Đây là bức thư đầu tiên nhưng chắc chắn sẽ không gửi đi. Bức thư cho mẹ và cho cả con. Đã có rất nhiều người nói rằng con thật lạnh lùng, và chính con cũng thấy mình như vậy. Mẹ chỉ có một cô con gái nhưng dường như con đã không làm được gì để chia sẻ cùng mẹ. Từ khi biết cảm nhận, con thấy mẹ đã khóc rất nhiều. Không biết các bà mẹ khác có phải khóc nhiều như thế không, nhưng chắc chắn rằng các cô con gái đã chia sẻ với mẹ họ nhiều hơn con. Mọi người nói rằng con thật giống bố, con tự hào vì điều đó, nhưng con cũng rất tự hào vì là con của mẹ. Có những điều chắc hẳn sau này con sẽ ân hận và con biết con sẽ luôn băn khoăn về việc đã nói thật ít với mẹ những điều quan trọng.

Khi còn rất nhỏ, một lần con đã khóc cả đêm vì không có mẹ ở nhà, đến giờ con còn nhớ rất rõ

cái cảm giác giận hờn với mẹ. Rồi tháng năm trôi qua, con gái mẹ lớn hơn, nghịch ngợm như những thằng con trai, và quên nói với mẹ những điều bình thường giống các cô con gái khác. Mười lăm tuổi con xa mẹ, con đã rất nhớ nhà và nhớ mẹ. Trở về sau cả tháng trời, con không hề tỏ ra buồn phiền – vì con luôn cứng rắn mà, con muốn mọi người thấy con luôn vui vẻ. Mẹ lúng túng khi thấy con gái mình thay đổi; con khó chịu vì những quan điểm không hợp với mẹ.

Và mẹ biết không, con sợ nhất những giọt nước mắt khi đối mặt với mẹ. Con biết mình đã thật nhẫn tâm và quái dị khi không muốn nhìn thấy, không chấp nhận những giọt nước mắt của mẹ. Con gạt đi, thật buồn cười, mỗi khi mẹ nói con thẳng thắn và tàn

nhân. “Con không thích chiến tranh.” Những cuộc chiến trong gia đình giữa mẹ và các cô, con không thích chúng, con không biết làm gì, con sợ hãi. Và mẹ không thể nói với con gái của mình khi nó sợ hãi và né tránh. Nhiều lần cố gắng và rồi mẹ đã không còn nói với con về những cuộc chiến ấy. Mẹ âm thầm chịu đựng.

Cuộc sống với muôn vàn khó khăn, nhưng con luôn được hưởng những điều tốt đẹp nhất. Với các bạn, con giống như một cô tiểu thư vậy và không biết đến nỗi buồn. Con vẫn biết chứ mẹ, trong ngôi nhà nhỏ bé nơi làng quê, mẹ vẫn đang có những nỗi buồn mà con không biết làm sao để sẻ chia.

Con lớn lên và ngày càng đánh đá. Đánh đá để bảo vệ chính mình ở một nơi xa xôi không có bố mẹ, đánh đá ngay cả khi con trở về nhà để không chấp nhận bất cứ một lời chê trách nào về mẹ. Không giống một đứa con gái biết lắng nghe mẹ nói, con giống như một thằng con trai để bảo vệ mẹ. Mọi người dần sợ con và biết rằng đừng nói gì về mẹ nó trước mặt nó. Vì đứng trước mặt

người lớn con đã dám bảo rằng: "Người thân thì yêu quý nhưng tôn trọng thì không phải dễ dàng." và "Bố mẹ sinh ra cháu, nuôi cho ăn học thì phải biết bảo vệ mẹ mình."... Không biết rằng mẹ có vui khi thấy con như vậy không. Nhưng con gái mẹ yên tâm hơn khi nó đã lớn không ai dám bắt nạt mẹ nó. Bảo vệ mẹ, nhiều lúc con đã ước mong mình là một thằng con trai, ước gì mình có một ông anh trai đủ vững chãi để bênh vực mẹ và để con là một đứa con gái hiền dịu.

Xa nhà mười năm, dường như con chỉ học được cách sống với bạn bè mà không học được cách làm con gái mẹ, không biết nói chuyện với mẹ như thế nào. Con nói tất cả với các cô bạn thân của mình, nhưng con chưa dám nói với ai rằng "Mình không biết cách nói chuyện với mẹ." Con đã bản khoăn và tự trách mình rất nhiều khi thấy các bạn thật tình cảm với mẹ của họ. Giờ đây, khi đã trở thành một thiếu nữ và "sắp đến tuổi về nhà chồng" - như mẹ nói - con vẫn chưa là con gái mẹ đúng nghĩa. Con nghĩ mình sẽ cố gắng hơn nhiều.

Hôm trước khi mẹ ghen ngào nói “Lúc nào mẹ cũng thương con vì thiếu tình cảm, sự quan tâm của mẹ. Đã ba năm nay mẹ đã không được gặp con.” Ba năm có lẽ là quá lâu phải không mẹ, nhưng con luôn thấy mẹ bên cạnh con mà. Hôm trước mẹ gọi điện hỏi con 8-3 có anh chàng nào tặng hoa không. Có lúc mẹ gọi điện để xem con thích bộ váy màu đỏ hay hoa vì mẹ đang băn khoăn giữa hai bộ ấy... Với bạn bè, con luôn tự hào, mẹ biết không, vì mẹ lo cho con từ những cái nhỏ nhất, luôn quan tâm xem con đã có ai tặng hoa chưa, bạn ấy có thích con không... Con đã không nói được nhiều với mẹ, nhưng con đã nói rất nhiều về mẹ đúng như một cô con gái yêu của mẹ.

Phạm Thị Tuyết Mai

*Điết cho những yêu thương chưa nơi
bao giờ*

Mẹ! Con đã bước sang tuổi hai mươi hai, tức là đã qua rồi cái tuổi “thành nhân” mà mẹ đã từng nói với con khi xưa. Nếu tính ra thì mẹ đã rời xa con được gần mười bốn năm, và mãi mãi con không bao giờ có thể tưởng tượng con đã sống thiếu mẹ

trong chừng ấy năm, đến hôm qua - khi nói chuyện với chị Lê Na thì con bỗng dừng lại suy nghĩ rất nhiều.

Mẹ có biết đã đôi lần, con tự hỏi vì sao trí nhớ của một đứa trẻ ba tuổi luôn tồn tại trong con? Con vẫn còn nhớ ngày mẹ dắt tay con đến trường mẫu giáo, con nhớ cả ngôi trường đó nằm ở đâu dù chỉ một năm sau con đã chuyển trường. Con nhớ cả cái lần mẹ chạy đến trường mắng cô giáo vì đã để cho con ngã, thật ra - đó là một trận xô lẫn lẫn nhau và con vì sức yếu nên đã ngã rất đau.

Con nhớ cả hình dạng ống sôcôla mà mẹ vẫn hay cho con mỗi khi lên nhà cậu vể, sau này con đã không ăn loại sôcôla đó nữa, vì con không thể tìm thấy cái hương vị ngày xưa mà mẹ cho con.

Con vẫn nhớ mỗi khi con ngồi ở nhà đợi mẹ về, căn nhà nhỏ chỉ có con và dì Bốn, dưới ánh sáng màu vàng của bóng đèn điện, bên cạnh những mẫu gỗ mà dì Bốn nhặt được đâu đó - đồ chơi của con chỉ có thể, nhưng đó là những ngôi nhà được xây nên bằng mơ

ước của chính con gái mẹ, với cái mơ ước được để mẹ ở trong một ngôi nhà không phải bằng vách nứa và những tấm thiết đầy dầu nhựa đường, một ngôi nhà cách biệt để tránh xa những lời thị phi.

Chưa bao giờ con hỏi mẹ về ba, dù trong lòng con vẫn tự hỏi tại sao con không được gọi một tiếng ba - dù chỉ một lần trong đời, như những đứa trẻ khác! Chưa bao giờ con hỏi mẹ về những lời thị phi của người ta, khi đó con được năm tuổi, hiểu sớm hơn những đứa trẻ khác để biết người ta đang nói về mẹ và con.

Con vẫn còn nhớ những trận đòn thừa sống thiếu chết của mẹ. Con nhớ cả cây dù nhỏ xinh mà mẹ cố gắng lắm mới mua được cho con đã gãy trong một trận đòn chỉ vì con đã đánh nhau với đứa bạn cùng lớp, mẹ ơi! Mẹ đâu có hiểu - con chỉ là một đứa trẻ khi đó nhưng khi đó, con cũng có những điều cần phải giữ cho riêng mình - đó là quyền truyện tranh mà dì Bốn cho con - nó là của con.

Con đã từng tự hỏi: Mẹ có yêu con không? Tình yêu là gì? Mẹ đem con lên nhà của cậu, bắt con ngủ ở đó - một nơi không có mẹ, không có chiếc gối quen thuộc của con trong khi nhà mình và nhà cậu chỉ cách nhau một con đường lớn, một cái hẻm nhưng con không qua được.

Khi con học lớp Hai, mẹ vào viện, con về nhà, tối ngủ một mình - con không khóc dù rất muốn. Rồi con vào viện ở với mẹ một đêm, con nhìn những nào là ống dẫn, nào là bình đạm, những thứ con chưa thấy bao giờ. Bệnh viện với đứa bé như con sao mà lớn quá, đi giặt khăn cho mẹ mà con cứ hay lạc. Chiếc giường bệnh viện sao mà chật thế. Rồi sáng hôm sau con phải chạy thục mạng về để kịp giờ học.

Hai ngày con không vào thăm mẹ được vì không ai dẫn con vào, ai cũng bận và con phải thi học kỳ. Mẹ có biết khi con đi học về, đang mở cửa, bỗng nhìn thấy bóng mẹ từ xa, con đã cảm thấy như thế nào không? Mẹ của con tay còn băng, đầu quấn khăn, con vẫn nhớ như in hình ảnh của mẹ khi ấy, cả bộ

quần áo mà mẹ mặc, mẹ vừa đến cửa đã ôm con và nói "Mẹ nhớ con quá!"

Con đã khóc và bây giờ con vẫn đang khóc. Rồi mẹ lại phải vào viện, bệnh tình trở nặng hơn, vì không đủ thuốc và dinh dưỡng và do mẹ đã tự ý trốn viện. Cậu đã la mẹ rất nhiều - lúc đó con mới biết cậu cũng thương mẹ lắm. Con biết đến lần đầu tiên về một căn bệnh, là căn bệnh của mẹ.

Mẹ về nhà! Con mừng bao nhiêu. Nhưng mẹ không ăn được, lúc nào cũng ới, ăn hay uống cái gì cũng thế, dưới chân giường bao giờ cũng sẵn một cái thau. Mẹ già đi rất nhanh.

Ngày mẹ mất, con không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ đó là một ngày hơi lạnh, cái lạnh của Đà Nẵng vào đông, mẹ bảo con chạy lên nhà cậu, con chẳng hiểu gì cứ chạy mãi, con đã từng rất sợ con đường đó, nó nhiều xe lớn nhưng con vẫn chạy mà không hiểu vì sao. Cậu đi nhanh hơn một đứa bé như con; và đến bây giờ, con vẫn rất hối hận vì đã không về kịp khi mẹ ra đi. Cậu bảo con hãy vuốt mắt mẹ đi, nước mắt

của con và của chị là nhiều nhất. Con nhớ cả ngày hạ huyết - con đã trách mẹ - rất nhiều - vì từ đây con đã không thể gọi ai là mẹ được nữa, người thân duy nhất của con đã ra đi. Con sống ở nhà cậu, sau 49 ngày của mẹ, con đã lên đó. Chị đón con về với tất cả thương yêu như bây giờ.

Người ta vẫn không ngừng nói về mẹ con mình, họ bảo con giống ba nhiều hơn. Con vẫn hay tự tưởng tượng mỗi khi soi gương. Ba con ra sao nhỉ? Ba tên gì? Tính cách thế nào? Có người bảo mẹ tự ra đi, cũng có người nói ngược lại. Con -vẫn đánh nhau với vài đứa trong xóm; mỗi khi cãi nhau, chúng nó nói một câu mà con không bao giờ muốn lặp lại... một câu nói về đứa trẻ không có ba và không còn mẹ như con.

Con sống trong nhà của cậu, học được nhiều thứ mà lẽ ra vài năm nữa con mới được học, biết được cách tự chăm sóc mình, nhưng biết nhiều nhất là cách nén nước mắt vào lòng và im lặng.

Con lớn, ngày đầu tiên của tuổi dậy thì thật là khủng khiếp; bạn con biết rất nhiều, trừu con. Rồi nó cũng qua. Rồi con lại lớn, cô đơn và những nỗi đau đã đưa con vào tình yêu sớm hơn con tưởng. Người đó đến, mang lại cho con niềm an ủi, bù đắp cho con bao thiếu thốn về tình cảm, mang lại cho con những ngày nắng và nhiều nụ cười. Mẹ ơi! Giá như lúc đó con có thể nói với mẹ "Con đang yêu." Con muốn nói với mẹ về anh ấy, về những ngày có anh ấy.

Nhưng rồi người ấy cũng rời xa con; lúc đó con đã thực sự hoài nghi - vì một lý do mà theo mẹ của anh ấy nói "không hợp" nhưng con biết là vì "không xứng", vì cái gọi là "môn đăng hộ đối".

Mười tám tuổi, đó là nỗi đau lớn thứ hai trong đời con đã phải nếm trải - mất đi người mà mình yêu thương; cái mơ ước về một gia đình cho riêng mình, một gia đình con chưa bao giờ có đã tan biến.

Con đã hai mươi hai tuổi, sống mạnh khỏe như mẹ đã mong đợi, không thể nói là

đầy đủ về vật chất và tinh thần nhưng con tự hài lòng với mình. Con có một công việc để làm dù không phải công việc con ưa thích. Con có một người luôn an ủi con dù anh ấy không biết nhiều về con.

Và con cũng vừa mất đi một người bạn, người mà con có thể chia sẻ nhiều hơn bất kỳ ai – chỉ vì người đó cho rằng con sống một cuộc sống tốt hơn người đó, con không phải vương bận gia đình như người đó; còn nhiều lý do nữa mẹ ơi, nhưng cái lý do đó làm con đau lòng nhất.

Sài Gòn! Con đang sống rất xa mẹ, con vẫn khóc mỗi khi nhớ quê, và mỗi lần lên thăm mộ mẹ, vẫn cảm giác như ban đầu, như mười bốn năm trước...

Tại sao cuộc sống luôn có những điều đáng tiếc rất đau lòng? Con lớn hơn và đã biết cách nói ra những tình cảm giấu kín trong tâm tư. Đến bây giờ con vẫn thấy hối hận vì trong suốt hơn tám năm bên mẹ, con đã không nói rằng con yêu mẹ đến nhường

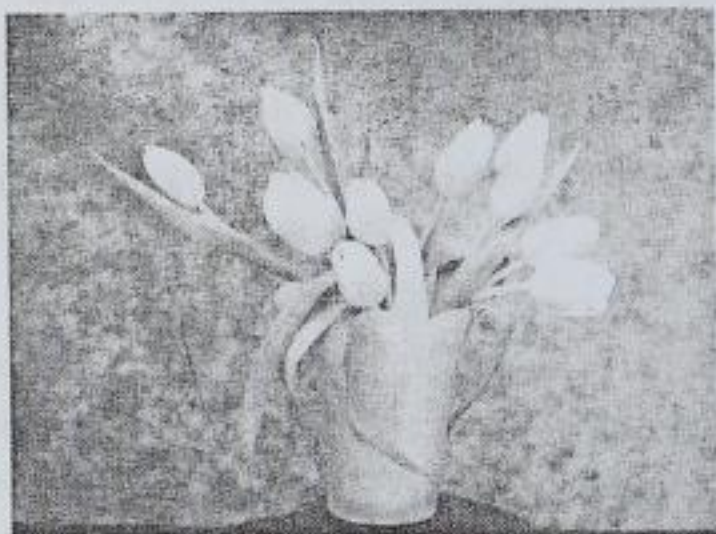
nào. Và trong những giấc mơ, con vẫn tìm kiếm điều đó.

Lại sắp đến một mùa Vu Lan, con sẽ vẫn lại cài hoa hồng trắng, vẫn khát khao được gọi một tiếng “mẹ” và được một vòng tay của mẹ ôm vào lòng.

Và vẫn thôn thức... dù đã dặn lòng rằng mình sẽ mạnh mẽ hơn!

Nguyễn Tịnh Ý

Em là ai?

Cho những ai đã, đang và sẽ yêu em...

Hôm qua đi làm về, em lại khóc nữa rồi đó. Một mình chạy xe tám kilomet từ công ty về nhà lúc mười giờ đêm, càng ngày em càng sợ. Đường nhiều xe tải các loại, em chạy xe một mình rất run tay, do vậy...

đường về nhà cứ như là đi qua cửa tử thần. Đêm nào em cũng trì hoãn việc về nhà cho đến sau mười giờ. Trước giờ đó, xe cộ qua lại đông đúc. Em thật không chịu nổi cái cảm giác một chiếc xe đột nhiên xuất hiện ở chốn hù không nào đó, đột nhiên sầm sập xẹt qua mình. Ba lần bị xe tông, một số lần té xe khác là quá đủ để hai chân mang đầy sẹo, những vết sẹo càng ngày càng khó mờ theo năm tháng.

Tết này về nhà, em thật không muốn ra đi một lần nữa. Một phần là em không chịu nổi vẻ mặt buồn của mẹ, em sợ để ba mẹ lại sống trong quạnh quẽ. Nhưng phần lớn là do em nhận thấy, con đường về nhà ngày càng xa. Nhà càng ngày càng không phải là nhà của mình. Căn phòng đó tiện nghi, nhưng không phải là phòng của mình, giường của mình. Đồ đạc không nằm trên mắc hay tủ áo, mà nằm trong va li, dọn ra để làm gì, mất công vài hôm lại dọn vào. Áo ấm không có, mặc kẻ áo của mẹ, nhìn già queo.

Đêm qua khi một mình đi về, nhắm mắt nghĩ lại căn phòng ấm áp trên chăn dưới nệm mà em bỏ lại ở Đà Lạt, nghĩ về căn phòng trọ

nhỏ xíu ọp ẹp hai chị em chung nhau, về con chuột mỗi đêm quậy phá không cho em yên giấc. Em thật sự không biết mình có quyết định sai khi ở lại Sài Gòn hay không?

Em là ai? Là cô gái nhút nhát, ngoan hiền, mỗi tối đi về sau tám giờ thì đều cần ba tới rước. Cô gái nhỏ ấy bật khóc òa khi bước vào nhà vì một tối ba quên đón ở lớp học thêm tiếng Anh, để một chàng trai đón đường theo em về nhà. Em là cô gái mà khi bị sốt hay đau nhẹ hay nằm khóc một mình nếu mẹ hay ba đi dạy cả ngày, là người mà mười hai giờ đêm ba gọi dậy cặp nhiệt độ bởi sợ em thành linh sốt cao. Cô gái mà đến bao nhiêu tuổi rồi vẫn để ba nhắc... "Đi chơi về trước chín giờ nghe con." Cô gái mà bạn đến đón đi chơi phải xin phép ba mẹ và phải trả lời một loạt câu hỏi về gia đình, nhân thân trước khi ba mẹ giao con gái đi cùng mà lòng vẫn thắc thòm.

Em là ai? Là nhỏ con gái mà cái đình bị long cũng tự đóng, cái bàn cần tháo cũng tự làm, bóng đèn hư tự đi mua về thay, xe hư tự mang đi sửa? Là con nhỏ nhiều ngày phóng xe ù ù ngoài đường, về nhà lúc một giờ sáng,

công việc bám chặt trong đầu, mặt mũi phác phờ vì làm việc quá nhiều, quá căng thẳng, vùi đầu vào các kì thi triển miên.

Con nhỏ tự mua sắm cho mình từng vật dụng nhỏ nhất, tự đi mua thuốc cho mình uống, tự mua lá, tự xông, hay... tự vô bệnh viện khám cấp cứu sau khi chịu đựng một ngày dài đằng đẳng ở cơ quan.

Con nhỏ đó sau mỗi lần vấp ngã vì tình yêu thì phải tự đứng lên, soi mình trong gương, chải lại mái tóc, tô lại môi son, ào ào đi *shopping* để đắp lại những phần đau thương đã mất, để lại cười, mặt lại long lanh, trình diễn sự vui vẻ hạnh phúc và vùi quên nỗi buồn trong hàng núi công việc. Con nhỏ mỗi sáng đi làm, mỗi đêm đi về một mình lặng lẽ, bởi người đưa đón nào can đảm chịu đựng một người đi đi về về lúc ngày đã sang như em. Con nhỏ đó rất dễ mềm lòng trước sự ban ơn của tình người, nhưng bao bọc cho mình vẻ cứng cỏi và lãnh đạm trước tình cảm, bởi khi một ai đó chạm vào được sự nhạy cảm mềm yếu đấy, thường loay hoay trong đó để thoát ra và để lại đó một

vết thương mà độ nặng nhẹ tùy vào sức đề kháng của em.

Anh có nhận ra em là ai trong hai cô gái đấy. Hai con người đối lập nhưng lại sống trong một hình dung. Một là em ở Đà Lạt và một là em ở Sài Gòn. Em biết chứ, em vẫn ao ước em được là một cô gái yếu mềm bên ngoài nhưng mạnh mẽ bên trong. Ao ước em là cô gái đoan trang được cha mẹ bảo bọc, chở che, để khi anh muốn đến bên em thì phải đến nhà chào, xin phép cho đúng lễ. Khi ấy có lẽ anh đã nâng niu em hơn, trân trọng em hơn, muốn bảo bọc em hơn. Khi ấy mẹ cha sẽ có cơ hội hiểu anh mà nói cho em hay anh là chàng trai tốt hay xấu. Em muốn được cùng anh đi chợ cuối tuần, nấu cho anh những bữa ăn ngon, khoe tài nữ công gia chánh mà mẹ đã truyền dạy cho em. Em biết hết những điều căn bản của cuộc sống ấy. Và em cũng biết bếp của em ở Sài Gòn không có vật dụng để làm các món ngon, nhà em ở không thoáng mát rộng rãi để mời anh đến viếng thăm. Mẹ cha em ở xa cả năm không dịp gặp, mỗi lần lễ tết em lại quàng quàng đi về nhà nên không thể cùng anh du hí các nơi.

Em là người con gái như thế đó, đầy lòng tự trọng và cũng rất nghiêm khắc với sự dễ dãi. Vốn là một người con gái cấm cung nhưng đã hơn mười năm phải tự thân vận động, tự đi kiếm tiền. Em đấu tranh rất nhiều để giữ mình luôn đứng thẳng và ngẩng cao đầu khi nhìn vào mắt người khác, giữ cho mình sự thanh sạch cả thể xác lẫn tinh thần, giữ mình để cuối cùng được trao về người xứng đáng.

Đã chọn em là người anh muốn yêu quý, hãy chấp nhận em với tất cả tốt - xấu, đừng chê trách những khiếm khuyết đã là một phần cơ thể của em.

Wannabecool

Viết riêng cho một người

Em ơi lửa tắt bình khô rượu.
Đời vắng em rồi vui với ai...

Cái status của Kevin làm anh nhớ quá...

Nhớ khuôn mặt, nhớ nụ cười, nhớ giọng nói ngọt ngào, nhớ bờ môi ngọt lịm, nhớ mái tóc dài đen óng...

Bà tám yêu dấu của anh, có biết là anh nhớ em rất nhiều không. Ước gì thời gian có thể quay lại, ước gì anh đã không làm em phải khóc, ước gì ngày ấy anh đã không suy nghĩ một cách nông cạn như thế, ước gì...

Hôm nay, một người con gái đã gọi anh là ông tám. Hai chữ này bỗng dưng làm anh nhớ em quá. Chỉ mình em có thể gọi anh như vậy thôi, không một ai khác.

Một năm qua, anh cứ lao đầu vào công việc, cứ quay cuồng bon chen với cuộc sống, tìm nổi người ngoài từ bạn bè, từ những cuộc nhậu nhẹt, từ ly cà phê ngọt đắng, từ cái máy tính vô hồn... để rồi chợt nhận ra rằng người anh yêu và người yêu anh thật nhiều chỉ có mình em. Cuối tuần, lang thang qua từng con phố ngày xưa, thấy từng đôi uyên ương dập dìu, lòng anh lại đau nhói. Muốn chạy tới bên em, muốn nhắn tin, muốn gọi điện để chỉ nghe

được giọng nói ấm áp của em... nhưng anh không sao đủ can đảm để làm được. Anh biết em đã tìm được cho mình một người khác, một người có thể làm em cười, có thể đem hạnh phúc đến cho em chứ không phải là người chỉ làm em khóc như anh. Anh có thể thấy điều đó khi nhìn em cười thật hạnh phúc phía sau tay lái người kia. Khi nhìn thấy cảnh đó, một cảm giác thật khó tả trào dâng trong anh. Anh thật sự hối tiếc về những gì đã xảy ra. Ước gì anh có thể một lần nữa làm lại điều mà ngày xưa hai đứa đã bắt đầu...

Anh biết điều anh mong ước sẽ không thể xảy ra, nhưng biết đâu được, một ngày nào đó, một phép màu nữa sẽ lại đến, giống như cái ngày đầu hai đứa gặp nhau vậy...

Cuộc sống nhiều đổi thay quá phải không em. Những đứa bạn ngày nào, những buổi đi chơi chung, những quán cà phê quen, những con đường nhớ... giờ đã không còn nữa. Có còn cũng đã không như ngày xưa, bởi ngày đó hai đứa mình đi chung. Không có em, anh đã không quay trở lại quán cà phê ngày xưa hai đứa vẫn ngồi. Anh sợ... sợ rằng mình sẽ lại đau hơn với góc bàn quen thuộc, với ánh nền vàng

trong ly sứ trắng khi chỉ có một mình đếm từng giọt cà phê rơi... rơi.

Ngày đó, anh chỉ mong đến cuối tuần, được ở bên em, được ôm em trong vòng tay vụng về, được nghe tiếng em cười, được nghe lời em nói. Bây giờ anh lại mong suốt tuần đều phải đi làm, đều phải bận rộn với bộn bề công việc để khỏi phải nhớ đến em...

Anh biết em sẽ chẳng bao giờ đọc được những dòng anh viết. Ở nơi xa đó, không biết em còn chút gì để nhớ hay quên, những kỷ niệm tuyệt vời của hai đứa. À, không biết em còn nhớ một buổi tối mùa đông hai đứa đứng dưới mái hiên đếm từng giọt mưa rơi không. Anh choàng tay ôm em từ phía sau, nâng bàn tay nhỏ bé, mềm mại của em hứng từng giọt mưa từ mái hiên nhỏ xuống. Cái lạnh của giọt mưa mùa đông, cái ấm áp của bàn tay mềm mại, mùi hương thoang thoảng trên tóc em... còn đọng lại mãi trong tâm trí anh.

Cuộc sống vẫn tiếp tục. Và mỗi ngày đi qua, khoảng cách giữa em và anh càng rộng hơn ra...

Bà tám yêu dấu của anh, ước gì...!

Lê Vĩnh Sơn

...540 phút và ba

... 540 phút

Ba ơi, ba có biết tại sao con lại chọn 540 phút mà không phải 1 giây không? Với con, 540 phút là khoảng thời gian đánh dấu một mốc quan trọng trong cuộc đời: 540 phút, con và kì thi đại học. 540 phút, con với những bài Toán, Lý, Hoá, với những hi vọng mở ra cánh cửa cho con đường phía trước.

... 540 phút và ba

Trước khi đưa con đi thi, ba đã có ba lần 540 phút: hai lần đưa anh đi thi, một lần 540 phút với chị. Nhưng cả ba lần, 540

phút chờ đợi của ba đã không gieo mầm cho những thành công. Người ta thường nói “quá tam ba bận”, và 540 phút của con sẽ thay đổi chăng?

Ba à, sao thi đại học con không lo, mà ba lại lo vậy? Ba bắt con phải dậy từ 4h30, mà ba biết rằng con trai của ba là một chuyên gia ngủ nướng. Rồi ba đưa con đi thi từ rất sớm, ba lo xa sợ tắc đường, con lại ghét phải đến sớm để rồi lại phải chờ đợi. Và ba đã ngồi 540 phút trước cổng trường chờ con.

Con trong phòng thi, với những bài toán, thời gian trôi đi trong tích tắc. Nhưng ba với nỗi lo âu thấp thỏm, với những chờ đợi và hi vọng, con biết ba phải trải qua từng tích tắc. Ba lại không sợ những tích tắc trôi chậm chạp như vậy, ba muốn nó trôi chậm hơn nữa cơ, như vậy con trai của ba sẽ có nhiều thời gian hơn! Khi tiếng trống báo hiệu giờ làm bài đã kết thúc, ba đứng chờ con ở trước cổng, nét mặt ba bớt căng thẳng đi khi biết con làm bài tốt.

540 phút chờ đợi của ba đã trôi qua. Và lần này, 540 phút đó của ba đã gieo hạt mầm. Con đổ vào trường mà con đã thăm mơ từ lâu. Con vui vì 540 phút của ba đã ghi được bàn thắng!

Và sẽ là... 540 phút và con

Sau này con trai của ba sẽ lập gia đình, sẽ có con, rồi sẽ trải qua 540 phút như ba đã từng có. Con sẽ chờ đợi, sẽ gieo những hạt mầm 540 phút. Hạt mầm 540 phút đó có đâm chồi hay không, con chưa biết, nhưng con sẽ biết được 540 phút đã xảy ra với ba như thế nào?

CiENguyen

Giữ cơ nhân

Tôi đưa em về ra mắt gia đình vào dịp 30/4 được nghỉ dài ngày. Em gây ấn tượng với gia đình tôi bởi thành tích học tập và danh hiệu giáo viên giỏi khi còn khá trẻ.

Tôi tự hào vì có người yêu, cũng là đồng nghiệp, tuyệt vời như em. Vì phải đi vùng sâu vùng xa hơn nên tôi về trường dạy

sau em một năm. Lần đầu gặp, tôi đã bị thuyết phục bởi sự tự tin, hành động cương quyết và giọng nói cuốn hút của em cùng bao nhiêu cái nhìn ngưỡng mộ các đồng nghiệp dành cho em. Tôi và em thành một cặp do chính thầy Phó hiệu trưởng xe duyên. Tình yêu càng vững chắc hơn nữa khi về nhà em, bố mẹ em mỉm cười nhìn tôi hài lòng, thân thiện. Tôi cầu cho mau mau đến ngày đưa em về ra mắt. Nhà tôi chỉ có hai anh em nhưng ông bà nội tôi thì có những bảy người, hơn nữa ông tôi là trưởng, bố tôi cũng vậy và đương nhiên tôi là trưởng họ Nguyễn - một họ lớn ở huyện nhà. Vậy là cả đại gia đình sẽ đón hai đứa.

Dù đã làm công tác tư tưởng, "cảnh cáo" từ trước nhưng em suýt ngất xỉu khi nhìn thấy cả họ như đứng "xếp hàng" để nhìn, ngắm và chấm điểm cô dâu tương lai. Lẹo dẹo đi chào được hết mọi người theo lời giới thiệu của tôi thì em cũng mệt lử và khô cả miệng. Vì về muộn hơn so với mọi người nên em may mắn không phải vào bếp. Nhưng còn mấy mâm bát đĩa bản

kia thì không trốn vào đâu được. Mẹ nhìn tôi như ngăm ra lệnh. Còn em, em ứng phó nhanh đến nỗi chính tôi cũng không thể ngờ; thì chính em vẫn tự hào mình là người thông minh mà! Em nhìn chỗ bát đĩa nên phát hoảng, sợ quá, lú lút hết cả lưỡi vào kêu trúng gió và đau bụng bảo tôi đưa vào nhà trong, làm cho em gái tôi phải một mình rửa chỗ bát cao ngất ngưỡng đó.

Mẹ tôi xót xa, đánh gió thì biết ngay là em thiếu thành thật. Sự nhạy cảm ít ỏi của người con trai cũng khiến tôi đọc được sự thất vọng trong ánh mắt kia. Mẹ nhẹ nhàng: “Mẹ dặn con rồi, cần phải nói cho “người ta” biết vị trí của con trong họ này. Bây giờ yêu nhau còn giúp nhau sửa được. Bảo “nó” chịu khó học hỏi. Chứ cứ thế...” Mẹ bỏ lưng câu nói nhìn tôi như van lơn. Tôi đem lời mẹ dạy nói với em sau khi đã về đến khu tập thể của trường. Em lí nhí: “Để gánh vác cả một trách nhiệm lớn dường vậy em không kham nổi, việc đó là quá sức với em. Em là con một, từ bé chỉ biết học hành...” Rồi em khóc khiến cõi lòng tôi thêm tê tái.

Tôi và em lặng lẽ rời xa nhau chỉ với một lý do: Không hợp. Em thường nhờ đứa bạn thân gọi điện cho em trên máy của văn phòng để chị Hoa cứ réo mãi tên em rằng có bạn trai gọi điện vang cả dãy tập thể khiến tôi chạnh lòng. Em muốn tôi hiểu lắm rằng em đã có người yêu mới, tôi hãy tìm mối quan tâm khác đi, tôi biết "bí mật" đó qua Lê - cô kế toán nhỏ bé, hiền dịu vẫn coi tôi như thần tượng.

Lê cứ mãi âm thầm, dịu dàng đi bên cuộc tình của tôi và em, chứng kiến bao thăng trầm, giận dữ, thậm chí còn tư vấn cho tôi nên tặng em hoa gì, nhân dịp nào. Tôi nhớ em đã từng nhí nhảnh "cánh cáo" lẫn khiêu khích và trêu đùa tôi: "Con trai các anh chẳng vẫn kháo nhau "Ta đánh địch trận thắng, trận thua, địch đánh ta trăm trận trăm thắng" đó sao, không khéo có ngày anh lại ngã vào vòng tay của cô kế toán quèn ấy." Vậy mà cũng có cái ngày ấy thật. Vì thành tích giảng dạy nên em được đi học lên cao học. Hình bóng em cũng mờ dần trong tôi, thay vào đó, Lê lúc nào cũng ở bên, ân cần chăm sóc. Lần tôi ốm, bố mẹ biết tin

cũng vượt bao nhiêu cây số vào thăm, nhìn Lê chăm sóc tôi thì ưng lắm, cứ nhìn nhau gật gù ra chiều vừa ý...

Nửa năm sau ngày đưa em về ra mắt thất bại, tôi lại nín thở dắt Lê về để các cô chú và mọi người “nắn gân”. Lê dường như may mắn hơn em bởi các chú thím cũng hơi áy náy vì lần trước đã dò xét “cháu dâu tương lai” khắt khe, nên xem chừng hi hỏ, không thấy nói gì. Tất nhiên là Lê đã rất nhanh nhẹn, xăm xấn làm mọi việc không ngại tay để chuẩn bị bữa ăn cho đại gia đình nhân ngày hợp mặt. Ngày hôm đó, Lê mệt rũ rùi. Em gái tôi bảo: “Vừa đặt lưng là chị ấy đã ngủ rồi.” Và tất nhiên ngay ngày hôm đó Lê đã giành trọn vẹn điểm mười trong mắt tôi và tất cả mọi người. Vì tình yêu dành cho tôi, Lê đã rất cố gắng để mang lại niềm vui cho tôi cùng những người thân. Tôi biết ơn Lê thật nhiều.

Em ơi, vì sao em không làm được thế? Sao em không nỗ lực hơn vì tình yêu của chính mình? Dẫu biết rằng không nên gửi lá thư này đến em nhưng lòng tôi không khỏi

tiếc cho một người còn gái lẽ ra đã rất hoàn hảo như em...

Người lớn trong nhà nhắc nhở tôi "Cưới vợ phải cưới liền tay..." Không lâu sau, tôi và Lê tổ chức lễ cưới. Vì bận thi nên em không thể về. Tôi hiểu điều em nghĩ; lòng tôi cũng xót xa cho mối tình đầu lắm chứ. Tôi đã chọn Lê và tôi biết mình sẽ không bao giờ phải hối hận. Tôi chúc em sớm tìm được tình yêu đích thực cho mình.

Nguyễn Hồng Quân

Phần III

Tâm giao qua bàn phím

Bạn, Yo và Junior

Junior còn nhớ rất rõ, vào những ngày cuối tháng Tư, khi mọi người chuẩn bị cho kỳ nghỉ lễ 30-4 và 1-5 đầy hào hứng, đó chính là lúc Junior bù đầu với chuỗi công việc tương chừng như bất tận. Và cũng là những ngày đầu tiên Junior biết đến Yo.

Bị hấp dẫn bởi cách thiết kế trẻ trung và lạ mắt cũng như phương thức dùng cơ sở dữ liệu chia sẻ, Junior liền dùng tài khoản Võ Lâm Truyền Kỳ của mình đăng nhập và gõ vào những dòng chữ đầu tiên giới thiệu bản thân đến một cộng đồng những con người mới. Ừ, thì... "Xin chào, mình tên là Ô Long Junior, rất vui được làm quen với các bạn!"

Lần theo các liên kết, Junior đặt những bước chân đầu tiên của mình vào một thế giới hoàn toàn mới lạ. Và những người hàng xóm đã dần hiện ra trước mắt Junior. "Chào bạn, Junior mới tham gia Yo, rất mong được làm quen với bạn!" hoặc: "Bạn cũng thích du lịch à? Mình cũng vậy. Chúng ta làm quen nhé?"... Rồi Junior ghé thăm ngôi nhà của họ, Junior đọc những gì họ viết.

Họ viết về một ngày trong cuộc sống đời thực. Họ kể cho Junior nghe chuyện tình cảm đang gặp rắc rối với những đùa cợt, trớ trêu mà tạo hoá vẫn thường "khuyến mãi" miễn phí cho ái tình trên trần thế. Hoặc họ trích dịch cho Junior nghe một bài báo, một công trình nghiên cứu. Họ cũng đưa ra những câu đố hóc búa và

thú vị làm khối người qua đường phải tò mò. Ôi những người hàng xóm mới thông minh và đáng yêu của Junior.

Một ngày, Junior quen dần với thú đọc những bài họ viết. Từ một kẻ bàng quan, qua đường, trong phút chốc, Junior lại biến mình thành một người đồng cảm. Junior biết quan tâm, lo lắng, biết động viên, an ủi, biết gửi lời sẻ chia và khuyên nhủ đến những người mà mình chưa từng gặp mặt. Và cảm giác mà các bạn đã truyền đến Junior trong tận trái tim mình, đó là sự đồng cảm.

Hạnh phúc thay với những lời hỏi thăm, những lời chào và chúc một ngày yên lành mỗi sáng từ một người cách xa Junior hơn một nghìn cây số. Cảm giác ấm áp giống như một vòng ôm, một cái siết tay thật chặt của hai người bạn chào hỏi nhau khi một ngày mới vừa bắt đầu.

Lo lắng làm sao cho một cô bé cao 1m72 dễ thương với những lời sẻ chia buốt lòng cho mỗi tình đầu nông nổi. Cô quá trẻ để có thể sáng suốt nhận ra được sự vững bền và những yếu tố hình thành nên một tình yêu đẹp. Lòng Junior đã như se lại khi cảm nhận những lời khuyên của mình dường như vô nghĩa trước một trái tim si tình mãi đuổi theo một bóng hình mờ mịt.

Bối hồi làm sao với một bài viết ngắn, vồn vện mười dòng chuyện một người con gái đi mua tặng mẹ mình một chiếc áo khoác với lời tự trách: "Lâu rồi con không lo lắng cho mẹ..." Cuộc mưu sinh tất bật đôi khi làm chúng ta ít quan tâm, chăm sóc đến những báu vật mà khi sinh ra, Thượng đế đã ban tặng cho mỗi người.

Đó là cha, là mẹ, là ông bà và những người thân trong gia đình.

Cảm động biết bao với câu chuyện thời chiến, người lính bất chấp hiểm nguy, chạy đến bên đồng đội mình đang hấp hối, để được nghe lời nói cuối cùng: “Mình biết cậu sẽ đến mà.” Đó là tình bạn, một trong những tình cảm rất con người mà tất cả chúng ta đều có.

Ai cũng gặp những điều ngang trái trong cuộc sống. Cuốn phim đời của Junior cũng đã có không ít đoạn với gam màu xám xịt. Ban đầu Junior cứ nghĩ hãy chôn sâu trong lòng những điều không hay, vì có thể người ta sẽ biết quá nhiều về mình một cách không cần thiết, hoặc giả họ sẽ cười những hành vi ngớ ngẩn. Nhưng sau khi đọc nhiều bài của các bạn, Junior cảm thấy mình cần viết ra những tâm tư mà trong cuộc sống, có lẽ không dễ dàng thốt ra được. Ừ, thì cứ xem như là nhật kí, thì cứ xem như ta đang viết giấy rồi gửi theo bong bóng thả lên trời.

Xúc động lắm khi Junior nhận được những lời chia sẻ, những cảm thông và đôi khi là sự đồng cảm từ những người bạn mình. Họ như là một người đồng hành, một người hiểu hết tâm can cũng như những tâm sự của Junior vậy. Cảm giác được xoa dịu những vết thương từ một người mà ta chưa từng xem họ là thân thiết phải chăng là một niềm hạnh phúc? Hạnh phúc vì ta không lạc lõng như ta đã từng nghĩ khi dè dặt trái lòng mình ra trước một thế giới với bàn phím, với màn hình, với những chiếc máy tính được kết nối nhau bằng tín hiệu điện và những sợi cáp vô cảm. Junior không cô độc, Junior không lẻ loi trong vòng tay của các bạn trên mảnh đất Yo này. Các bạn không những làm vui nổi buồn mà còn luôn mang đến cho Junior nhiều niềm vui bất tận.

Sự tò mò trong Junior về các bạn tăng dần theo thời gian. Tình bạn của chúng ta cũng thắm đậm thêm theo từng bài viết và những lời chia sẻ. Junior mong được gặp, được tiếp xúc với các bạn ở bên ngoài cuộc sống. Junior muốn nhận được hơi ấm của một cái bắt tay, một lời

chào hỏi từ những con người dường như đã trở nên thân quen trong thế giới Yo mà mỗi ngày, mỗi giờ Junior đều quan tâm đến. Và lần gặp mặt bên ngoài đầu tiên của chúng ta đã diễn ra khá tốt đẹp.

Còn nhớ không hồi *MAITRANG*, *chirpyaquarius* xắn quần đến quán Cát Đằng tối 27 tháng 5 sau cơn mưa như trút làm phố phường nước ngập như sông? Còn nhớ không hồi *Tina*, *anhthu*, *adachichi_ngố* và *WeirdBoi* cách chúng ta chào khi nhận ra nhau? Còn *Puch* “phồng tay” *Kevin*, đeo bé *nhocxinh19* với một quần cộc, một váy ngắn trên chiếc Attila như thế nào làm sao quên được? Cả “cỗ máy nghiền đá” *plilac* cũng được dịp quảng cáo, “đánh bóng thương hiệu” của mình qua từng tấm ảnh. Và nhóm “tự sướng” *Lulu*, *heotócxù* và *ken118* với cách làm duyên rất có phong cách mỗi khi máy ảnh lia đến... Các bạn đã làm Junior cảm thấy vui lắm lắm. Vui vì mưa gió thế kia vẫn không ngăn cản được môi “thâm giao” mà chúng ta vun đắp hàng ngày bằng những con chữ tưởng như vô hồn. Vui vì Junior và gã bạn thân *Cold Mind* đã thoáng không tin rằng các bạn sẽ đến như mong

chờ. Tình bạn trong Yo vẫn gắn bó, thậm chí thiết
kém chi đòi thực, có phải thế không?

Sau lần gặp mặt đó, chúng ta trở nên gần
gũi nhau hơn. Bao nhiêu trò đùa, chọc phá từ
những tấm ảnh đến cách xưng hô, cách gọi
nhau làm cho Junior chợt thấy mình trẻ lại.
“Một lão già ba mươi hai tuổi” bỗng nhận ra
mình đã phí phạm thời gian để hoài nghi quá
đáng về những mối quan hệ mà người ta vẫn
gọi là “áo” này. Kẻ xấu, người tốt đầy rẫy ngoài
xã hội kia, sao cứ mãi trách chê, ngò vức một
thế giới thu nhỏ những vòng tay bè bạn, không
phân biệt không gian và thời gian?

Khi những dòng chữ này tuôn chảy,
cũng là lúc Junior đang hân hoan chờ đón
ngày chủ nhật sắp đến. Đó là ngày chúng ta
lại gặp nhau, cùng vui đùa nghịch phá với
nhau trong công viên nước Dầm Sen. Là ngày
chúng ta viết lên chính mình bằng những lời
nói, những tiếng cười, những hoà đồng và
thân ái. Tin chắc sau đó, chúng ta lại có thêm
những người bạn mới. Còn Yo? Yo có thêm
những bài viết, những hình ảnh mới tươi vui,

trẻ trung, năng động, chan hoà như chính định hướng và phong cách của họ vậy.

Và hồi những người bạn phương xa, Junior lấy làm tiếc khi vẫn chưa thể bắt tay chào hỏi các bạn. Biết làm sao được khi khoảng cách địa lý bao giờ cũng mang đến nhiều khó khăn cho những mối quan hệ. Nhưng các bạn luôn là bạn của Junior. Các bạn luôn là những người Junior quan tâm khi chạm đến Yo này. Và một ngày nào đó ai biết được, khi Junior gõ cửa nhà các bạn trong một chuyến du lịch xa nhà, cũng là lúc chúng ta có cơ hội ngồi gần nhau bên tách cà phê nóng, trò chuyện, hỏi thăm nhau như những người bạn thân mà năm tháng được tích lũy từ những bài viết, lời hỏi thăm, sẻ chia của chúng ta trên mảnh đất Yo này.

Junior nghĩ rằng nếu mỗi chúng ta là một khu vườn, thì Yo là cả một thế giới đầy màu sắc. Nếu như chúng ta là Sài Gòn, là Hà Nội, là Quảng Ninh, Gia Lai, Daklak hay một vùng đất nào đó, thì Yo ví như mảnh đất hình chữ S này. Và nếu như Junior và các bạn là anh em, là những người thân trong một gia

đình thì Yobanbe khác chỉ một mái nhà che mưa che nắng.

Cảm ơn các bạn đã là bạn của Junior trong đời. Cảm ơn Yobanbe đã là một chiếc cầu nối đa năng tuyệt diệu gắn kết những con người mà vốn trước chẳng hề biết mặt lại với nhau. Và điều đáng vui mừng hơn, một ngày họ sẽ trở nên thân thiết.

Chúc tình bạn của chúng ta mãi xanh và đượm vị yêu thương, gắn bó. Chúc mái nhà chung Yobanbe ngày càng vững mạnh, ngày càng có thật nhiều thành viên, để chúng ta lại có thêm những người bạn mới.

Thân ái!

Junior

Oolong junior

Ấm áp tình bạn

Nhớ ngày đầu chập chững làm Blog, tôi lang thang khắp nơi để học hỏi và rồi “trượt chân” dừng lại một Blog có tên thật mát lạnh, trong trẻo lại đúng màu tôi thích: *Cỏ xanh*. Các bài viết được ký tên Khuê Việt Trường - nhà văn mà tôi đã mến mộ từ ngày đi học, đọc ké báo *Hạnh phúc gia đình* của mẹ. Tôi bán tin bán nghi liền đọc hết các *entry* trong đó và thực sự bị lôi cuốn bởi những câu văn mượt mà, lay động lòng người có ý nghĩa giáo dục và mang cả tính nhân văn sâu sắc... Như nhìn thấy bạn cũ tôi nhận ngay ra rằng anh chính là nhà văn Khuê Việt Trường, bởi tôi dần cảm nhận được từng hơi thở của cuộc sống qua cách kể, cách tả người, tả vật và cả hoàn cảnh của

nhân vật, anh như hoà thân trọn vẹn vào họ và nói tường tận được tâm tư, tình cảm sâu kín đó.

Tôi nhanh chóng viết thư bày tỏ lòng hâm mộ của mình, sau đó giữ liên lạc với anh

qua Blog và tôi đã được anh chỉ dạy khá nhiều. Tôi cảm thấy bất ngờ vì đã học được

nhiều điều lúc đọc những bài viết của anh. Nhưng sự thân thiện và dễ gần của anh còn khiến tôi ngạc nhiên hơn khi ngày ngày tôi vẫn thường gửi *email*, không dám gửi tin nhắn *offline* vì sợ anh đang ấn để viết, mình “nhảy” vào *chat* làm đứt mất mạch suy nghĩ của anh. Anh cũng đều đặn và kiên nhẫn phúc đáp lại hết khiến tôi cảm động và thấy anh gần gũi như người anh cả đáng kính. Những bức thư “ngốc xít” đó đều được anh trả lời và giải đáp cặn kẽ từ địa chỉ để gửi các báo đến các nguyên tắc của công việc này,

anh còn sửa giúp những bản thảo mà tôi đang bán khoản và bị bí từ cũng như tình huống hay đề tài...

Một ngày, bài viết nho nhỏ, xinh xinh của tôi được đăng, anh là người đầu tiên sang Blog chúc mừng khiến tôi như lơ lửng trên mây; được thần tượng khen, ai mà không sung sướng, song ngay lập tức anh góp ý: "Bài em viết bước đầu thế là ổn nhưng em nên xen kẽ thêm cảnh vật xung quanh để chúng nói hộ lòng mình, đồng thời miêu tả tâm lý nhân vật phải chi tiết, căn kẽ hơn nữa..." Anh Trường là thế, luôn tận tình và cẩn thận chỉ bảo đến nơi đến chốn. Mỗi khi tôi tăm tắp như vậy anh lại nói: "Trên mạng thế thôi chứ ngoài đời anh "chảnh" lắm đó." Tôi hiểu, anh là một nhà văn, bận rộn vì phải đi các nơi viết bài "khơi những nguồn chưa ai khơi..." làm sao có nhiều thì thời rảnh đi nói chuyện và tâm sự với từng người để hiểu họ hơn được; thật may vì Internet đã giúp anh, tôi và tất cả mọi người chúng ta có thể đến gần nhau hơn.

Tôi không cần biết con người thực của anh là thế nào vì với tôi, anh mãi là hình tượng đáng học tập. Tôi đã coi anh là thần tượng, là hình mẫu lý tưởng từ lâu. Tôi tự hào vì có anh là bạn - một người bạn qua mạng thật tuyệt vời - một nhân tài mà tôi từng được trò chuyện. Anh là nhà báo, nhà văn và là cả nhà thơ, điều mà ít người làm được. Anh đã cho ra đời hàng nghìn truyện ngắn với vô vàn bài viết, phóng sự về các nơi mà anh đặt chân lên. Khi rảnh hoặc có cảm xúc anh lại sáng tác thơ, đôi khi có bài chỉ để dành riêng cho những người bạn thân thiết - độc giả hâm mộ anh, như tôi...

Mạng là ảo nhưng các bạn của tôi, đặc biệt là anh Khuê Việt Trường lại có thật. Kinh nghiệm về viết lách anh truyền đạt cho tôi là thật. Cuốn *Một năm vui về* anh thân ái gửi tặng tôi và các bạn đọc yêu quý khác là có thật. Kể cả chiếc *card* nạp điện thoại trong lần tham gia trò chơi trên Blog của anh khiến chúng tôi vui cười không ngớt đều là thật. Với tôi, đó là một người bạn tâm giao thực sự để cùng sẻ chia những tâm tư, tình cảm và kinh nghiệm sống

trong cuộc đời chứ không đơn thuần là bạn ảo để “chat chit vớ vẩn” như nhiều người vẫn nói. Cảm ơn Internet, cảm ơn Blog và tất nhiên, cảm ơn anh Trường đã mang đến cho tôi những phút giây kì diệu để hiểu thêm về tình bạn, tình người... dẫu chưa một lần gặp mặt...

Nguyễn Thị Kim Thoa

Viết cho bạn đấy. Ma xó

Chúng ta đều đã trưởng thành, đi làm.

Chúng ta không xa lạ gì với thế giới của mạng, của Net.

Chúng ta cùng buồn, cùng không ngủ được, cùng vô tình vào một *room*.

Và quen nhau. (Thế có được gọi là “duyên” không nhỉ?)

Với thế giới ảo này, chúng ta ý thức rõ mình là ai.

Tớ còn nhớ những ngày đầu mới quen, khi mà tớ thức gần như trắng đêm để ôn thi, lúc nào cũng có bạn luôn ở cạnh tớ. Nick của bạn sáng lên đầy bình yên; bạn lúc nào cũng sẵn sàng nở một nụ cười, sẵn sàng cùng tớ thức hết đêm chỉ để mỗi khi tớ thấy mệt vào chuyện trò mấy câu.

Tớ thi xong, cùng với bạn, chúng ta thành hai con ma xó, đêm nào cũng thức để *voice*. Nhiều khi tới sáng vẫn còn cười bảo với nhau sao nhiều chuyện đến thế?

Chúng ta kể với nhau về công việc, trao đổi quan điểm sống và chẳng biết tự lúc nào, cứ lặng lẽ gần lại bên nhau. Tớ bảo: “Tớ thích khi nào lấy chồng, trước khi đi ngủ, chồng tớ đọc truyện cho tớ nghe!” Và từ đó, hàng đêm, bạn lại tìm truyện rồi đọc cho tớ nghe.

Bạn bảo có bài toán đố tớ, tớ hung hăng nhận lời ngay vì nghe có vẻ dễ quá. Chúng ta cá cược, ai thua phải gọi người kia là “anh” hoặc “chị” cộng thêm đi ăn cưới không mất tiền. Tớ giải mãi không được, tớ thua, cả đêm không tài nào mở miệng gọi bạn bằng “anh” được, mặc dù uống hết một chai nước. Không hiểu có cục gì cứ mắc trong cổ tớ, khiến tớ khó khăn lắm mới thốt lên được một câu cho hết nợ.

Bạn đi làm, công việc không đòi hỏi thời gian cố định nhưng lại hay phải về muộn; còn thời gian này là những ngày nghỉ dài của tớ, vì thế, cả đêm chúng ta có thể thoải mái nói chuyện. Tớ không nhớ nổi đã bao nhiêu vấn đề được tớ và bạn lôi ra thảo luận, tớ không nhớ hết mình đã nói cùng nhau những gì. Nhưng tớ nhớ rõ gia đình bạn có mấy người, ba mẹ ra sao, lũ cháu thế nào. Tớ nhớ ngày sinh nhật của bạn đã mấy năm nay bị lãng quên vì trùng với ngày mất của bà nội. Tớ nhớ bài thơ bạn thích nhất, nhớ sở thích của bạn, nhớ thói quen trước khi ngủ... Và tớ biết, bạn cũng vậy!

Chúng ta đọc báo, hề thấy có ông chồng hay bà vợ nào xấu xa là vội khoai chí gán cho nhau. Tớ lúc nào cũng hăm hè dọa đánh bạn nhưng hôm nào bạn về trể là tớ lại thăm lo dù khoảng cách từ nhà bạn tới cơ quan rất gần và bạn thường đi bộ. Bạn cứ có cơ hội là bôi bác tớ ngay nhưng lại dịu dàng quá đỗi, nhạy cảm quá đỗi mỗi khi tớ có chuyện không như ý.

Cái *modem* dùng chung chỗ bạn ở chấp chèn, tớ với bạn bàn nhau nhò nước muối vào cho nó chết luôn. Thế là mấy đêm bạn lọ mọ vác *laptop* lên cơ quan để không bỏ tớ lủi thủi một mình. Có hôm mạng tự nhiên bị đứt, tớ thương bạn ngồi đợi nên càng sốt ruột, tớ tự hứa với... không khí rằng nếu đêm đó *online* được tớ sẽ gọi bạn bằng "anh". Và chẳng hiểu thế nào, mạng thông, tớ dù rất ngại nhưng vẫn quyết thực hiện lời hứa ngô nghê của mình. Đêm đó, không đợi tớ kêu gào, bạn cũng đọc truyện cho tớ nghe, vì tớ... ngoan. Đêm đó, tớ đã khóc thương con chó trong truyện *Cái chết của con Mực* của Nam Cao mà bạn đọc.

Tớ thương bạn vất vả vì tớ đêm hôm nên bảo bạn nếu *modem* chưa thay thì không *online* cũng được. Đêm đã quá dài, và tớ biết mình đã rất nhớ bạn.

Khi bạn *online* được bình thường, tớ nhận thấy mình vui sướng biết bao. Chẳng biết từ lúc nào, tớ có thể chia sẻ những bí mật mà tớ nghĩ chỉ mình mình cất giữ. Chẳng biết từ lúc nào, tớ có thể lặng lẽ kể, lặng lẽ khóc và thanh thản buông một nửa gánh nặng cùng sự im lặng phía bên bạn.

Rồi tới một lúc, chúng ta giật mình nhận ra hình như mình nhớ mong nhau quá nhiều. Chúng ta không sẵn sàng cho điều đó. Chúng ta đã thống nhất ngay từ đầu, sẽ chẳng như những người khác, phải gặp nhau, phải cà phê cà pháo. Vì vậy, chúng ta phải từ biệt nhau, điều đó quá dễ dàng - chúng ta nghĩ.

Bạn bảo sao bỗng dưng mọi cảm giác đảo lộn, bạn không biết mình đang thế nào nữa?

Tớ bảo thời gian qua đi và chúng ta chắc chắn sẽ sống tốt!

Có một điều này, bạn không biết đâu. Lúc chúng ta quyết định phải tự biết cái gọi là "điểm dừng", có một hạt bụi theo gió rơi vào mắt tớ, và nước mắt cứ thế chảy ra; lúc ấy tớ gửi cho bạn một cái mặt cười.

Đã gần sáng, tớ không tài nào ngủ được. Chẳng hiểu sao lại cứ lần thần nhớ tới hai câu trong bài thơ nào đó:

*"Anh yêu em, và thế thôi cũng đủ
Đâu phải điều gì mau đến, cũng mau qua!"*

Ma Xó

Thơ Nguyễn Trãi là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học

Thơ Nguyễn Trãi là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học

Thơ Nguyễn Trãi là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học

Thơ Nguyễn Trãi là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học
đặc biệt, nó là một thể loại văn học

Mục lục

<i>Phần I: Lần đầu tiên</i>	5
<i>Những hạt nắng đằng sau cơn mưa</i>	7
<i>Những lần đầu tiên</i>	18
<i>Đường đi học</i>	24
<i>Đi về phía bình yên</i>	32
<i>Nỗi buồn đầu tiên</i>	37
<i>Bàn tay ấm</i>	40
<i>Cảm xúc trong đêm</i>	44
<i>Sử tặng yêu thương</i>	48
<i>Far away</i>	51
<i>Lần đầu tiên của ba và con</i>	56
<i>Lần đầu tiên ném mùi thất bại</i>	59
<i>Bài thơ đầu tiên</i>	66
<i>Lần đầu xa nhà</i>	70
<i>Như là mãi mãi</i>	75
<i>Một chút bình yên giản dị</i>	81
<i>Tập giấy trắng</i>	86

<i>Phần II: Những bức thư không gửi</i>	93
<i>Cảm ơn anh thật nhiều</i>	95
<i>Sử Peter Pan</i>	100
<i>Thư gửi ba của con</i>	106
<i>Thư gửi ông trời</i>	113
<i>Bài học cho cây tình yêu</i>	118
<i>Khi tôi sinh ra không nghèo</i>	126
<i>Bức thư tình đầu tiên</i>	129
<i>Viết cho nội</i>	135
<i>Viết cho một người</i>	138
<i>Cuộc đời ngắn quá, mẹ ơi!</i>	140
<i>Tim trong giấc mơ</i>	144
<i>Bức thư cho mẹ</i>	148
<i>Viết cho những yêu thương chưa nói bao giờ</i>	153
<i>Em là ai?</i>	162
<i>Viết riêng cho một người</i>	168
<i>... 540 phút và ba</i>	172
<i>Sử cố nhân</i>	175
<i>Phần III: Tâm giao qua bàn phím</i>	181
<i>Bạn, Yo và Junior</i>	183
<i>Ấm áp tình bạn</i>	193
<i>Viết cho bạn đây, Mía xó</i>	198

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 Nguyễn Trường Tộ – Ba Đình – Hà Nội

Tel: 04 829 4684 – 04 829 4685 – Fax: 04 829 4781

Email: nxbvanhoc@hn.vnn.vn

Chi nhánh tại thành phố Hồ Chí Minh

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa

Điện thoại: 08 8469858 – 08 8483481

Blog - Màu khoảnh khắc

Nhiều tác giả

Chịu trách nhiệm xuất bản:

NGUYỄN CỬ

Biên tập : Nguyễn Hồng Hạnh

Sửa bản in : Ngô Thu Ngân

Trình bày : Minh Tâm – Nhu Hoa

Bìa : Trần Thu Trang – Tuấn.KL

Liên kết xuất bản: **Công ty Sách Bách Việt**

Địa chỉ: Số 13, Tổ 74 Hoàng Cầu, Đống Đa, Hà Nội

Điện thoại/Fax: (04) 514 8685

Email: sales@bachvietbooks.com.vn

Website: www.bachvietbooks.com.vn

Blog: <http://360.yahoo.com/bachvietbooks>

In 1.000 cuốn, khổ 12x20 cm tại Công ty cổ phần in 15, Số 8 Nguyễn Hồng, Hà Nội. Giấy đăng ký KHXB số: 632-2007/CXB/10-144/VH do CXB cấp ngày 13/08/2007. Quyết định xuất bản của Giám đốc NXB Văn học số 394/QĐ-VH ngày 16/08/2007. In xong và nộp lưu chiểu Quý III năm 2007.

THE 1990S AND THE 2000S

THE 1990S AND THE 2000S

The 1990s and the 2000s were two decades of significant change in the world. The 1990s saw the end of the Cold War, the fall of the Soviet Union, and the beginning of the end of apartheid in South Africa. The 2000s saw the rise of the Internet, the 9/11 attacks, and the beginning of the end of the Iraq War.

The 1990s and the 2000s were two decades of significant change in the world. The 1990s saw the end of the Cold War, the fall of the Soviet Union, and the beginning of the end of apartheid in South Africa. The 2000s saw the rise of the Internet, the 9/11 attacks, and the beginning of the end of the Iraq War.

The 1990s and the 2000s were two decades of significant change in the world. The 1990s saw the end of the Cold War, the fall of the Soviet Union, and the beginning of the end of apartheid in South Africa. The 2000s saw the rise of the Internet, the 9/11 attacks, and the beginning of the end of the Iraq War.

THE 1990S AND THE 2000S

The 1990s and the 2000s were two decades of significant change in the world. The 1990s saw the end of the Cold War, the fall of the Soviet Union, and the beginning of the end of apartheid in South Africa. The 2000s saw the rise of the Internet, the 9/11 attacks, and the beginning of the end of the Iraq War.

The 1990s and the 2000s were two decades of significant change in the world. The 1990s saw the end of the Cold War, the fall of the Soviet Union, and the beginning of the end of apartheid in South Africa. The 2000s saw the rise of the Internet, the 9/11 attacks, and the beginning of the end of the Iraq War.

The 1990s and the 2000s were two decades of significant change in the world. The 1990s saw the end of the Cold War, the fall of the Soviet Union, and the beginning of the end of apartheid in South Africa. The 2000s saw the rise of the Internet, the 9/11 attacks, and the beginning of the end of the Iraq War.

The 1990s and the 2000s were two decades of significant change in the world. The 1990s saw the end of the Cold War, the fall of the Soviet Union, and the beginning of the end of apartheid in South Africa. The 2000s saw the rise of the Internet, the 9/11 attacks, and the beginning of the end of the Iraq War.

The 1990s and the 2000s were two decades of significant change in the world. The 1990s saw the end of the Cold War, the fall of the Soviet Union, and the beginning of the end of apartheid in South Africa. The 2000s saw the rise of the Internet, the 9/11 attacks, and the beginning of the end of the Iraq War.

Blog

Màu
khoảnh khắc

jobanbê.com cùng **BachvietBooks** phối hợp thực hiện

BachvietBooks

Công ty Sách Bách Việt

Số 13, Tổ 74, Hoàng Cầu, Hà Nội

Tel/Fax: (04) 514 8685

Email: sales@bachvietbooks.com.vn

Website: www.bachvietbooks.com.vn

Blog: <http://360.yahoo.com/bachvietbooks>

www.tuluc.com

0017531

Price: \$10.00

Set: 1 ; Loc: #1

<https://tieu-lun-hoai-to.org>